

Sermaye devleti Lice'de bir katliama daha imza attı. Kalekol yapımına karşı direnen kitleye ateş açtı. İki kişi hayatını kaybetti. Katliamın ardından yapılan eylemlere yönelik de azgın polis terörü devreye sokuldu.

TEK ÇIKIŞ: İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

Dinci-gerici çete IŞİD Musul'da kontörü ele geçirdi. Emperyalistlerin ve Türk sermaye devletinin beslediği bu katiller sürüsünün saldırıları karşısında Musullu emekçiler evlerini terketmek zorunda kaldılar.

Özgürlük özlemini boğmak istiyor

Lice'nin gösterdiği gibi, sermaye iktidarı ve AKP'nin Kürt halkına da kurşundan başka sunacak bir şeyi bulunmuyor. Çözüm beklemek bir yana, en sıradan bir hak bile, ancak bu gerici/zorba iktidara karşı meşru/militan mücadele ile kazanılabilir.

s.3

DİSK ihanete ortak oldu

Greif direnişine sahip çıkmak için kılını kıpırdatmayan DİSK'in "başkanları", sınıfa yönelik bunca saldırı karşısında tek bir mücadele kararı almadı, ama Greif direnişini yaratanları hedef alan bildirge yayınladı. Bildirgede Rıdvan Budak damgası vardı.

s.12

Sermaye iktidarı çözümün değil sorunun kaynağıdır!

Dinci-gerici AKP iktidarının “Kürt açılımı” adıyla sergilediği ortaoyunu, beşinci yılını tamamlamak üzere. Beş yıldır “Kürt sorununu çözüyoruz, çözmek üzereyiz, ha çözdük ha çözeceğiz” nutukları birbirini izliyor. Ne var ki, pratikte atılan somut bir adıma henüz rastlanmadı. Kabul etmek gerekiyor ki, bir sorun hakkında bu kadar çok laf edilip bu kadar az iş yapılması, ender rastlanan bir durumdur.

Ortaoyunu sergilemek konusunda başarılı olduğu gözlemlenen AKP iktidarının, beş yıldır çözümü yönünde tek bir somut adım atmadığı Kürt sorunu konusuna bu kadar çok laf etmesi, dinci-gerici zihniyetin riyakarlıkta sınır tanımadığını kanıtlıyor. Ancak bu kaba riyakarlığın yıllar yılı “geçer akçe” olmasında, Kürt hareketinin tüm umutlarını AKP ile yapılacak bir anlaşmaya bağlamış olmasının da önemli bir rolü vardır.

Karakollu “çözüm süreci”

Dinci-Amerikancı iktidarın “çözüm süreci” adı altında gerçekleştirdiği icraatlarda, Kürt sorunun çözümü konusunda pratik bir adım yok. Yeri geldiğinde uzun vaazlar veren hükümetin başı, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik özlülerinin karşılanması için kılını kıpırdatmadı. 17 Aralık’tan sonra “başçalan” unvanı kazanan AKP şefi Tayyip Erdoğan, duruma göre “Kürt kardeşlerim” gibi laflar etse de esas olan demagojik “tek dil, tek din, tek devlet, tek bayrak, tek millet” nutuklarını da eksik etmedi.

Ancak bu durum, AKP iktidarının Kürtler konusunda bir şey yapmadığı anlamına gelmiyor. “Çözüm süreci” boyunca AKP iktidarının en belirgin icraatı, Kürt illerinde büyük karakollar inşa etmek oldu. Bu ilkel zihniyete göre Kürt sorunu büyük karakollar inşa edilerek çözülür.

“Kaçırılan çocuklar” demagojisinden Lice’ye...

Karakol inşaatına tepki gösteren halka kurşun sıkılması ve iki kişinin katledilmesiyle gündeme gelen Lice olayları, dinci-gerici iktidarın kirli niyetini, tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Kürt halkının öfkesiyle karşılanan karakol inşaatlarına karşı eylemler yoğunlaşırken, AKP şefleri Kürt hareketini hedef almak için gerekçe bulmaya çalışıyordu. “Kaçırılan çocuklar” hikayesi Lice ve başka bölgelerdeki eylemler devam ederken piyasaya sürüldü.

Hükümet ve borazan medyası tarafından toplumun gündemine yerleştirilen “kaçırılan çocuklar” hikâyesi, dinci-gerici iktidarın iğreti de olsa Kürt sorununun çözümünü ilgili olmadığını gözler önüne serdi.

Roboski’de Kürt çocuklarını F16 savaş uçaklarıyla bombalayan, tutukladığı çocuklara işkenceyi, cinsel taciz ve tecavüzü reva gören dinci-Amerikancı iktidar, “Kürt çocuklarının hamisi” havalarında piyasaya çıkıyor.

Bir kez daha riyakârlığın dikası ile karşı karşıyayız.

Kürt hareketine saldırmak için Kürt çocuklarını dolgu malzemesi olarak kullanmak... Bu kaba riyakârlığa ancak böyle ucube bir düzen cüret edebilir. 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ın sırtını 13 kurşun sıkan polisi kahraman ilan eden AKP ile onun şefi, utanıp sıkılmadan “kaçırılan Kürt çocukları” için timsah gözyaşları dökmeye başladılar.

Lice saldırısı, “kaçırılan Kürt çocukları” söyleminin piyasaya sürüldüğü günlerde gerçekleştirildi. Yani dinci-gerici iktidar, Lice saldırısıyla Kürt halkına karşı giriştiği saldırıya yeni bir boyut katmıştır.

Lice’den bayrak provokasyonuna...

Lice’de akıttığı kan kurumamışken, hem Lice’de işlediği suçları unutturmak hem şovenizmi körüklemek için bayrak provokasyonuna sarılan AKP şefleri, bir kez daha olayın özünü saptırarak üste çıkmaya çabalıyorlar.

Lice’nin ardından gündeme getirilen bayrak provokasyonu pek çok açıdan tartışmalı. Yani ortada bir bayrak indirme olayı var ama nasıl olduğu, neden engellenmediği belli değil. Bayrak indiren kişinin derdi nedir? Yani ortada çok soru işareti var yanıtlanması gereken.

İrkçi-inkarcı politikada ısrar...

AKP’nin beş yıllık icraatları, devletin resmi çizgisi olan ırkçı-inkarcı politikayı özü itibarıyla, muhafaza ettiğini ortaya koyuyor. Öncesi bir yana Roboski kıyımı, çocuk kaçırma hikayesi, Lice saldırısı, bayrak operasyonu ve ortalığı kaplayan şoven hava...

Bu ve benzer tüm tutumlar, AKP için çözüm sürecinin bir anlam ifade etmediğini ortaya koyuyor. Zira her icraatı, Kürt sorununun yeniden üretilmesine hizmet edecek türdendir.

Bu arada Rojava konusundaki politikası da ırkçı-inkarcı çizginin dış politikadaki dışa vurumu olmuştur. “Çözüm süreci” ile Kürt halkı ve hareketini oyalayan AKP iktidarı, aynı zamanda cihatçı çeteleri Rojava’nın

üstüne salarak Kürt halkına olan düşmanlığını kanıtlamıştır. Bu sürede Rojava sınırına hendek açılması gibi icraatlar da, dinci-gerici iktidardan Kürt sorununa çözüm üretmesini beklemenin, ham hayalden ibaret olduğunu ayrıca kanıtlamaktadır.

HDP İmralı ziyareti...

Lice katliamından sonra sıkışan AKP iktidarı, hemen bir manevra yaparak, HDP heyetini İmralı adasına gönderdi. Böylece Kürt hareketi ve destekçileri, bir kez daha beklenti içine girdiler.

Nitekim hem PKK lideri Abdullah Öcalan hem BDP heyeti hem Kürt medyası, İmralı ziyaretinin büyük önemine vurgu yapıyorlar. Oysa bu ziyaretlerin çok da işlevli olmadığı yıllardan beri biliniyordu. Her gerilim olduğunda MİT şefi Öcalan’la görüştürülüyor.

AKP’den beklenti temelsizdir...

Bu saatten sonra AKP iktidarından çözüm için bir şey beklemek, en iyi deyimle olmayacak duaya amin demektir. Kuşkusuz dinci-gerici iktidar Kürt halkını ve hareketini oyalamaya devam edecektir. Ancak bu manevraların bir oyundan ibaret olduğu defalarca kanıtlanmıştır. Hal böyleyken “çözüm süreci” oyununa umut bağlamanın, dinci-gerici iktidarın ekmeğine yağ sürmekten başka bir işe yaraması mümkün değil.

Çıkış yolu işçilerin birliği halkların kardeşliğidir

Deneyimler, AKP’nin de önceki iktidarlar gibi sorunun çözümüne değil, daha da derinleşmesine hizmet ettiğini gösteriyor; hem güncel hem geçen yıllarda sergilediği pratik, bunu kanıtlıyor.

Bu koşullarda Kürt işçi ve emekçiler için tek çıkış yolu kalıyor. O da “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarını siyasal olarak gerçekleştirmektir. Bu yol aynı zamanda Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler için de tek alternatiftir.

“Çözüm” değil, eşitlik ve özgürlük özlemlerini boğma süreci...

Yıllardır “çözüm süreci” adı altında Kürt sorununu istismar eden sermayenin vurucu gücü dinci-gerici AKP iktidarının maskesi, Lice’de parçalandı. Yeni kalekol inşa edilmesine karşı mücadele eden bölge halkının üzerine kurşun yağdıran devlet güçleri, iki kişiyi katlederken çok sayıda kişiyi de yaraladı. Saldırının, “kaçırılan Kürt çocukları” söylemiyle, dinci-gerici iktidar tarafından Kürt hareketine karşı yürütülen gerici kampanya ile çakışması, dikkat çekti. AKP şefinin, aynı dönemde B ve C planlarından da söz etmesi, saldırı zamanlamasının tesadüf olmadığına işaret ediyor.

Kitleyi çapraz ateşe tutan askerlerin pervasızlığı, son dönemde işçi ve emekçilere küstahça saldıran sermaye iktidarının, Kürt halkını da devletin kaba şiddetiyle sindirmek istediğini gözler önüne serdi. Dinci-gerici iktidar, artık her muhalif gücü, faşist saldırganlıkla sindirebileceğini sanıyor. Buna bağlı olarak namluları, eşitlik ve özgürlük özlemlerinden vazgeçmeyen Kürt halkına çeviriyor.

Dinci-gericilik Kürt halkına kurşundan başka bir şey sunamaz

“Kürt açılımı” başlattığını ilan ederek Kürt halkını oyalamaya başlayan AKP iktidarı, aradan yaklaşık beş yıl geçmesine rağmen, tek bir somut adım atmadı. “Kürt açılımı”nın içi kof bir söylemden ibaret olduğunun ortaya çıkması üzerine “Oslo süreci”, “İmralı süreci” başlatan dinci-gerici iktidar, Kürt sorununun çözümü yönünde tek bir adım atmamasına rağmen, Kürt hareketi ve halkını beş yıldır oyalıyor. Bu sayede seçimlerde oy oranını arttıran AKP, ırkçı-inkarcı politikayı da fütursuzca uyguladı.

“Barış süreci” söylemini diline dolayan sermayenin vurucu gücü AKP, pratikte tersi yönde adımlar atmaktan biran bile geri durmadı. Nitekim başta Lice olmak üzere, birçok Kürt yerleşim alanında büyük karakollar (kalekol) inşa etmeye devam eden bu iktidara, Kürt halkının öfkesi arttı ve son haftalarda karakol inşaatlarını engellemeyi amaçlayan eylemler süreci başladı.

Kürt halkının, “mademki ‘çözüm süreci’ var neden karakol inşa ediyorsunuz” diyerek tepki göstermesine tahammül edemeyen dinci-gerici iktidar, karakol inşaatlarını engellemek isteyen halka defalarca saldırdı ve cinayetler işledi. Son Lice’deki olayda ise, halkı çapraz ateşe alan kolluk kuvvetleri, iktidarın katliamcı yüzünü birkez daha gösterdiler.

Büyük karakollar inşa ederek “barış süreci” işlettiğini iddia eden AKP iktidarı, Kürt sorununun

çözümünden anladığı şeyin, Kürt halkına kurşun sıkmak olduğunu birkez daha gösterdi. Roboski’de F16 savaş uçaklarıyla Kürt çocukları ve gençlerinin üstüne bomba yağdıran bu iktidar, dün de Lice’de halkı çapraz ateşe alarak cinayetlerine yenilerini ekledi.

Birkez daha görüldü ki, sermaye iktidarı ve onun vurucu gücü AKP’nin -tıpkı işçi ve emekçilere olduğu gibi- Kürt halkına da kurşundan başka sunacak bir şeyi bulunmuyor. Çözüm beklemek bir yana, en sıradan bir hakkın kazanımı bile, ancak bu gerici/zorba iktidara karşı meşru/militan mücadele ile mümkün olabilir.

Gerici şiddete karşı birleşik mücadele

Tersi yönde estirilen hayallere rağmen, Kürt sorununu çözmek, ırkçı-inkarcı resmi devlet çizgisini sürdüren dinci-gerici iktidarın boyunu aşan bir iştir. Öncesi bir yana, Haziran Direnişi’nden bu yana zulmün kamçısını elden

birakmayan bu iktidar, faşist baskı ve zorbalıkla toplumsal muhalefete saldırıyor. İlkel bir kinle işçilere, emekçilere, ilerici devrimci güçlere ve diğer toplum kesimlerine saldıran bu iktidarın, Kürt sorununa iğreti de olsa bir çözüm getirmesi olanaksız. Zira en iğreti

çözümde bile, egemenlerin belli tavizler vermesi kaçınılmazdır. Oysa bu iktidar, sıradan demokratik hakların kullanılmasına dahi, tahkim ettiği polis ordusuyla saldırıyor. Yani uzun yılların mücadelesiyle kazanılan sınırlı demokratik hakların kullanımını bile faşist zorbalıkla engellemeye çalışıyor.

İşçilere, emekçilere, ilerici-devrimci güçlere bu azgınlıkta saldıran bir iktidarın, Kürt halkına farklı davranması beklenebilir mi? En mütevazı bir demokratik hakkın kullanılmasına tahammül etmeyenler, eşitlik ve özgürlük gibi önemli talepleri olan Kürt halkının derdine derman olabilir mi?

Olmayacağını biliyorduk. Lice katliamı ile bizzat bu iktidar, kendisinden temelsiz beklentiler içinde bulanları hayal kırıklığına uğratmak pahasına, ırkçı-inkarcı yüzünü tüm çirkinliğiyle gözler önüne sermiştir.

Haziran Direnişi’ne katılan gençleri katleden, Soma’da toplu işçi kıyımı gerçekleştiren, madenci tekmeleyen, Okmeydanı’nda cemevi avlusundakilere kurşun sıkan, Kürt illerine kalekol inşa eden, Lice’de halkı çapraz ateşe alan aynı iktidar, aynı zihniyettir.

Bu iktidardan işçi sınıfıyla emekçilere olduğu gibi, Kürt halkına da hayır gelmez. Sermaye iktidarı ve onun vurucu gücü AKP, sorunların çözüm merkezi değil yeniden ve daha da derinleştirerek üreten bir bataklıktan başka bir şey değildir. Böyle bir iktidardan beklenti olmaz, onunla mücadele edilir.

İşçi sınıfıyla emekçileri olduğu kadar Alevi emekçileri ve Kürt halkını ezen, eşitlik ve özgürlük özlemlerini boğmak isteyen bir ve aynı iktidardır. Dolayısıyla sermayeye ve onun vurucu gücü olan AKP iktidarına karşı birleşik, meşru/militan mücadelenin örülmesi, sorunları çözmenin olduğu gibi, talepleri kazanıma dönüştürmenin de tek yoludur.

Şovenizmle suçlarını örtmeye çalışıyorlar!

Lice’de bayrak indirilmesine sarılan sermaye düzeni, katliamcılığını gizlemeye, işçi ve emekçileri şovenizmle zehirlenmeye çalışıyor.

Diyarbakır’ın Lice İlçesi’nde kalekol yapımına karşı ortaya konan direnişe dönük saldırıda iki kişinin katledilmesinin ardından Kürt halkı sokaklara döküldü. “Çözüm” aldatmacasıyla oyalanan, gerçekte ise talepleri bir kez daha yok sayılan Kürt halkı, öfkesini ve dinamizmini bir kez daha gösterdi.

Katliam ve Kürt halkının öfkesi karşısında sessiz kalan düzen güçleri, eylemler sırasında Diyarbakır 2. Hava Kuvvet Komutanlığı’ndaki bayrağın indirilmesini fırsat bilerek karşı saldırıya başladılar. Ülkenin dört bir yanında şoven histeriyi körüklediler. Faşist güruhları sokaklara saldırdılar.

Katliamcı gelenek sürüyor

Lice’de iki kişinin katledilmesi, sermaye devletinin Kürt sorunu karşısındaki geleneksel politikalarının sürdüğünü, AKP’nin “çözüm” aldatmacası adı altında bu geleneksel politikanın taşıyıcısı olduğunu bir kez daha gösterdi. Öyle ki, gerillanın çekilmesini fırsat bilen AKP iktidarı, Kürdistan’ın dört bir yanında karakol ve kalekol inşaatları ile askeri amaçlı HES projelerini hızlandırarak bölgedeki askeri varlığını güçlendirmek için kolları sıvadı. Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini karşılamak şöyle dursun, her seferinde bu talepleri yok saydı, bunu yapamadığı yerde de baskı ve zorbalıkla ezmeye çalıştı.

Ancak Kürt halkı düzenin karşısına çıkardığı tüm oyunlara rağmen direnişi elden bırakmadı. Kürt emekçiler, on yıllardır süren direngenliğin deneyimiyle, düzenin saldırılarının karşısına fiili ve militan eylemlerle çıktı. Kürdistan’ın bir dizi yerine yapılmak istenen kalekollara karşı direnişe geçtiler.

Düzeni korkutan şey de tam olarak buydu. Zira “çözüm süreci” etiketli tüm yalanlara karşı, başını emekçilerin ve gençlerin çektiği halk direnişi elden bırakmadı. Oysa düzen bu aldatmacayla beraber Kürt halkını teslim almak ve etkisizleştirmek istiyordu. Son yaşananlar bunun mümkün olmadığını da bir kez daha gösterdi.

‘Yavuz hırsız’ iş başında

Kürt halkının Lice’deki katliama karşı duyduğu

öfkeyi sokaklara akıtması sırasında Diyarbakır 2. Hava Kuvvet Komutanlığı’ndaki bayrağın indirilmesini fırsat bilen düzen güçleri, buna dört elle sarılarak gündemi çarpıtmaya, katliamdan çok bayrak indirilmesi olayının tartışılmasını sağlamaya çalıştılar. Faşist güruhların iplerini çözerek sokaklara saldırdılar. Bir dizi yerde yapılan “bayrağa saygı” eylemleriyle şoven histeriyi yaydılar. Faşist saldırıların önünü açtılar. Lice için yapılan eylemlere yönelik linç girişimlerini meşrulaştırdılar, bununla da kalmayarak örnek gösterip teşvik ettiler. Salyalarını akıta akıta, hesap sorulacağı nidaları attılar.

Sermaye düzenin faşist güçleri beslenebilecekleri bir av bulmuşçasına saldırıya başladılar. Dinci-gerici AKP iktidarı da “hem suçlu hem güçlü” deyimini doğrularcasına karşı saldırıya geçti. Bulunmaz bir fırsattı ne de olsa; şovenizmi körükleyerek hem suçunun üzerini örtecek, hem de Kürt halkının eylemlerini şovenizmle güçlendirilmiş zorbalıkla bastıracaktı.

Saldırganlık daha da devam edecek. Devlet erkânı tarafından yapılan açıklamalara göre, bundan sonra yapılacak eylemlere, yol kesme gibi uygulamalara “tahammül edilmeyecek” ve ezilecek.

İşçi ve emekçiler; Kürt halkıyla dayanışmaya!

Dincisiyle, faşistiyle, sosyal-demokratıyla; düzen güçlerinin başlattığı saldırı, hem Kürt halkına, hem de her ulustan işçi ve emekçilere dönük saldırganlıktır.

Kalekollarla Kürt halkının üzerindeki askeri ablukasını arttırmak, şoven dalgayı kullanarak Kürt halkının taleplerini bastırmak isteyen düzen, aynı baskıyı işçi ve emekçiler üzerinde de kurmaya çalışıyor. İşçi sınıfının en meşru eylemlerinin karşısına polis ordularıyla çıkan sermaye düzeni, şovenizm zehri soluyan işçi ve emekçileri bölüp parçalamaya ve azgın sömürü koşullarına karşı duyarsızlaştırmaya, kendilerine yönelik tüm saldırıların gözardı edilmesini sağlamaya çalışıyor.

Sermaye düzeninin saldırısını püskürtmenin yolu ise “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarı ile Kürt-Türk, tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin mücadeleyi yükseltmesinden geçiyor.

Lice’de katliam...

Lice’de 7 Haziran’da yol kapama eylemine katılan 15-20 kişilik eylemciyi askerlerin çapraz ateşe alarak taraması sonucu iki kişi hayatını kaybetti. Çok sayıda eylemciye açılan ateşte, gaz bombalı saldırılarda yaralandı.

Yukarı Çalıbüğü (Biryas) Köyü’ndeki silahlı saldırının gerçekleştiği saatlerde Cellik bölgesinde de askerler saldırıya geçti. Buradaki çatışmalarda da 4 eylemci yaralandı. Yaralılar arasında bulunan gençlerden birinin göğsüne gaz bombası kapsülü isabet etti.

Hayatını kaybedenlerin isimleri ise Ramazan Baran ve Hacı Baki Akdemir olarak açıklandı.

Katliama “arbede” savunması!

Hayatını kaybedenlerin cenazeleri gece saat 01.00 sularında Lice Devlet Hastanesi morguna getirildi. Katliamın ardından kitlesel sahiplenmeden duyulan korkuyla savcı otopsi için Malatya’ya gönderilmesine karar verdi. Cenazeyi götürmek için hastaneye polis sevk edilirken Akdemir’in akrabaları polisler izin vermedi.

Cenazeyi almak üzere hastane önüne 2 TOMA ve çok sayıda Akrep tipi zırhlı araçla gelen polisler, burada toplanan emekçilerin tepkisiyle karşılaştı. “Katiller buradan defolun!” diyerek polisler protesto edilirken savcının görevlendirdiği iki polis Akdemir’in yakınlarıyla konuştu. Aile bireyleri telefonla savcıyla da görüştü. Savcının kararına, “Gerekirse bizi de burada öldürün ama cenazemizi vermeyiz” diyerek karşılık veren yakınları cenazenin alınmasına izin vermedi.

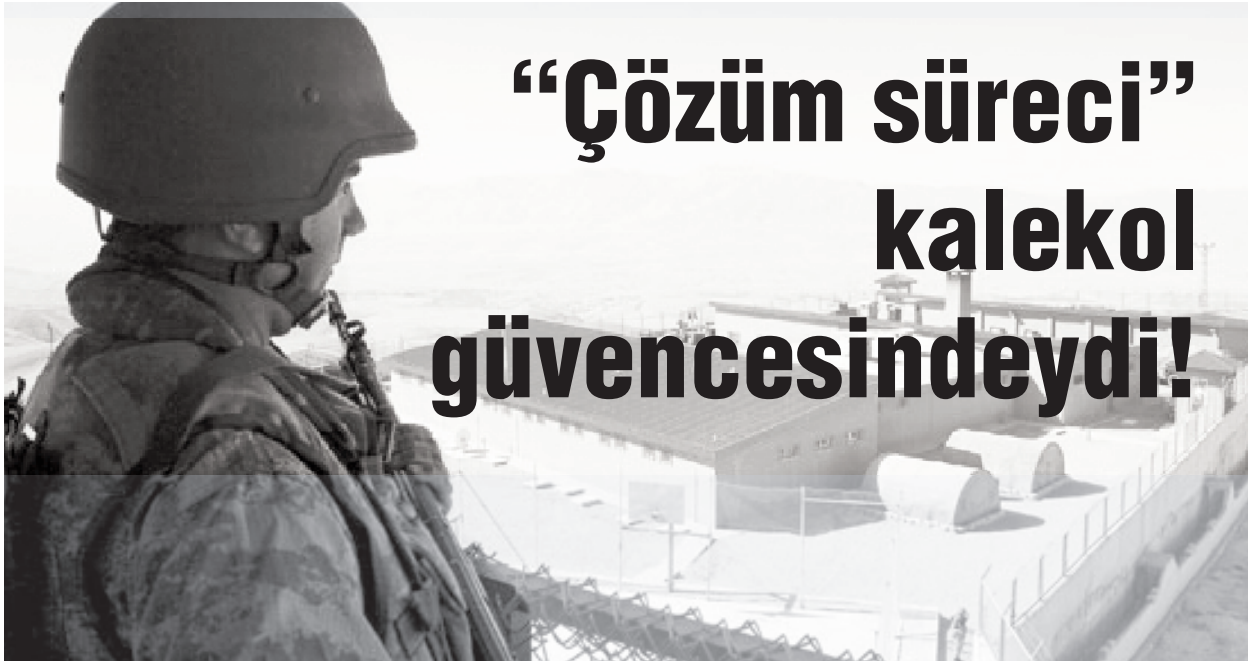
Bu sırada Akdemir’in ablası Mahire Kaya, polisler “Köpekler buradan gidin, Ben kardeşimin cenazesini sizin kanlı ellerinize vermem” diye haykırdı. Sonuç alamayacağını gören polisler, hastane önünden ayrıldı.

Savcı daha önce otopsi için yeterli donanımın olmadığı için sevkini gerketiğini iddia ettiği Lice Devlet Hastanesi’ne gelerek otopsiyi yaptırdı. Otopsi raporuna ölüm nedenini “arbede” diye yazdırmaya kalkması üzerine tartışma çıktı. Akdemir’in cenazesi Kali Mahallesi’ndeki camiye getirildi.

Binler uğurladı

Ramazan Baran’ın cenaze törenine katılan emekçilerde büyük bir öfke vardı. Cenazenin defnedileceği Yeniköy Mezarlığı’na götürüldüğü güzergahta bulunan devlet ve Gülen cemaati kurumları tepkilerin hedefi oldu. Ayrıca Diyarbakır 2. Taktik Hava Kuvvetleri Komutanlığı ile kepenk kapatmayan BİM ve A-101 marketleri yürüyüş sırasında taşlandı.

Baran ve Akdemir’in cenazeleri on binlerce kişinin katılımı ile toprağa verildi. Konuşmalar, sloganlar ve marşlar eşliğinde yapılan cenaze törenlerinde Kürt emekçiler öfkelerini haykırdılar.

“Çözüm süreci” kalekol güvencesindeydi!

Lice'deki katliamla birlikte kalekolların amacı yeniden gündeme geldi. Kürt halkının varlığının inkar edildiği “çözüm süreci”nin esasta neye hizmet ettiği, kalekollar düzenin Kürt halkına imha dışında bir yaklaşımı olmadığını bir kez daha gösterdi. Zira kalekollar açıktan saldırı üsleri olarak herhangi bir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde misyonu açık askeri yapılar.

Düzen güçlerinin hep bir ağızdan tekrarladığı “genel güvenlik” söylemi, “barış gelse de kalekola ihtiyaç var” argümanı ile ancak kendi tabanlarını aldatabilirler.

İlk baştan itibaren bir tasfiye projesi olan “çözüm süreci”nin politik arenada ilk adımları atılırken aynı anda bölgede askeri hegemonyayı sağlamlaştıracak, gerillaya karşı üstünlük sağlayacak adımlar atıldı. Bunun için çizilen hatta karakolların “kalekol” adıyla güçlendirilmesi ve yeni karakolların bu temelde inşa edilmesi, bölgede gerilla geçiş noktaları ve devletin askeri kontrolünün sağlayamadığı alanları ise barajlar inşa ederek su altında bırakma, sınır hattını kontrol için güvenlik yolları, gözetleme uçakları hatta zeplin alımı gibi somut planlar yapıldı. Kalekol, güvenlik yolu ve barajı gibi adımların atılabilmesi ise ancak bölgedeki gerillanın alan boşaltması, çatışmasızlık içine çekilmesiyle sağlanabileceği yoksa devletin kendi karakolunda dahi korunaklı olmadığı koşullarda inşaat çalışmalarının yapılamayacağı açıktı. Bunun için kalekol yapımı devletin süreçten en büyük başarı beklediği aşamada iken aynı zamanda sürecin de güvencesiydi.

“1000 operasyondan” 1000 kalekola...

Devlet bütçesinden bu plan için geçen zamana paralel olarak orantılı artan parasal kaynak aktarıldığı bilgisi Kalkınma Bakanlığı, Kamu Yatırımlarının İllere Dağılımı veri tabanı kayıtlarında mevcut. Geçtiğimiz yıl Kürt illerini kapsayan temel illerde yapımı süren kalekol sayısı 70 idi. Sadece Hakkari'de TOKİ tarafından 189 adet karakol ve kalekol ihalesi yapıldı.

Buna yapılanlar, yapımı planlananlar da dahil edildiğinde meselenin üç-beş bina meselesi olmadığı açıktır.

Dersim'de 2012'de merkezi bütçeden harcamaların il bütçesinin yüzde 61'ine ulaştığı, bu oranın Hakkari'de yüzde 40; bölgenin en gelişkin ili Diyarbakır'da ise yüzde 30'u bulduğu aktarılıyor. Bu harcamaların ise kentlerin altyapı harcamalarına belediye bütçelerine gitmediği ise birer veridir.

Dersim'de kişi başına asker-polis harcaması, Türkiye ortalamasının 6 katını aşarken, Hakkari'de ise genel

ortalamayı 3 kata yakın geride bırakmaktadır.

Sermaye devletinin inkar ve imha politikasının en dolaysız tanımlarından biri olan Mehmet Ağar döneminin “1000 operasyonu” ne ise bugün sözde çözüm süreci içerisindeki uygulamada 1000 kalekolun da taşıdığı anlam aynıdır. AKP iktidarının planlama takvimi işlediğinde yeni inşa edilen 1000 kalekolla birlikte toplam 1600 kalekolla “çözüm süreci” ‘güvence’ altına alınacak.

Kürt halkı direnişle kendi yolunu çiziyor

Gelinen yerde durmadan “güvenlik” açıklamasıyla kalekollar gerekçelendirilmeye çalışılıyor. Kürt halkı güvenlik tanımının on yılların baskı ve işkence merkezleri olan karakolların yeniden yapılandırılmasını karşıladığını biliyor. Bunun için kalekolların yükselmesine seyirci kalmadı. Bunun için “çözüm süreci”yle ayrılmaz bir bağ içinde yükselen kalekollar AKP'nin maskesini düşüren turnusol kağıdı oldu. Düzenin “çözüm süreci” ile arkasına yedeklenen liberallerden Kürt hareketinin ve kuyruğuna takılan reformistlere kadar herkesin sessiz kaldığı adımları yine direngen Kürt halkı teşhir etti.

Bugün hala burjuva kalemşorlar başta olmak üzere bir dizi çevre 20 ayı bulan “çatışmasızlık” söylemleriyle ‘pembe tablo’nun sürmesi temennilerini tekrarlıyor.

Fakat bunu söyleyenler bizzat kalekol protestolarında devletin estirdiği devlet terörünün geçmişini hiçe sayarak bunu yapmış oluyorlar. Zira yine Lice'de yine kalekol protestosunda Medeni Yıldırım katledileli 12 ay oldu. Devlet Kürt halkına karşı silah kullanmada bu dönem boyunca hiç çekince göstermedi. Gevher'de 6 ay önce Reşit ve Veysel İşbilir'i ardından cenaze töreni sırasında Bemal Tokçu'yu katletti. Ocak ayında Roboski'de Serhat Encü'nün asker kurşunuyla vurulması gerçeği çatışmasızlık atmosferinin ne menem bir anlam taşıdığını gösteriyor.

Fakat tüm sansüre, kirli propagandaya, tecrit ablukasına, siyasal temsilcilerinin müzakere ısrarına karşın Kürt halkı sokaklara çıkarak, militan eylemlerle öfkesini ortaya koyarak tepkisini gösteriyor. Kalekollara karşı ayları bulan protesto eylemlerinden gelineen yerde şehirlerarası ana ulaşım hatlarını keserek direnişlerle devam eden eylemlerle mevcut duruma seyirci kalmayacaklarını ve hak kırıntılarına kanmayacaklarını gösteriyorlar. “Çözüm süreci” kalekol güvencesindeydi! Artık kalekollar Kürt halkının hedefe çıktığı bölgede devletin inkar ve imha politikasının simgesidir.

Devlet için sabıkalı bir kasaba: Lice!

İki kişinin askerler tarafından katledildiği Lice'nin tarihi de katliam ve acılarla dolu. Faili meçhullerin, yargısız infazların, yakılan köylerin kentidir Lice. Bu Kürt kasabası yaşanabilecek tüm felaketlerin izleriyle dolu. Öyle ki daha 6 Eylül 1975 tarihinde Lice'de yaşanan deprem, sonrasında yaşanacak felaketlerin bir habercisiydi.

Bu depremde Lice ve çevre köyleri büyük hasar görmüş, sadece 23 saniye süren 6.6 şiddetindeki depremde 4 bin insan hayatını kaybetmişti. Ancak daha sonra Lice halkının yaşayacağı felaketlerin kaynağı bizzat devlet olacaktı. Zira Lice, 1925'teki Şeyh Said İsyanı'ndan bu yana sabıkalı bir kenttir.

“Hawara Licê-Lice'nin feryadı”

Türkiye'nin boşaltılan ilk ilçesidir Lice. 1993 yılında devlet tarafından yerle bir edilen Lice'den dumanlar yükselir. 22 Temmuz 1993'te Tuğgeneral Bahtiyar Aydın'ın öldürülmesinin ardından Lice'ye dört gün boyunca tüm giriş-çıkışlar yasaklanır. Lice'nin kapıları dünyaya kapalıdır. Lice artık bir “hayalet kent”tir.

Tarihe Lice Katliamı olarak geçen devletin saldırılarında 20 kişi öldürüldü. Resmi kayıtlara göre 401 konuttan 302'sine tam, 86'sına orta, 13'üne az hasarlı raporu verildi. Bu katliamda binlerce asker yer aldı. Katliam sonrası Lice enkaza döndü. Devlet, her şey bu kadar açıkken saldırıları PKK'nin üstüne atmaya çalıştı. 9 bin 600 nüfuslu ilçeden geriye sadece 300 kişi kaldı.

Lice'de devlet ölüm demek

4 Ağustos 1994'te 108 evin, 2 kahvehanenin, bir dükkânın ve 70 yaşındaki Tahir Kozat'ın evinde diri diri yakıldığı yer Lice'dir. Devletin bahanesi yine PKK saldırılarıdır.

1994'te askerler tarafından gözaltına alınan 8 gencin cesetleri 2003'te toplu mezardan çıktı. 2009'da koyunlarını otlatmaya çıkan 14 yaşındaki Ceylan Önkol havan mermisiyle parçalanarak can verdi. Annesi Ceylan'ın parçalarını eteğinde topladı. Yine Lice'de 18 yaşındaki Medeni Yıldırım, 28 Haziran 2013'teki kalekol protestosunda askerler tarafından vurularak öldürülmüştü.

Lice, devletin B ve C planlarının uygulandığı yerdir

Haziran Direnişi'nin yıl dönümünde A'dan Z'ye estirdiği terörün ardından Erdoğan, Kürt sorunu için de devletin B ve C planlarının olduğunu söylemişti. Lice'de yaşanan, devletin B ve C planlarının uygulanmış halidir.

Lice katliamına yaygın eylemlerle yanıt...

Lice'de kalekol inşaatına karşı günlerce eylem yapan kitleye, polis ve askerler gaz bombaları ile saldırdı. Saldırı ile bölgedeki direnişi kıramayan sermaye kolluğu askerler, 7 Haziran'da kitleyi çapraz ateşe tutarak bir katliama daha imza attı. 2 kişi yaşamını yitirirken çok sayıda yaralanan oldu. Katliamın ardından İstanbul, İzmir, Bitlis, Dersim, Siverek, Viranşehir, Batman, Cizre, Adana'da yapılan eylemlerle her yer Lice halkıyla dayanışma, katliama öfke eylemlerine sahne oldu.

İHD Lice'deki katliamı kınadı

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Lice'de gerçekleştirilen katliamı kınamak için 8 Haziran'da eylem yaptı.

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemde, "Savaş politikalarından vazgeçin, Kürt sorununda, çözüm için adım atın!" yazılı pankart açıldı.

Basın açıklamasını okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı Abdülbaki Boğa şunları söyledi: "Kalekol yapımını durdurun! HES inşaatlarını durdurun! Güvenlik yolu inşaatlarını durdurun! Sivil halkın iradesine saygı gösterin! Ona kulak verin!" Boğa, Türk sermaye devletini, ölüm ve katliam planları olduğu açığa çıkan 'B' ve 'C' planlarından, bunun yanı sıra "çocukların kaçırıldığı" iddiası gibi psikolojik harp taktiklerinden vazgeçmeye çağırıldı. Basın açıklamasının ardından 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Gever'de basın açıklaması sonrası kitleye saldırı!

Colemêrg'in (Hakkari), Gever (Yüksekova) ilçesi'nde BDP İlçe Örgütü'nün çağrısıyla Lice'deki katliamı kınamak için 8 Haziran'da eylem düzenlendi.

Kitlesel olarak Cengiz Topel Caddesi üzerindeki Eski Cezaevi Kavşağı'na kadar yürüyüş yapılmasının ardından Oslo Oteli önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklama sonrası sloganlar atarak dağılan kitleye polis gaz bombası ve TOMA ile saldırdı. Şemdinli yolu ve Abdullah Canan Köprüsü başta olmak üzere birçok mahallede gençlerle polisler arasında

uzun süre çatışmalar devam etti, ilçede esnaf kepenk kapattı.

9 Haziran'da da eylem sürdü. Türkiye metropollerinde kitlesel protestolar gerçekleştirilirken Colemêrg'in (Hakkari), Gever (Yüksekova) ilçesi'nde sabah erken saatlerden itibaren fırın ve eczaneler dışında kepenkler açılmadı.

İlçenin birçok mahallesinde Lice katliamını protesto etmek isteyen gençlere gaz bombaları ile saldıran polislerle çatışmalar yaşandı. İlçe halkı, polisler tarafından atılan gaz kapsüllerinden etkilenirken birçok evin camından içeri isabet eden gaz kapsülleri ile bazı evlerin perdeleri yandı ve camları kırıldı. TOMA'lardan gençlere yönelik küfürlü anonsların yapıldı.

Ankara'da Lice katliamına öfke!

Ankara Dayanışması, 8 Haziran'da Güvenpark'ta toplanarak yaptığı basın açıklaması ve oturma eylemi ile katliamı kınadı. Basın açıklamasında ilk olarak Lice'de katledilenler ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ankara Dayanışması adına yapılan basın açıklamasında, devletin savaş çığırıklığı yapmaya devam ettiği, içeride ve dışarıda savaş hazırlıkları yaptığı vurgulandı. AKP'nin kalekollarla savaş hazırlıklarını sürdürdüğü belirtildi. Lice'de gerçekleşen katliamın hesabını Haziran ruhu ile sorma çağrısı yapılarak basın açıklaması sonlandırıldı.

Lice'nin öfkesi Mamak'ta

Mamak'ta ilerici ve devrimci kurumların katliama karşı verdiği tepki direnişle devam ediyor. Saat 19.00'de BDSP'li sınıf devrimcileri flamalar ve ajitasyon konuşmaları ile ara sokaklarda dolaşarak Lice'deki katliama karşı sokağa, eyleme, hesap sormaya çağırıldı. Öfkeli yürüyüşün ardından Tuzluca Meydanı'nda bulunan BDP, ESP ve Partizan kitleleri ile buluşuldu. Burada yapılan kısa bir yürüyüşün ardından cami-cemevi inşaatının olduğu ve polislerin konuşlandığı bölgeye yüründü.

Polisin burada TOMA ile saldırısına barikatlar kurarak ve havai fişeklerle karşılık verildi. Saat 20.30'a kadar burada devam eden eylemin ardından YDG-H

tarafından bir halk otobüsü taşlarla ve molotoflarla kullanılmaz hale getirildi. Arkasından polis azgınca saldırıya geçti, bu sırada da molotoflarla karşılık verildi. Polisin ilerlemesinin durmasının ardından kitle toplanarak tekrar saldırıya geçti. Çatışmalar burada büyük oranda son bulmakla birlikte Abidin Aktaş sokakta küçük gruplar halinde devam etti.

Taksim'den katliama öfke Lice'ye destek!

DİSK, KESK, TMMOB ve İTO'nun çağrısıyla, aralarında BDSP'nin de bulunduğu çok sayıda ilerici ve devrimci kurum saat 18.00'de Galatasaray Lisesi önünde buluşarak dün Lice'de gerçekleşen katliama tepki gösterdi.

"Lice'de katliam var, karakol değil barış istiyoruz!" ozalitin açıldığı eylemde ilk olarak İstanbul Tabip Odası (İTO) Genel Sekreteri Samet Mengüç bir konuşma yaptı. Lice'de yaşanan katliama tepki gösteren Mengüç, "barış sürecinde" devletin kandırmaya ve aldatma politikasının merkezi olarak Lice'yi seçtiğini ifade etti. Devletin yıllardır Lice'de uyguladığı katliamlara değinerek Lice'yi yalnız bırakmama çağrısı yaptı.

Mengüç'ün konuşmasının ardından oturma eylemine geçildi ve KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Fadime Kavakbasın açıklamasını okudu. AKP'nin Kürt sorununa yaklaşımı ve Lice'de yaşanan katliamlar şu ifadelerle kınandı: "Diyarbakır'ın Lice ilçesinde binlerce insan günlerdir, bu galip gelme arzusunun karşısında artık hiç kimse ölmesin diyerek barış nöbeti tutuyor. Savaşın ölüm dışında hiçbir şey getirmeyeceğini ifade edenlere ise AKP özel birlikleriyle saldırıyor. Etrafına ölüm saçan bir zor aygıtı, yandaş medyanın kör noktalarından güç alarak zulüm saçmaya devam ediyor!"

Haziran Direnişi'nde ve Soma'da katledilenler anılarak Lice'den yükselen sesin sahiplenilmesi çağrısı yapıldı. Basın açıklamasının ardından KESK Genel Başkanı Lami Özgen, DİSK İstanbul Bölge Temsilcisi Önder Atay da kısa bir konuşma yaparak yaşanan katliama tepki gösterdi.

Avcılar'da Lice katliamı protestosu

Avcılar Gezi Dayanışması'nın çağrısıyla 11 Haziran'da bir araya gelen kitle Marmara Caddesi boyunca yürüyüş gerçekleştirdi.

Lice'deki katliamı kınamak ve Lice haklının direnişini selamlamak için bir araya gelen kitleden sık sloganlar yükseldi. Caddenin sonunda dayanışma adına basın açıklaması okundu. Açıklamada çözüm süreci yalanları eşliğinde yükseltelen baskıcı uygulamalar, faşist çeteler eliyle gerçekleştirilen provokasyonlar ve Haziran Direnişi'ne değinildi. Açıklama "Faşizme karşı birlikte direneceğiz" denilerek sonlandırıldı. Yürüyüşe SDP, EÖK, BDP, ÖDP ve BDSP'nin içinde bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar katılım gösterdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Gever

Taşeron köleliğine karşı mücadeleye!

5 Haziran'da taşeron yasası ile ilgili olarak sendikalar ve AKP iktidarı arasında bir görüşme yapıldı. Görüşmenin ardından yapılan açıklamada sendikaların bazı taleplerinin kabul edildiği iddia edildi. Tüm yalanlara rağmen taşeronluk sistemi ile ilgili esasa ilişkin bir değişiklik olmadığı ortaya çıktı.

AKP tarafından "iyileştirme" diye reklamı yapılan taşeron sistemiyle ilgili düzenleme için Tayyip Erdoğan ile görüşen üç konfederasyon torba yasa tasarısındaki taşeronlaştırma ile ilgili 5 maddeye dair itirazlarını dile getirdi. Bu görüşmenin ardından DİSK, Türk-İş ve Hak-İş, hükümet ve bakanlıkların yönetici ve temsilcilerinin katılımı ile mecliste söz konusu 5 madde ile ilgili yeni bir toplantı gerçekleştirdi.

AKP iktidarı kurlsız çalışma hedefinde kararlı

Toplantı sonunda yapılan açıklamalar taşeronluk köleliğinin son bulması konusunda herhangi bir ilerleme sağlanamadığının göstergesidir. Taşeronluk köleliğinin devamı açısından herhangi bir engel söz konusu değildir. Sermaye sınıfını temsilen AKP taşeronluk köleliğinin kökleşmesine engel olmayacak kimi noktalarda esnemiştir. Ancak taşeron işçiliğinin daha da yaygınlaşmasının önü açılmıştır.

Taşeron köleliğine karşı kıyasıya bir mücadeleye ihtiyaç vardır. Fakat sendika bürokratları sadece kapalı kapılar ardından medet uman görüşmelerle süreci geçiştiriyor. DİSK tarafından Kani Beko imzasıyla görüşmeye ilişkin yapılan açıklamada, üç konfederasyonun ortak görüş hazırlayarak itiraz ettiği 5 maddenin 4'ünün taşeronlaştırmanın daha da yaygınlaştırılması ve kurlsızlaştırılmasına yol açabilecek maddeler olduğu, diğer maddenin ise taşeron işçilerin sendikalaşma ve toplu pazarlık hakkına ilişkin olduğu söylendi.

Taşeron işçilerin sendikalaşma ve toplu pazarlık hakkını düzenleyen tasarının 13'üncü maddesi ile ilgili olarak, üç konfederasyon, toplu iş sözleşmesinin doğrudan asıl işveren ile yapılması ve toplu sözleşmeden doğan maliyet farkının idare tarafından ödenmesinin zorunlu hale getirilmesi talebi AKP iktidarı tarafından reddedilmiştir. Sonuç olarak, taşeronlaştırmanın daha da yaygınlaşması ve kurlsızlaştırılma, taşeron işçilerinin kamunun işçisi olmasının tek olanağının da ortadan kaldırılmasına yol açabilecek düzenlemelerin kısmen geri çekilmesi sağlanmıştır.

Taşeron yasası işçi alacak davalarını daha da zorlu hale getirmiştir. Tasarı ile işçi alacaklarından kaynaklanan davaların belirsiz alacak davası olarak

açılmasının önü kapatılıyor. Tasarı ile işçi alacaklarının belirli alacak davaları haline getirilmesi hedefleniyor. İşçinin dava açması zorlaştırılıyor. Böylece işçi ve işverenin eşit konumda olduğu ve işçilerin tüm alacaklarını bilebilecek durumda olduğu ve dava açarken alacaklarını tam olarak belirterek dava açması isteniyor. İşçilerin dava açarken "yasaya aykırı biçimde işten çıkarıldım, yasalardan ve (toplu) iş sözleşmelerinden kaynaklanan haklarım, kıdem tazminatım, ücret alacaklarım, ihbar tazminatım, fazla çalışmalarım, yıllık ücretli izinlerim ödenmedi" diyemeyecek, bunun yerine her bir alacağı için miktar belirtmek zorunda kalacaktır. Oysa işçinin dava açarken tüm alacaklarını kesin olarak bilmesi, hesaplaması mümkün değildir. Bu nedenle belirsiz alacak davası işçinin lehinedir. Taslak ile belirsiz alacak davalarının önü kapatılmak isteniyor.

Bu konuda bir diğer olumsuz düzenleme ise işçi alacaklarında hak düşürücü süre getirilmesidir. Taslak ile, "iş sözleşmesi fiilen sona eren işçilerin ücret alacaklarına ilişkin uyuşmazlıklarda dava açma süresi iş sözleşmesinin sona ermesinden itibaren bir yıldır" hükmü getirilmektedir.

Taşeronluk yasa taslağı kamuda taşeron işçi çalıştırmayı devamlı hale getirecek düzenlemeler içeriyor. Taslağın 2. maddesi ile kamu idaresine ait bir işyerinde "yeterli nitelikte veya sayıda personel olmaması durumunda" hizmet alımı ihalesine çıkma hakkı tanınıyor. İş Yasası'nın 2. maddesine göre asıl iş işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işler dışında bölünerek alt işverene verilemez. Bu ifadede yer alan üç koşul aynı anda ve birlikte gerçekleşmek zorundadır. Taslak ile getirilen yeni hükümle yeterli sayıda veya nitelikte personel olmaması durumunda yasanın bu hükümleri işleme hale getirilecektir. Öte yandan yapım işi olan

asıl işlerin de hizmet alım sözleşmesiyle ihaleye çıkarılmasının yolu açılmaktadır. Bu durum Kamu İhale Kanunu'nda yer alan yapım işi hizmet işi ayrımının da ortadan kaldırılması anlamına gelmektedir.

Öte yandan taslağın 4. maddesi ile özelleştirme kapsamındaki işyerlerinde mal veya hizmet üretimine ait işler iş yasasındaki sınırlamalara tabi olmaksızın tümüyle alt işverene devredilecektir. Böylece özelleştirme kapsamına alınan kuruluşlar tam bir taşeron cennetine dönüşecektir. Diğer bir ifadeyle özelleştirme kapsamına alınan işyerleri özelleştirilme süreci tamamlanmadan fiilen özelleştirilmiş olacaktır.

Aslında taslak taşeronu sınırlamıyor, ilelebet taşeron uygulamasının önünü açıyor. Taslağın 5. maddesi ile muvazaalı (hileli) veya yasaya aykırı alt işveren çalıştırmanın yaptırımı köklü biçimde değiştirilmektedir. İş yasasındaki mevcut düzenlemeye göre asıl işverenin işçilerinin alt işveren tarafından işe alınarak çalıştırmaya devam edilmesi suretiyle hakları kısıtlanamaz. Bu durumda asıl işveren-alt işveren ilişkisi muvazaalı (hileli) kabul edilir ve alt işverenin işçileri başından itibaren asıl işverenin işçisi sayılarak işlem görürler. Bu düzenleme hileli taşeron çalıştırmanın en ciddi yaptırımıdır.

Taslakta taşeron işçisine kıdem tazminatı ve yıllık ücretli izin hakkı tanınmıyor. Taslakta var olan haklar yeniymiş gibi sunulmaktadır. Taşeron işçiler de diğer işçiler gibi iş hukuku hükümlerine tabidir ve diğer işçiler gibi kıdem tazminatı ve yıllık izin hakları vardır. Sanki taşeron işçilerin yasal olarak izin hakkı yokmuş ama şimdi verilecekmiş gibi bir yanılsama yaratılmak istenmektedir. Oysa taşeron işçilerin, taşeron şirket değişse de aynı işyerinde çalışmaya devam etmeleri durumunda izin ve kıdem tazminatı mevcut yasal düzenlemelerle de korunmaktadır. Mevcut yasal düzenlemede de asıl işveren alt işverenle birlikte (müteselsil) sorumludur.

Taşeron yasa taslağında kamu kesiminde taşeron çalıştırmayı daha da genişleten uygulamalar getirmektedir. Taslak ile özel sektörde çalışan taşeron işçilere yönelik, onların koşullarını iyileştirecek bir düzenleme yoktur. Örneğin Kamu İhale Kanunu'na tabi hizmet alımlarında ihale süresi üç yıla çıkartılırken özel kapitalist işletmelerde bu yönde bir düzenleme yoktur. Taslağın amacı kamuyu hileli taşeronluktan kaynaklı yüklerden kurtarmak ve hileli işlemlerle taşeron uygulamasını yaygınlaştırmaya dönük hukuki kılıflar bulmaktır.

Taşeron yasa taslağı ile taşeron çalıştırma kısıtlanmıyor. Muvazaalı taşeron çalıştırmanın yaptırımı arttırılmıyor. Tersine kamuda taşeron çalıştırma daha da kolaylaştırılıyor ve hileli olan yasaya aykırı taşeron uygulamaları adeta ödüllendiriliyor. Hukuksuz işlemlerin ilelebet sürdürülmesine olanak tanınıyor.

Sendika bürokratlarından devrimci faaliyete tahammülsüzlük

Gebze'de sınıf bilinçli işçilerin çıkardığı yerel işçi gazetesi Grev işçilerle buluşmaya devam ediyor. Autoliv fabrikasına 9 Haziran'da dağıtım gerçekleştiren sınıf devrimcileri kendini sözde sendika olarak nitelendiren Türk Metal çetesi tarafından engellenmek istendi.

Gebze organize bulunan Autoliv fabrikasında 16.00-00.00 vardiyası girişinde sendika temsilcisi "ben burada sorumluyum, burası özel mülkiyet

dağıtıma devam ederseniz polis çağıracağım, siz kimsiniz" diye pervazsızca faaliyeti engellemek istedi.

Güvenliğin ve temsilcinin engellemesine rağmen giriş vardiyası dağıtımı yapıldı. Soma'daki patronla ortak hareket eden sendikacı sıfatlı işçi düşmanları burada da gerçek yüzünü gösterdi. Yaşanan engellemelere rağmen dağıtım sırasında Grev gazetesine işçilerin yoğun ilgisi vardı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Sendika ağaları destek veriyor!

Son görüşmede de görüldüğü gibi, sendika ağaları taşeron işçilik karşıtı mücadeleyi zayıflatmak için işbirlikçi bir tutum içinde olmayı sürdürüyorlar.

Sendika ağaları AKP iktidarının taşeron işçilerin kadro sorununa ilişkin adımlarının ne anlama geldiği konusunda tam bir bilinç açıklığı ile hareket ediyorlar. İşçilerin eylem ve mücadele isteğini zayıflatmak, işçiler arasında çaresizlik duygusunu yaymak için tüm hünerlerini sergiliyorlar. Nitekim taşeron işçi olarak çalışan ve üyeleri olarak kayıtlarına geçirdikleri taşeron işçileri için sendika bürokratları, merkezi Ankara ve birçok yerelde AKP il binaları önünde basın açıklaması eylemleri dışında herhangi bir eylem yapmayı akıllarından bile geçirmediler.

AKP iktidarı ile sendika ağalarının yaptığı son görüşmede de görüldüğü gibi, sendika ağaları taşeron işçilik karşıtı mücadeleyi zayıflatmak için işbirlikçi bir tutum içinde olmayı sürdürüyorlar. En ileri tutum içinde olan DİSK yöneticileri bile bir yandan AKP iktidarının taşeronluk köleliğini kaldırmaya niyeti olmadığını dile getiriyor. Öte yandan taşeronluk köleliğine karşı somut bir eylem planı ortaya koymuyor.

Taşeronluk köleliğine son vermek için...

Kuşkusuz sendika ağaları taşeron işçilik karşıtı mücadeleyi zayıflatmak için işbirlikçi bir tutum içinde olmayı sürdüreceklerdir. Zira taşeronluk köleliğine son verme mücadelesini, her gün AKP'nin kapısı önünde bekleyen ve taşeron işçilerinin sorunlarının çözümünün mahkeme kararlarında, protestoyu aşmayan eylemlerde arayan sendika ağaları öremezler.

AKP iktidarı, taşeron işçilerinin mücadele isteklerinin arttığı bilinciyle hareket ediyor. Zira Greif'te olduğu gibi, taşeronluk köleliğine karşı işçilerin mücadelesi büyüyor. Taşeron köleliği karşıtı eylemler taşeron işçilerinin, taşeronluk saldırısına karşı büyüyen

öfkесinin göstergesidir. Bu nedenle AKP iktidarı taşeron işçilerinin beklentisini arttırmak için taşeronluk yasasını ortaya koyuyor.

Eksik olan taşeron işçilerinin mücadele isteği değil, taşeron işçilerinin yeterli bilinç ve örgütlülüğünden yoksun olmalarıdır. Yapılması gereken taşeron işçilerinin ülkenin dört bir yanında örgütlenmeye hız vermesidir. Gerekli olan, yakalanan olanakları en iyi şekilde değerlendirmek, taşeron işçileri arasında taşeron köleliği karşıtı tam bir bilinç, örgütlenme ve eylem seferberliği başlatmaktır.

Taşeron işçilerinin öncü rolü oynayacak dinamikleri kendi etrafında toplayacak ve daha geniş ölçekte harekete geçirecek bir birlik ve örgütlülüğü zorlamaları, özelde dinci-gerici AKP iktidarına ve genelde taşeron işçilik yandaşı sermaye cephesine verilecek en önemli ve etkili yanittir.

Her yere yayılan bir genel direniş için gerekli olan topyekûn mücadele ateşini tabana yaymaktır. Taşeron işçileri sendika ağalarının etkinliğini kırmak için de gerekli olan taban örgütlülükleri mekanizmalarını oluşturarak bir an önce harekete geçirmelidirler. Taban örgütleri taşeron işçilik saldırısının kapsam ve niteliği konusunda işçileri aydınlatmanın etkin araçlarından biridir. Ayrıca kendi arasında güçlü bağları olan taban örgütlülükleri taşeron işçilik karşıtı mücadele ateşini ülke geneline yaymanın işçi ve emekçileri bu yolda taraflaştırmanın da imkanlarını içinde taşımaktadır.

Taşeron işçilerinin taşeron köleliği karşıtı mücadelede gösterecekleri fedakarlık ve kararlılık ülkeyi taşeron cumhuriyetine çevirmek isteyen sermaye cephesinin korkulu rüyasıdır. Taşeron işçileri, birinci, ikinci, üçüncü skaladan ücret alma ayrımını reddetmeli eşit işe eşit ücret, taşeron işçiliğin yasaklanması talepleri ile topyekûn mücadeleye omuz vermelidirler.

Suçlu sendikalı olan ve fıskiyeyi kıran işçilermiş!

Sütaş'ın Aksaray ve Karacabey'deki fabrikalarında çalışan 26 işçi, 13 Nisan'dan itibaren belli aralıklarla Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılmıştı. İşçiler de sendikalı olarak işe dönmek için Sütaş önünde eyleme başlamışlardı. Direnişlerini sürdüren işçilerin eylemlerini kırmak için direniş alanına Sütaş yönetimi tarafından hayvan gübresi döküldü. Bu olayın yayılması ve gelen tepkiler üzerine Sütaş'ın sahibi Muharrem Yılmaz, TÜSİAD başkanlığından istifa etmek zorunda kaldı.

Muharrem Yılmaz CNN Türk'te katıldığı "Ekonomi Özel" programında kendini aklamak için işçileri ve sendikayı suçlamaya çalıştı. Muharrem Yılmaz şunları söyledi:

"Sizi temin ediyorum, Sütaş'ta hiç kimse sendikalı olduğu için işten çıkartılmamıştır. Bundan haberimiz bile olamaz. Sadece bu olaylara sebep olanlar, tek tek olay bazında işten çıkarılmaları sağlanmıştır. Bundan bizim, yönetimin haberinin olması gelen şikayetlerledir. Duraklarda kavga, ailelerin çocuklarımıza baskı var talepleri... Nasıl sendikal örgütlenme talep etmek haksız işyerinde huzur talep etmek de haktır."

İşçiler 'fıskiyemi kırdı!'

Ne akıllara, ne vicdanlara sığar mı gübre atılması iddiası? Böyle bir şey olabilir mi? Hangi yönetici böyle bir şey yapabilir mi? Sütaş'ta fabrikamızın dışında bir kavşakta bir tabela, tabelanın altında küçük bir çim alan, Pazar günü hiç kimse yok, gösteri yapan yok, çevre düzenlemesi kapsamında oranın bakımı yapılıyor. Adam da orayı gidip gübreliyor. Kırık, su kaçırmakta olan bir fıskiyeyi kırıyorlar. Su basıncıyla o gübre sıvı gübre haline geliyor. O su birikiyor. İki tane bordür taşıyı kırıyorlar, oradan bunu asfalta doğru yaymaya çalıştıklarını görüyoruz. Burada kasıt var. Su borusunu patlatacağın, bordür taşıyı kıracağın, asfalta yayacağın, sonra fotoğrafını çekip kullandıracağın. Ertesi gün bunun nasıl kullanıldığını gördük."

Sütaş Yönetim Kurulu da yaptığı yazılı açıklama ile sendikanın işçilere baskı yaptığını, eylemcilerin üzerine gübre döküldüğünün de yalan olduğunu söyledi.

Muharrem Yılmaz ve Sütaş Yönetim Kurulu'nun yaptığı açıklamalar bir kez daha sermaye sınıfının arsızlığını göstermektedir. Soma'da yüzlerce maden işçisini katledenler, hayatını kaybeden işçilerin arkasından "Asıl bizim kaybımız var, sermayemizi yatırmıştık" demişti. Şimdi de Sütaş kapitalistleri, sendikalı oldukları için işten attıkları işçileri suçluyorlar.

İşçilerinin örgütlenmesinin huzurlarını kaçıracığını gayet iyi biliyorlar. Onlara göre işçilerin insanca yaşam ve çalışma koşullarına sahip olabilmek için sendikalı olmak istemeleri fabrikanın huzurunu bozuyor. Sütaş sermayedarları da 'bozulan huzur ortamını yeniden tesis etmek için' sendikalı işçileri işten çıkarıyor.

Sermaye sınıfının huzurdan anladığı uysalca köleliğe razı olan işçi, haksız kazancın sayesinde zenginlik içinde bir yaşam demek. Ancak artan sömürüye ve kölelik koşullarına karşı mücadele yolunu seçen işçilerin artması, kapitalistlerin huzurunun daha çok kaçmasına neden olacak.

Yatağan işçileri Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal etti!

Yatağan işçileri, özelleştirmeye karşı sessiz kalan konfederasyonun genel merkezini işgal ederek harekete geçmesini istediler.

Özelleştirme karşısındaki direnişlerini aylardır sürdüren ve Yatağan'dan sonra da Ankara'da eylemler yapan Yatağan işçileri 10 Haziran'da Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal etti.

Yatağan işçilerinin Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal etmesinin ardından basına açıklamada bulunan Türkiye Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin, çalmadık kapı bırakmadıklarını ancak siyasi iktidardan net bir cevap alamadıklarını belirtti. Girgin, işçilerin bu noktadan sonra topyekûn masaya yumruğunu vurup sonuç almak istediklerini vurguladı.

TES-İş Şube Başkanı Fatih Erçelik de "Biz bu özelleştirme iptal edilene kadar Türk-İş'ten ayrılmayacağız, burada yatıp burada kalkacağız" dedi. Erçelik Soma'da 301 arkadaşlarını kaybettiklerini hatırlatarak şunları söyledi: "Ne yazık ki bu facia özelleştirmelere karşı çıkma konusundaki haklı davamızı bir kez daha ortaya koydu. Soma olmak istemiyoruz, bu özelleştirme durdurulmalı. Ha şimdi ölmüşüz ha 3 gün sonra, ne farkeder? Başbakan'ı göreve çağırıyoruz, bu ihaleleri iptal edin, biz ölmek

istemiyoruz." Yatağan Termik Santrali'nin ertelenen ihalesinin 13 Haziran Cuma günü yapılacağı bilgisini aldıklarını belirten Erçelik, hem bunun hem de Yeniköy ve Kemerköy santralleri satışının iptalini istedi.

İşçiler Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay'ın odasında bekleyişini sürdürürken Atalay'ın Cenevre'de olduğu belirtildi.

"Ayağa kalk!"

Türk-İş'teki işgalin başlamasıyla birlikte eyleme destek vermek, bürokratların görevlerini yerine getirmesini istemek için farklı kentlerden işçiler de işgalin ikinci gününde (11 Haziran) Ankara'ya geldi. Kütahya, Elbistan, Amasya, Konya'dan gelen onlarca işçi Türk-İş Genel Merkezi'nde işgale katıldı. İşçiler bürokratların eylem kaçkınlığına dikkat çekerek genel merkez duvarına "Ayağa kalk!" şiarını yazdılar.

Yüzlerce maden işçisine mezar olan Soma'dan da işçiler eylem için Türk-İş önüne geldiler. Soma işçileri şunları söyledi: "Yatağan'ın da Soma olmaması için buradayız. Konfederasyonumuzu dürterek uyandırmaya geldik."

"Türk-İş'in gereğini yapmasını istiyoruz!"

Türk-İş'i işgal eden Yatağan işçilerinden Mustafa Öztürk'le işgalin başladığı gün (10 Haziran) konuştuk. Öztürk süreçleri ve talepleri konusunda şunları anlattı:

"Bugün sabahтан Türk-İş'e geldik. Muğla'daki Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santrallerinin özelleştirilmesinin iptal edilmesini istiyoruz. Yeniköy ve Kemerköy'deki işletmelerin ihalesi yapıldı, Yatağan ise henüz bekliyor. Soma'daki katliamdan sonra beklettiler. Bu özelleştirme sürecinde ihalelerin onaylanmasının ardından özelleştirmeler kesinleşmiş oluyor. Bu hafta Cuma günü Özelleştirme İdaresi'nde Yatağan termik santralinin ihalesinin yapılacağı bilgisini aldık. Bu ihalelerin de, bunların onaylanmasının da önüne geçmeye çalışıyoruz. Bugün buradayız çünkü Türk-İş'in gerekeni yapmasını istiyoruz. Hükümetin özelleştirmeleri iptal etmesi için Türk-İş'in diğer sendikalarıyla da topluca hareket etmesini istiyoruz. Diğer sendika başkanlarıyla da görüşülecek birlikte hareket edilmesi için."

Biz özelleştirmenin iptalini istiyoruz. Sürecin ertelenmesi, yavaşlatılması, bekletilmesi gibi bir talebimiz yok. Ya iptal edilecek ya iptal edilecek. Çünkü özelleştirme ölüm demek oluyor. Soma'da gördük bunu. Özelleştirme olunca ücretlerin artacağını düşünüyor işçiler fakat öyle olmuyor, işten çıkarmalar oluyor, istihdam azalıyor ve taşeronlaştırmayla, güvencesizleştirmeye sendikalardan ve birçok hakkından mahrum bırakılıyor işçiler. Sonuç olarak işçiler örgütsüzleştirilmeye çalışılıyor.

Bugün özelleştirme yapılırsa Soma'da yaşadıklarımızın tekrar yaşanmasının önü açılmış olacak. Bunun olmaması için de biz ne gerekiyorsa yapmaya hazırız ve Türk-İş'in de gerekeni yapmasını istiyoruz."

Kızıl Bayrak / Ankara

Yatağan'da direnişçi korkusu Gül'ü kaçırdı!

Yatağan işçileri 5 Haziran'da Bodrum'a gelen Abdullah Gül'ü de hoş karşılamadı. Tayyip Erdoğan'ın ardından Muğla'ya gelen Abdullah Gül Yatağan Termik Santrali önünden geçemedi. Bodrum'dan Muğla'ya karayoluyla geçen Abdullah Gül protesto edilmemek için köy yollarına girerek kaçmak zorunda kaldı.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün konvoyu, Bodrum Muğla yolu üzerinde Yatağan Termik Santrali'ne yaklaştığı sırada Bozüyük Köyü yoluna girdi. Bunu fark eden Yatağan enerji ve maden işçileri karşılarına çıkmaktan kaçan Abdullah Gül'ü protesto etmek için yolu trafiğe kapattı. Cumhurbaşkanı Gül'ün konvoyunun arkasında bulunan bazı araçlar köy yoluna dönmeyince işçilerin arasında kaldı.

Jandarmanın gücü işçileri engellemeye yetmeyince uzun süre trafik kapalı kaldı.

Jandarmanın saldırısını boşa düşüren işçiler "Yatağan Soma olmayacak!", "Soma'nın hesabı görülecek!" sloganlarını haykırdı. Yolda "Direne direne kazanacağız!", "Özelleştirmelere hayır!", "Madencilerin katili özelleştirmedir!" pankartları açıldı.

İşçiler adına TES-İş Sendikası Yatağan Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Kemal Özcan açıklama yaptı. Özcan, eylemde şunları ifade etti: "İşçilerden korkuyorlar. İşçilerin kurduğu mahkemelerde hesap verip, halkın önünde yargılanacaklar. Son derece iyi niyetle yapmış olduğumuz sesimizi duyurma girişiminden bile bu kadar korkan ve çekinen, işçiyi görmezden gelerek yolunu değiştirenlerden hesap soracağız."

İşçilerin kapattığı yol yaklaşık yarım saat sonra açıldı.

Seyitömer işçisi yine direnişte!

Daha önce de işten çıkarmalara militan eylemle karşılık veren Seyitömer işçileri, 18 işçinin işten atılmasıyla fabrika önünde direnişe başladı.

Çelikler Seyitömer Elektrik Üretim A.Ş.'de gece vardiyasında çalışan işçiler, 10 Haziran sabahı iş çıkışında tesislerin önünde oturma eylemi başlattı. İşçiler, çıkarılan işçi arkadaşlarının işe geri alınmasını isteyerek şunları söylediler: *“Özelleştirmeden sonra daha önce de arkadaşlarımız işten çıkarıldı. Bugün de 18 arkadaşımızın işten çıkarıldığını öğrendik. Bu arkadaşlarımızın tekrar işe alınmasını istiyoruz.”*

İşçilerden Adnan Yıldız da şunları söyledi: *“İşveren, 2 ay önceki işten çıkarmalara karşı başlatılan eylemlere karıştığı gerekçesiyle 18 arkadaşımızı işten çıkardı. Bu haksız bir uygulama. Hakkımızı alıncaya kadar oturma eylemine devam edeceğiz.”*

İşçiler oturma eylemi yaparken Kütahya İl Jandarma Komutanlığı'na bağlı jandarmaların da “önlem” alması dikkat çekti. Yaklaşık 200 işçinin oturma eylemi yaptığı santral önünde, işletme müdürü Yunus Akman işçilerle görüştü. İşçilerin, işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını istemesi üzerine Akman, “18 işçinin 17 Nisan'da meydana gelen olaylardan dolayı savcılık soruşturması açılması üzerine işten çıkarıldığını” söyledi. Akman, işçilerin mahkemenen beraat etmesi halinde tekrar işlerine geri döneceğini ifade etti.

İşçiler adına açıklama yapan Ahmet Ergen ise santralin özelleştirilmesinin ardından kendilerine işçi çıkarılmayacağı sözü verildiğini belirtti. Özelleşmenin ardından 80 işçinin çeşitli iftiralar atılarak işten çıkarıldığını söyleyen Ergen şunları ifade etti: *“Bu olaydan sonra 130 kişi de sebep gösterilmeden işten çıkarıldı. Çıkarılan işçilerin yerine il dışından personel getirdiler. Tepki olarak yapılan eylemlerde 3 arkadaşımız provokasyon yapılarak cezaevine atıldı. 20 kişi işten çıkartıldı. Tarafımıza işçi çıkarılmayacağına dair söz verilmesine rağmen bugün 18 arkadaşımız daha işten çıkarıldı. Bizim talebimiz işten çıkarılan arkadaşlarımızın koşulsuz tekrar işe dönmeleridir.”*

Direniş çadırı kuruldu

Eylemlerine devam eden işçiler, 11 Haziran'da çadır kurarak direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler atılan arkadaşları alınana kadar eylemlerinin süreceğini ifade ettiler.

17 Nisan günü 109 işçinin çıkarılmasının ardından eylem esnasında işletmenin güvenlik amiri tarafından ateş edilmesi sonucu olaylar çıktığını söyleyen Gürcan Kara ise şunları söyledi: *“Bu olayların başlangıcı 17 Nisan. 17 Nisan'da 109 arkadaşımızı işten çıkardı. O zaman biz gelin insanlarla konuşun dedik. Kimse konuşmadı. O zaman güvenlik amirinin silahını ateşlemesi ile olaylar çığırından çıktı. Bize silah çeken arkadaşın arkası aranmıyor ekmeğini savunan arkadaşlar yargı yolunda.”*

İşçiler, 18 işçinin işlerine dönünceye kadar eyleme devam edeceklerini söylüyorlar.

Seyitömer işçileri de “İşgal, grev, direniş” demişti

Seyitömer işçileri daha önce yaptıkları direnişle gündeme gelmişlerdi. 17 Nisan 2014'te Seyitömer Elektrik Santrali'nin özelleştirilmesinin ardından 109 işçi işten çıkarılmıştı. İşten çıkarmalara karşı direnişe geçen işçiler jandarma ve çevik kuvvet polisleriyle dış çatışmıştı. İşçiler arabaları ters çevirerek tesis alanı içerisinde olan yerleri ateşe vermişlerdi. Firmaya ait 3 ayrı bina ateşe verilirken, araçlarda tahrip edilmişti.

İşçilerin bu eyleminin ardından Kütahya'da 20 Seyitömer işçisi gözaltına alınmıştı. Bu işçilerden 3'ü tutuklanarak Kütahya E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne atıldı. 17 işçinin de tutuksuz yargılanmasına karar verilmişti.

Feniş işçileri gasp edilen maaşlarını aldı!

Geçtiğimiz yıl 9 Eylül'de işten atılan Feniş Alüminyum işçileri Ücret Garanti Fonu'ndan kalan ücretlerini aldılar. 418 işçinin 2 ay 10 günlük kalan maaşları geçtiğimiz hafta ödendi. 100'den fazla idari bölüm çalışanının ise ödenmeyen 8 aylık maaşları vardı. İdari bölüm çalışanlarının 3 aylık maaşları ödendi ve 5 aylık maaşları içeride kaldı. Direnişin başında Çelik-İş Sendikası, işçilerden avukatlık ücreti almayacağını duyurmuştu. Ancak Çelik-İş avukatı Jan Aras Arslan işçilerle yaptığı toplantılarda çok uğraştığını, SSK'da adam bulduğunu, bu işlerin yapılmasının çok zor olduğunu, ilk defa acz belgesi çıkartılıp ücret garanti fonundan ücret alındığını demagogik konuşmalarla dile getirip, işçilerden Ücret Garanti Fonu'ndan alınan paradan % 10 hak ettiğini söyledi. Direnişte olan işçiler Mart ayı içerisinde Ankara'da bulunan Çelik-İş Genel Merkezi'ne toplu gidişlerinde bu konuyu gündeme getirmiş ve işçilerin avukat gideri ödemeyeceğine dair sendika tarafından teminat verilmişti. Direnişte olmayan işçilerin bir kısmı % 10'u kabul ettiler. Ancak direnişte olan işçiler bu ödemeyi gerçekleştirmedi.

Bu ay itibarıyla Çelik-İş Genel Merkezi'nden direnişin ihtiyaçları (yemek vb.) için gönderilen 10 bin TL civarında paranın artık gönderilmeyeceği duyuruldu. Hem bu konu, hem de tazminatların ödenmesi ile ilgili gelişmelerin öğrenilmesi için Çelik-İş Genel Merkezi ve Hak-İş Genel Merkezi ile görüşmeye gidildi. İşçilere tekrardan yuvarlak cevaplar veren sendikacılar, süreçle ilgisiz olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Kızıl Bayrak / Gebze

Mecaplast'ta sözleşme imzalandı

Mecaplast işçileri 9 Haziran akşam saatlerinde toplu sözleşmeyi imzaladı.

Sözleşme sürecinde patron işçilerin taleplerini karşılamaya yanaşmadığı gibi eskiden kazanılmış sosyal hakları da geri alma amacıyla hareket etti. İşçiler aylardır ısrarlı bir şekilde mücadelelerini sürdürdüler.

Taleplerinin kabul edilmemesi durumunda 10 Haziran tarihinde greve çıkacaklarını ilan eden Mecaplast işçileri, aylardır fabrikada çeşitli eylemlerle tepkilerini ortaya koydular. Sakal bırakma, kokart takma ve mesaiye kalmama eylemleri yaptılar.

Aylar içerisinde yapılan görüşmelerde birçok hak noktasında patronla uzlaşıldı fakat ücret zammı noktasında tartışmalar sürecin devam etmesine neden oldu. 9 Haziran'da, gün boyunca yapılan görüşme sonucunda patron işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. İmzalanan sözleşmeye göre seyyanen 300 TL (evli olanlara 460 TL) zam verildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Soma ve Seyitömer'in öfkesini Greif deneyimiyle birleştiren sınıf yenilmez!

Soma'da yaşanan madenci katliamı sermaye ile burjuva devlet arasındaki ilişkiyi aşkar etmesinin yanı sıra, sendika bürokrasisinin üç kuruşluk çıkar karşılığında kapitalist işletmelere nasıl kul köle olduğunu da gösterdi. Sermaye ve onun koruyucusu olan sermaye devletinin aynı safta yer alması anlaşılır bir şeydir. Ancak, işçilerin öz örgütlenmesi olan sendika yönetimlerinin bu kutsal ittifaka dahil olması kabul edilemez, lanetle kınanacak bir durum olmanın ötesinde sınıf mücadelesinin başarısı için ezilmesi gereken bir durumdur.

İşçi sınıfının mücadelesinin ve taban örgütlenmesinin nispeten geri ve zayıf olduğu dönemlerde sendikaların yönetimini ele geçirenler, bazen mücadelede öne çıkmış da olsalar, sermaye tarafından devşirilerek kapı kulu yapılıyorlar. İşçilerin alttan denetlemesinin zayıf olduğu zaman ve durumlarda bu hainlerin tutumu çok daha fütursuzca ve işçi sınıfı hareketi içinde oldukça yıkıcı olmaktadır. Bu devşirmeler, sermayenin çıkarları için, içerisinden geldikleri sınıflarına, işçilere üç kuruşluk çıkar karşılığında ihanet ediyorlar. Yakın zamanda Seyitömer Termik Santrali ve Greif işçilerinin yaşadıkları ihaneti, Soma madencileri de yaşadılar. Seyitömer ve Greif'te yaşanan sendikal ihaneti işçiler kendi öz direnişleriyle açığa çıkartırken, Soma'da yaşanan ihanet ise madenci katliamından sonra açığa çıkarak gizlenemez oldu.

Her üç işletmede de sendikal bürokrasinin ihaneti ve satılmışlığı olmasına karşın, bu ihanetlere karşı sendika yönetimlerinin ve sol hareketin değişik varyantlarının çok farklı tavır aldıklarını gördük. Sendikal bürokrasinin ihanetine uğrayan, uğradığı ihanetin faturasını (Soma'da resmi rakamlara göre 301, gerçekte ise daha fazla işçi katledildi) çok pahalı ödeyen işçi sınıfının öncüleri, alınan bu farklı tutumların arkasında yatan ideolojik ve politik nedenleri inceleyerek anlamak zorundadırlar. Bunları anlamak için gerekli çabayı ortaya koymayan işçiler ve onların öncüleri sınıf mücadelesinde önlerine çıkacak/çıkarılacak olan engel ve ihanetleri zamanında görerek aşmakta başarılı olamazlar. Soma işçilerinin, sendikalarının başını tutan satılmışlar tayfasına karşı ortaya koyduğu öfkeyi destekleyen veya destekler gibi gözüken birçok çevre, aynı duyarlılığı nedense Greif direnişçilerinden esirgemişlerdi. Bu tutum tesadüfi değildir.

Greif işçilerinin ortaya koydukları direniş işçilerin taban örgütlülüğüne dayanıyordu. Tek başına bu durum bile sermaye sınıfının olduğu kadar, onların kapı kulu olan devşirmeleri korkutmaya yetti. Soma'da yaşanan ihanet daha çok kendiliğinden ve yüzlerce madencinin katledilmesinin yol açtığı anlık bir öfke patlamasıyla açığa çıktı. Greif işçilerinin taban örgütlenmesinin saldırdığı korku, sendika bürokrasisini ve onların etekleri altına sığınanları Greif işçilerine karşı devletin kanatları altında birleşmeye sürükledi. Bu aynı tayfa Soma'da, işçi katliamının yol açtığı öfke patlamasıyla bir saman alevi gibi parlayan tepkiyi yayılmadan denetim altına almak için, aynı gerici rollerini 'işçi dostu' olarak sahnelediler. Kralın, ortaya çıkan başarısızlığı vezirlerinin üzerine yıkarak ve vezir

kelleleri uçurarak savuşturması gibi, bu hain tayfası da, işçilerin sendikayı basmasına, devşirme yöneticilerini sendikadan kovmasına destek veriyor gibi görünerek kendi ihanetlerini perdeleme yolunu tuttular. Onlar, işçi öfkesinin sınıfın bilinciyle buluşmasını önlemek için devredeydiler. Soma madencileri yeni bir sendikal ihanet yaşamak ve ağır bir fatura ödemek istemiyorlarsa sahte dostlarını gerçek dostlarından ayırmalarını öğrenmenin yanı sıra, madenlerinde kendi taban örgütlerini yaratarak sendika yönetimlerini sıkı bir denetime almalılar. Sendika yönetimlerini kendilerine düzenli bilgi vermek ve işyeri ile ilgili kararları ortak tartışmalarla almakla yükümlü kılmalıdırlar. Greif direnişinde ortaya çıkan sendikal ihanet dersleri sahte ve gerçek dostları ayırmanın dersleriyle doludur. Onların gerçek dostu sınıf bilincine sahip işçiler ve bunu güvenceye alacak olan taban örgütlenmeleri olacaktır. Bundan başka bir güvence yoktur sınıflar mücadelesinde.

Greif işçilerinin direnişine karşı devletin kanatları altına sığınan DİSK/Tekstil yönetimini destekleyen 44 sendika "uzmanın", Soma madencilerinin sendikayı basma ve yöneticilerini yuhalayarak kovalamalarına karşı sessiz kalma aldatmacasına karşı da dikkatli olmak zorundadır. Bu bayları bünyesinde tutan, işçi aidatlarıyla onların maaşını ödemeye devam eden sendikaların yönetimlerine karşı kendi sınıfsal tavrını ortaya koyarak, bunların sendikalardan temizlenmesini istemelidir. Dün Greif işçilerini kamuoyuna şikayet eden uzmanlar ve onları bünyesinde barından sendika yönetimleri dost olamazlar.

44 uzmana ve onlar gibi olanlara bir çift sözümüz vardır. Sizlerde az da olsa tutarlılık varsa sendikayı basarak sendika yöneticilerini, seçimler bile olmadan sendikadan kovan Soma madencilerinin 'vandallığına' karşı da bir açıklama yaparak kınamalısınız. Hayatınızda bir kez olsun riyakarlığı bir yana bırakarak tutarlı olmaya çalışın. Ya da kimin elinden maaşlarınızı alırsanız alınız, aldığınız paranın işçi aidatlarından ödendiği gerçeğine bağlı kalarak araçlara kul köle olmaktan kurtulun, işçilerle birleşerek onurlu yaşamının tadına varın.

Son söz, dünyanın sayılı metropollerinden olan İstanbul'da, bütün olanaksızlık ve ihanete karşın başı dik ve onurlu, sınıfı için direnen ve bu direnişlerini tarihsel derslerle dolu bir başarıyla tamamlayan Greif işçilerinin. Bu, sınıfın bir parçası olan Greif'in direngen

işçilerine gecikmiş bir selamımız olarak da kabul edilsin.

"Greif'te emeğimizi çalmaya kalkanlarla hesabımız bitmedi. Onurlu mücadelemizde her aşamada ihanet eden Budaklar'ın ihanet çetesiyle hesabımız kapanmadı. Haklarımızın zerresini onlara yedirtmeyeceğimiz gibi onların emeğimiz üzerinde nemalanmalarına, izin vermeyeceğiz. İhanet çetesinden ve onlara uşaklık yapanlardan mutlaka hesap soracağız."

Artık her bakımdan da daha güçlüyüz. Sınıfımız adına büyük mücadele değerleri yarattık, çetin bir mücadele içerisinde büyük deneyimler kazandık, bu mücadele içerisinde yetişmiş ve kaynaşmış işçiler olarak çıktık. Bunun için bugüne kadar yaptıklarımızı başlangıç sayıyoruz ve mücadelemize devam edeceğimizi ilan ediyoruz."

Artık işçi sınıfı, yasaların içerisinde sermaye ile al gülüm ver gülüm sendikacılık oynayan bürokrat takımına boyun eğmeyecek.

Artık işçi sınıfı, DİSK'in bu bürokratlar tarafından içinin boşaltılmasına ve değerlerine ihanet edilmesine sessiz kalmayacak.

Artık işçi sınıfı, meydanı bu sendika ağalarına ve bürokrat takımına bırakmayacak.

Çünkü artık nasıl yapacağımızı biliyoruz. Her anı büyük bir ders olan direnişimizden öğrendik, çelikleştik. Çünkü kendimize ve işçi sınıfına güveniyoruz. Artık sermaye ve uşakları kaybedecek, işçi sınıfı kazanacak, biz kazanacağız."

Büyük emeklerle yarattığımız büyük işgal eylemimizi, işçi sınıfımıza armağan ediyoruz. Ama daha fazlasını hep birlikte yaratmak üzere bunu başlangıç sayıyoruz. Bütün dostlarımızı ve sınıf kardeşlerimizi yürekten kucaklıyor, omuz omuza yürümeye çağırıyoruz."

Greif'te olduğu gibi, Soma, Seyitömer, Yatağan, Feniş, Kazova ve daha nicelerinde emeğimizi çalmaya kalkanlarla hesabımız bitmemiştir. Kendi taban örgütlenmesini sağlayan işçiler yarım kalan hesabın sorulmasının arkasını getirecektir.

İşçi sınıfının öfkesini Greif direnişin deneyleriyle birleştiren ve bu deneyleri sınıflar savaşında daha da geliştiren işçi sınıfı yenilmez olacaktır.

Yaşasın işçi sınıfının sınıf dayanışması!

Stuttgart BİR-KAR

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu'na Rıdvan Budak damgası...

“İhanete ortak olanlardan mutlaka hesap soracağız!”

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu'nun 10 Haziran günü yayınladığı açıklamaya ilişkin Greif işçileri facebook sayfalarından açıklama yaptı. Rıdvan Budak'ın etkisine dikkat çekilen açıklamayı okurlarımıza sunuyoruz...

Greif direnişine sahip çıkmak için kılını kıpırdatmayan DİSK'in "başkanları", sınıfa yönelik bunca saldırı karşısında tek bir mücadele kararı almadı, ama Greif direnişini yaratanları hedef alan bildirge yayınladı.

30 Mayıs'ta toplanan DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu'nun bugün (10 Haziran) yayınlanan sonuç bildirgesinin büyük bölümünü sınıf devrimcilerine ve onurlu Greif işçilerine ayıran DİSK'in "başkanları", şu ifadelerle yer veriyor:

"Sınıf ve kitle sendikacılığının önüne set çekmeye çalışan siyasi iktidarın yanısıra, sendikal mücadelenin içini boşaltan, dar siyasi çıkarlarını sınıf mücadelesinin önüne koyan kimi sol sektör siyasi çevrelerin "dar pratikçilik" ve "çocukluk hastalığı" olarak görülebilecek türden eğilimlerinin sınıf mücadelesini sekteye uğratması ve işçilere her düzeyde zarar vermesi hiçbir koşulda kabul edilemez ve bu anlayışların mahkûm edilmesi gerekmektedir.

Elbette ki, DİSK ve DİSK üyesi sendikalar da eleştirilerden muaf değildir, eksiklik ve yanlışlarımız, yöntem ya da anlayışlarımız eleştirilebilir. Ancak unutulmamalıdır ki sınıf mücadelesinin öncelikli hedefi iktidar ve sermayedir. Sermayeye ve iktidara karşı mücadeleyi tali plana atıp DİSK'e ve üye sendikalara yönelik eleştiri sınırlarını aşan, yalan, karalama ve hakaretler eşliğinde fiili saldırılara dönüşen eylemlere yönelenler, sendikalarımızı yıpratarak bilinçli veya bilinçsiz olarak sermaye ve iktidara hizmet etmektedir.

Siyasi iktidarın ekmeğine yağ süren, DİSK'i ve DİSK üyesi sendikaları işçiler ve toplum karşısında düşmanlaştırmaya ve itibarsızlaştırmaya yönelik çabaların, 'sola', 'sosyalistliğe' veya 'devrimciliğe' mal edilmesi mümkün değildir.

Genişletilmiş Başkanlar Kurulumuz, DİSK ve DİSK üyesi sendikaların faaliyetlerine yönelik bu tür

'sabotaj' girişimlerini, bizzat, temsilcisi olduklarını iddia ettikleri işçilerin örgütlü eylemi ile engelleyeceğini ilan eder.

Genişletilmiş Başkanlar Kurulumuz, gerek Konfederasyonumuza ve üye sendikalarımıza düşmanca tutum alan bu yaklaşımlara ve gerekse devlet güdümlü, icazetçi/taşeron sendikal anlayışlara karşı, DİSK'in tarihsel deneyimleri ve ilkeleri ışığında, işçi sınıfının demokratik katılımına dayalı mücadelesini sürdürmekte kararlıdır."

Tüm bu laf kalabalığı Greif işçisine açıktan ihanet eden Rıdvan Budaklar'a sahip çıkacağız demekten başka birşey değildir. Bunun için DİSK Başkanlar Kurulu'na Budak damga vurdu diyoruz. Ama anlaşılıyor ki DİSK'in başkanlık koltuklarında oturanlar, iddiaları ne olursa olsun Budak'la aynı zihniyeti taşıyorlar. Budaklar'a kol kanat gerip onların laflarıyla konuşuyorlar.

Greif gibi bir büyük direnişe sırt dönenler, kollarını kıpırdatmayanlar, tek bir basın açıklamasını bile çok görenlerin yaptığına bakın.

Gerçek DİSK'liler sizden utanç duyuyor. Ama siz utanma duygusunu dahi yitirmişsiniz anlaşılan.

Ama dediklerinizin zerrece önemi yok. Çünkü işçi sınıfı sizin ne mal olduğunuzu iyi biliyor. İşçi sınıfı Greif işçilerini anlıyor ve ona hak veriyor. DİSK sizin gibi bürokratlardan, sizin zihniyetinizdeki yöneticilerden kurtulmadıkça DİSK olamaz, tarihine ve değerlerine yakışır bir sendikacılığı varedemez.

Eğer sizde zerrece DİSK'lilik ve sınıf sendikacılığı ruhu olsa yapacağınız ilk iş, Greif işçisine ihanet eden, bu işi polis operasyonuna desteğe kadar varıran Budaklar'ı kınamak olurdu. Bunu yapmıyorsanız, bunun yanında sınıfa yönelik bunca saldırı varken tutup tek bir somut eylem kararı almıyorsunuz ama onurlu Greif işçilerine ve sınıf devrimcilerine yönelik hakaret ve tehdit dolu uzun bir utanç belgesini kaleme alıyorsunuz.

Bu yaptığınızı unutmayacağız, işçi sınıfına ihanet eden ve ihanete ortak olanlardan mutlaka hesap soracağız.

Esenyurt'ta TEKSİF'ten sendika nöbeti

Düzce'de bulunan Öрма Tekstil'e ait fabrikada çalışan yüzlerce işçinin Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikası'na üye olmasının ardından Öрма patronu, Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası'nı devreye sokarak TEKSİF'in bu fabrikadaki örgütlenmesine saldırmıştı.

Öz İplik-İş'e üye olmayan ve TEKSİF'ten de istifa etmeyen onlarca işçiyi işten atan patrona karşı Düzce Öрма işçilerinin yanıtı ise geçtiğimiz günlerde başlayan direniş oldu. Düzce'deki fabrika önünde işçilerin bekleyişi devam ederken Öрма'nın İstanbul Esenyurt'ta kurulu fabrikasında çalışan işçiler de patron eliyle Öz İplik-İş Sendikası'na üye olmaya zorlanıyor.

9 Haziran günü Esenyurt'taki fabrikada işçilerle toplantı yapan Öрма patronu işçileri Öz İplik-İş'e üye olmaya zorladı. Teksif Sendikası ise Öрма patronunun bu dayatmasına karşı 11 Haziran sabahı Esenyurt'taki fabrika önündeydi. Sabah erken saatlerde TEKSİF'in ses aracını fabrika önüne çeken yöneticiler, işe giriş saatinde Öрма işçilerini sendikal haklarına ve örgütlülüklerine sahip çıkmaya çağırdı.

İşçilere seslenen TEKSİF Örgütlenme Dairesi Müdürü Asalettin Arslanoğlu, patron eliyle "hediye" edilmek istenen Öz İplik-İş'e karşı işçilerin sendikalarına sahip çıkmaları çağrısında bulundu. Öрма işçilerinin işe giriş saatinde BDSP'liler ve Greif işçileri de fabrika önündeydi. İşçilerin Sesi de işçilere destek verdi.

Saat 10.00'daki çay molasında konuşmalar yapan TEKSİF yöneticilerine fabrikanın özel güvenlikleri ve patronun adamları saldırdı. Mikrofonu almaya çalışan saldırganlar arbedenin ardından geri çekildi.

TEKSİF Sendikası'nın Avrupa Yakası'ndaki fabrika temsilcileri de (Vakko, Harmancı Etiket, Teksim Giyim, Polimer Plastik, Rimaks Tekstil) fabrika önündeki bekleyişe katıldılar.

İkitelli'de bulunan İntem Triko işçileri de Öрма Tekstil önüne desteğe geldiler.

Gün boyu fabrika önünde nöbetini sürdüren Teksif, akşam iş çıkışı işçilerle Esenyurt'ta bir toplantı yaptı. Toplantıda sendika tarafından Düzce'deki süreç aktarıldı. Son durumla ilgili bilgilendirmede bulunuldu. Sendikalaşmanın avantajları, ekonomik getirileri anlatıldı. Sonrasında işçiler tarafından çeşitli sorular soruldu ve gün boyunca patronun ve adamlarının ayak oyunları anlatıldı.

Toplantının sonrasında e devlet şifreleri olan işçiler Teksif Sendikası'na üye yapıldı.

Fabrika müdürleri işçileri odalarına çağırarak Öz İplik-İş Sendikası'na üye olmalarını istiyorlar. Açıktan da Teksif'in yetki almasını engellemek için kendilerine destek vermelerini istiyorlar. Birçok işçi bu duruma tepki göstererek imza için uzatılan kağıdı imzalamamışlar. Patron yasadışı olarak bir postaneden fabrikadaki bütün işçiler için e-devlet şifreleri almış (ayrıca işçilerden kimlik fotokopilerini istemiş) ve uzatılan kağıdı imzalayan işçilere e-devlet şifrelerini vererek Öz İplik-İş Sendikası'na üye yapmış.

Kağıdı imzalamayan işçilere ise e-devlet şifrelerini vermiyor. İşçiler bu durumla ilgili savcılığa suç duyurusunda bulunacaklar. Aynı şekilde şifreleri satan postane sorumlularıyla ilgili de suç duyurusu yapacaklar.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Metal grup TİS süreci başlarken...

Öfkeyi her an mayalayan dayanılmaz çalışma ve yaşam koşulları, Haziran Direnişi, Greif direnişi, Soma'da çöken işbirlikçi sendikacılık gibi etkenler, MESS ile işbirlikçilerinin durumunu zorlaştırmaktadır.

150 bine yakın metal işçisini ilgilendiren grup toplu sözleşme sürecine girdik. MESS ile yetkili durumundaki üç sendikanın (Türk Metal, Birleşik Metal, Çelik-İş) taraf olduğu süreç, yetki için yapılan başvuruların ardından taslakların oluşturulması aşamasında bulunuyor.

MESS her şeyi eskisi gibi sürdürmek için direnecek

Kronik bir kapitalist kriz zemininde devam eden sert bir rekabet içerisinde, tüm avantajı ucuz ve yoğun emek sömürsü olan MESS'in (metal patronlarının birlikleri, yönetici merkezi) esneme imkanları bulunmuyor. Bunun için süreci, en büyük silahı (kendi deyimleriyle partnerleri) olan Türk Metal'i de kullanarak enflasyon oranında zamlar ve tüm kural dışı çalışma biçimlerini olduğu gibi muhafaza edebilecek bir biçimde tamamlamak istiyorlar. Bunun için ellerindeki tüm imkanları kullanarak direneceklerdir. Böylelikle işlerini eskisi gibi sürdürmek isteyeceklerdir.

Metal işçileri "artık yeter" diyerek mücadele edecek

Fakat önceki dönemde net biçimde görüldüğü üzere metal işçileri dayanma sınırlarını çoktan aşmışlardır. Artık maruz kaldıkları çalışma koşullarının değişmesini istemektedirler. Bu nedenle de oyunlara, yalanlara karınları toktur. Fakat mesele de bu noktada çıkmaktadır. Artık bellerini büken bu sömürü düzeninin bir parça değişmesini istiyorlar ama bunu başarabilecek bir güç ortaya koyamıyorlar.

Geçtiğimiz TİS döneminde bunu Arçelik ve Renault başta olmak üzere pek çok fabrikada zorladılar da. Ama hem yeterince örgütlü olmadıkları hem de mücadelelerine önderlik edebilecek bir güç bulamadıkları için kırıldılar. Yüzlerini döndükleri Birleşik Metal hem politik olarak hem de bizzat pratik olarak onlara sahip çıkmadı, bu ihtiyacı karşılamadı, karşılayabilecek bir güçten yoksun olduğunu gösterdi. Böylelikle MESS ve Türk Metal yeniden düzenlerini kurabildiler. Enerjiyi boşaltmak amacıyla tarihlerinde yapmadıkları türden sendikacılık oynadıktan sonra mücadele potansiyeli taşıyan yüzlerce işçi fabrikalardan atıldı.

Fakat tüm bunlara rağmen bugün yine de metal işçileri cephesinden ciddi mücadele olanakları var. Öfkeyi her an mayalayan dayanılmaz çalışma ve yaşam koşulları, Haziran Direnişi ile toplum düzeyinde yaratılan güçlü mücadele havası, Greif direnişi, Soma'da çöken işbirlikçi sendikacılık gibi etkenler, MESS ile işbirlikçilerinin durumunu zorlaştırmaktadır. Elbette önceki dönemde olduğu gibi metal işçilerini sonuna kadar götürecek olan faktör güçlü taban örgütlenmeleri ile sağlam bir önderlik olacaktır. Dolayısıyla asıl başarı ölçüsü bu alanda sağlanacak kazanımlara bağlıdır.

"yöntem" baskısı da aşılmaya çalışılıyor.

Taslaklar sürecin seyrini belirleyecektir

Mevcut aşama ise tüm bir sürecin seyrinin ne olacağını daha baştan göstereceği gibi mücadelenin gidişatını da belirleyebilecek kadar önemlidir. Çünkü işçilerin taleplerini karşılamayan taslaklar ile daha baştan satışın yolu açılmış olmaktadır. Öte yandan ise işçilerin uğruna dövüşmek istemeyeceği "orta yolcu" taslaklarla sürecin sonraki seyri de daha baştan çizilmektedir.

Mevcut sendikaların her birinin bu süreçte nasıl yaklaşacağı ve ne tür taslaklar hazırladığı az-çok biliniyor.

Türk Metal bildiğimiz gibi

TİS görüşmelerine yaklaşık 120 bin işçiyi temsilen katılan Türk Metal Sendikası'nın yönetimi taslakları işçilerle değil asıl olarak patron örgütü MESS ile birlikte hazırlıyor. Taslağın hazırlanmasında MESS patronlarının verebilecekleri esas alınıyor. Bununla birlikte ise metal işçisini bu satış sözleşmesine razı edebilecek bir strateji kuruluyor. Bu strateji, önceki dönemden de gördüğümüz üzere içerisinde zararsız eylemlerin de olduğu bir senaryo üzerine kuruluyor. Böylelikle çetin bir pazarlık yapılıyor görüntüsü yaratılacak, ancak işçilerin de beklentisini yukarıya çekmeyecek talepler formüle ediliyor. Bundan sonrası, metal işçilerine bu oyunu yutturmaya kalıyor.

Fakat MESS uşaklığı ile işçilerin tabandan baskısı arasında sıkışması nedeniyle Türk Metal yöneticileri bu oyunu yönetmekte zorlanıyorlar. Bu kapsamda oyunu bozabilecek unsurların fabrikalardan ayıklanması da yine bu stratejinin bir parçasıdır. Bu dönemde de önceki döneme benzer tepkilerin olması muhtemel. Şu aşamada Türk Metal yönetimi bu tepkileri de yatıştırmak amacıyla daha önce olmadığı biçimiyle taslakların hazırlanmasında işçileri işin içerisine katmak doğrultusunda göstermelik çalışmalar yapıyor. Böylelikle Birleşik Metal cephesinden yapılan

Birleşik Metal-İş'e güven azaldı

Üye sayısı bakımından küçük, ancak sürece etkileri bakımından büyük, aynı zamanda metal işçilerinin gözünün üzerinde olduğu Birleşik Metal-İş Sendikası ise ne yazık ki 2010-12 dönemi bir parça dışta tutulursa, genel olarak metal işçilerinin bu beklentilerini karşılama gücü gösteremiyor.

DİSK'in mücadelecisi geçmiş ve iddiaları nedeniyle metal işçileri için alternatif sendika olarak görülmeye devam edilen Birleşik Metal-İş, elbette Türk Metal gibi patron işbirlikçiliğini kurumsallaştırmış bir sendika değil. Ama yönetimine hakim anlayışlar, "sınıfa karşı sınıf" duruşu ve kararlılığından uzak bulunuyorlar. Bunun için metal işçilerinin öz gücüne dayalı fiili-meşru mücadele ile MESS'i ezecek bir TİS stratejisi oluşturmak yerine sınırlı mücadele ve pazarlıklarla ihtiyatlı bir yoldan sonuca gitmeye çalışıyorlar.

Bu nedenle yöntem olarak daha demokratik yollardan taslaklar hazırlanıyorsa da, sonuçta yöneticilerin dediği oluyor. Bu uzlaşmacı ve ihtiyatlı yöneticilerin sınırlı ve ihtiyatlı yaklaşımları ile taslaklar da sınırlanıyor, sakatlanıyor. Önceki dönem taslaklarına bakıldığında sonuçta ücret talepleri sınırlı tutulurken taslaklara konulan çalışma sürelerinin kısaltılması gibi talepler ise sonrasında üzerinde durulmayan "propagandif" talepler olarak kaldı. Fakat ne olursa olsun sonuçta taslaklarda yer alan "makul" taleplerin dahi çok çok altında bir kopya sözleşmeye imza atıldı. Metal işçilerini en çok yaralayan, umutlarını kıran da bu oldu.

Çelik-İş iddiasız oyuncu

"Benim üyem az, diğerleri ne yaparsa ona razıyım"ı kendisine şiar edinen Çelik-İş ise bu rolü benimsemiştir ve diğer iki sendikanın taraf olduğu sürecin sonunda bahtına ne çıktıysa ona imza atmaktadır. Onun için bu

sendikanın taslaklarının hiçbir önemi yoktur, kendisi ve üyeleri de bunu bilerek sürece yaklaşmaktadırlar.

Bu aşamada ne yapmalı?

Genel olarak ileri-öncü metal işçileri ve ama özelde Metal İşçileri Birliği'nin bu sürecin metal işçileri için olumlu sonuçlar doğurmasında rolü büyüktür. Bu güçler, henüz mevcut engelleri aşabilecek düzeyde bir güç ve örgütlülük kapasitesi yaratamasalar dahi sürecin seyrini belirlemede etkin olacaklardır.

Bu kapsamda bu öznelere, özellikle MESS ve işbirlikçilerin oyunlarını bozmak, en azından deşifre etmek ve metal işçilerini uyarmak, ihtiyatlı orta yolcuları kararlı davranmaya ya da görevleri üstlenmeye zorlamak, bunlarla bağlantılı olarak metal işçilerinin inisiyatifi ele geçirmelerini sağlamak gibi temel görevleri bulunmaktadır.

Taslak sürecinde ise yapılacaklar bellidir. Öncelikle MİB'in TİS konulu toplantısında vurgulandığı gibi, Birlik işbirlikçilerin ve orta yolcuların taslakları hazırlarken ortaya koydukları ölçüleri aşmalı, onların metal işçisinin zihinlerine geçirdikleri dar çerçeveleri yıkmalıdır.

MİB'in taslak hazırlığında taleplerin belirlenmesindeki ölçüleri, öncelikle MESS'in ne vereceği değil haklı ve meşru olan ile birlikte, mücadelenin güç ve olanaklarının devrimci bir tarzda değerlendirilmesine dayalıdır. Talepler bu temel kriterler baz alınarak belirlenmelidir.

Birleşik Metal'e hakim anlayışlar da haklı ve meşru olanı ölçü aldıklarını iddia etmektedirler ama mücadeleyi en geri çerçevede kurdukları ve metal işçilerine, aslında kendilerine güvenmedikleri için kısıntı düzeyindeki taleplerle taslaklarını oluşturmaktadır. MİB ve öncü işçiler, her şeyden önce fiili-meşru mücadele gücü, inancı ve kararlılığıyla onlardan ayrılmaktadır. Bu kararlılığın gerisinde kapitalizmi aşan sosyalist ufuk bulunmaktadır.

İşte bu ölçüler üzerinden hareket eden MİB, TİS toplantısında haklı ve meşru olandan yola çıkarak şu talepleri formüle etmiştir:

1. İnsanca yaşamaya yeterli asgari ücret (3200 TL'lik yoksulluk sınırı baz alınmalı)
2. Taşeronluk uygulaması kaldırılmalı, tüm taşeron işçiler kadroya alınsın!
3. İkramiyeler ücretten ayrı hesaplansın!
4. Telafi, denklik gibi esnek çalışma uygulamalarına son!
5. 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!
6. Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!
7. Kıdem tazminatı ile ilgili kazanılmış haklara dokunulamaz, yasal değişikliklere atıf yapan ifadeler çıkarılsın!
8. İş güvencesi!
9. İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili önlemler alınmalıdır!

Mevcut aşamada Birlik bileşenleri taslak oluşturma süreçlerini, bürokrasinin egemenliğinden çıkarıp metal işçilerinin aktif biçimde katıldığı canlı bir tartışma ortamına dönüştürmelidir. Bu çerçevede bir yandan olanaklı olan yerlerde içeriden sürece müdahale edilecek ve taleplerin bu kapsamda olması için mücadele edilecektir. Diğer yandan ise tüm metal işçilerini hedefleyecek tarzda bu taleplerin etkin bir propagandası yapılacak, bu süreç bağımsız taban örgütlenmeleri ve tartışma zeminlerinin örgütlenmesiyle birleştirilecektir.

MİB MESS Grup TİS süreci genel toplantısı...

Metal işçileri Greif'in ışığında sürece hazırlanıyor!

Metal İşçileri Birliği 8 Haziran günü MESS Grup TİS süreci konu başlığı ile bir genel toplantı düzenledi. Toplantı bir dizi kent ve fabrikadan birlik bileşenlerinin katılımıyla yapıldı. İşkolunda örgütlü üç sendikaya üye işçiler ve örgütsüz metal işçileriyle birlikte Greif ve Feniş işçileri de toplantıya katıldılar.

Toplantıda başlamış bulunan MESS Grup TİS süreci 6 başlık altında yapılan oturumlarda tartışıldı. Bu altı başlık sırasıyla, "MESS Grup TİS sürecine girerken", "Greif'ten öğrenelim", "Talepler ve taslak süreci", "Nasıl örgütlenmeli?", "Nasıl mücadele etmeli?" biçimindeydi.

Her bir oturumda yapılan sunumların ardından genel tartışmaya geçildi. Tartışmalarda konunun ilkesel boyutları ele alınırken, somut deneyimlerle tartışmalar zenginleştirildi ve pratik planlama çerçevesinde somut sonuçlara bağlandı. Tartışmaların tümünde Greif deneyimi özel bir yer tuttu. Özellikle Greif sunumunu yapan Greif direnişçisi Engin Yılgin'ın anlatımları son derece işlevsel ve zihin açıcı tartışmalara konu oldu.

Sürece girerken işkolunda durum

"MESS Grup TİS sürecine girerken" başlıklı oturumda yapılan sunumda MESS Grup TİS sürecinin sınıf mücadelesindeki öneminin altı çizildi. Metal işçilerinin genel olarak işçi sınıfı içerisindeki öncü rolüne dikkat çekildi. İmzalanacak sözleşmenin sadece kapsam dahilindeki işçileri ve metal işçileri için değil, genel olarak ücret ve haklar bakımından emsal oluşturacağı anlatıldı.

Ardından Grup TİS süreci güncel yönleriyle ele alındı. Yakın dönemdeki TİS süreçlerinin deneyimleri ışığında bugünkü tablo irdelendi. 2010-12 döneminde icazetçi sendikal anlayışlar eliyle varolan büyük moral

imkanların kaybedildiğine dikkat çekildi. Türk Metal'in önceki dönem aşağıdan yükselen büyük tepkinin zorlamasıyla sendikacılık oynadığı, böylelikle metal işçilerini yanıltarak ihanet sözleşmesine imza attığı vurgulandı. Türk Metal'in sendikacılık oynamasıyla Birleşik Metal-İş'e hakim anlayışların her dönem bir biçimde sığındıkları "mücadele ettik ama" ile başlayan sınırlı mücadele çizgisinin silikleştiği ve gölgede kaldığı belirtildi.

Önceki dönem ortaya çıkan bu tablonun değiştirilmesi için fiili-meşru mücadele yolunun önemine dikkat çekildi, bu yoldan yürümenin ne anlama geldiğini gösteren Greif örneğinden yararlanması gerektiğinin altı çizildi.

Oturum boyunca yapılan sunum ve tartışmalarda, MESS, Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve genel olarak metal işçilerinin durumu farklı cepheleriyle ele alındıktan sonra önceki döneme göre daha zor şartlarda sürece girildiği belirtildi. Bununla birlikte Haziran Direnişi, Soma, Greif deneyimi, fabrikalarda biriken öfkenin düzeyi dikkate alındığında bu dönemin mücadele bakımından yine de oldukça sert ve hareketli geçeceği belirtildi. Özellikle mücadelenin geleceği bakımından MİB ve ileri-öncü işçilerin ortaya koyacakları mücadele ve müdahale kapasitesinin, böylelikle de güç kazanacak olan taban inisiyatiflerinin tayin edici olduğu vurgulandı.

Greif deneyiminden öğreniyoruz

İkinci oturumda Greif deneyimi ele alındı. Greif direnişçisi Engin Yılgin ilk sendikal örgütlenme aşamasından başlayarak Greif'te büyük işgal eylemini mümkün hale getiren süreci anlattı. Sendika bürokratlarından bağımsız olarak örgütlenen taban

komitelerine dikkat çekti, bu komiteler ile birlikte hak mücadelesinde elde edilen kazanımların itici, birleştirici ve ufuk açan işlevine değindi. Örgütlenme sürecinin tamamlanmasının ardından başlayan toplu sözleşme sürecinde de bu örgütlenme ve mücadele çizgisinin kararlılıkla sürdürüldüğünü ortaya koydu. Sendikal bürokrasinin alışıldık toplu sözleşme kalıplarının daha taleplerin belirlenmesi ve taslakların hazırlanması sürecinden başlayarak kırıldığını ayrıntılarıyla anlattı. Bürokrasiden bağımsız ancak kararlı bir önderlik ile birlikte Greif işçilerinin hak talep etme gücünü arttırdığını özellikle de taşeronluk meselesinin mücadeleye katılan işçilerin sayısını arttırdığını ve kararlılığını güçlendirdiğini belirtti. İhtiyaca yanıt veren taleplerin belirlenmesinin, işçilerin sürece aktif katılımının ve mücadeleye azimle sarılmalarının yolunu açtığına, böylelikle giderek katlanarak büyüyen büyük bir enerjiyi açığa çıkardıklarına dikkat çekti.

Yılın anlatımında özellikle toplu sözleşme sürecinde hakları kopara kopara almayı hedefleyen, haklı ve meşru olandan hareket eden, mevcut gerçekliği hesaba katan ancak tümüyle mücadelenin öz gücüne dayanarak en ileri olanı isteyen bir duruş ile birlikte net bir mücadele stratejisinin belirlenmesinin önemine vurgu yaptı. Belirsizliğin, kararsızlığın, pazarlıklara bel bağlamanın kazanmanın önündeki en büyük engeller olduğunu söyledi.

Yılın taslakların hazırlanmasının ardından yaşanan süreç hakkında da bilgilendirmede bulundu. Tümüyle işçilerle birlikte hazırlanan taslağın arkasında durduklarını, taslağı hayalci gören sendika bürokratlarına boyun eğmediklerini söyledi. Taslak üzerine görüşmeler yapıldığında tüm bilgileri anında işçilerle paylaşıldığını ve komitelerde değerlendirildiğini belirtti. Uyuşmazlık doğmasının ardından da planlanan işgal eylemini hayata geçirdiklerini vurguladı. İşgal eylemi olmadan gerçek bir grevin mümkün olamayacağını belirtti ve bu süreçte yaşadıklarını aktardı. Süreci politik olarak kazandıklarını, toplu sözleşmenin imzalanmamasının ise tümüyle sendikal bürokrasinin ihaneti nedeniyle olduğunu belirtti.

Yılın sorular üzerine süreç içerisindeki tek hatalarının sendika bürokratlarının bu denli çürümüş olduklarını kestirememek olduğunu, hatanın fiili-meşru mücadele ve taban inisiyatiflerindeki ısrarları değil, zaman zaman bu çizgide yeterince kararlı davranmamaları olduğunu vurguladı. Bununla birlikte artık bu deneyimin gücüyle işçi sınıfının bu yoldan giderek kazanacağı günlerin yakın olduğunu belirtti.

Yılın'ın sunumunun ardından kapsamlı tartışmalarla Greif deneyimi irdelendi. Pek çok bakımdan MESS Grup TİS süreci ile ilişkisi içerisinde anlamlı sonuçlar çıkarıldı. Greif deneyimini tüm süreç boyunca metal işçisine anlatmanın önemine vurgu yapıldı ve bu çerçevede toplantı, söyleşi gibi kitle etkinliklerinin yanında yayınlarımızda döne döne işlemenin bir ihtiyaç olduğu söylendi.

Taleplerimiz ne olmalı?

Toplantının üçüncü oturumunda talepler ve taslak süreci ele alındı. Yapılan sunumda taleplerin mücadelenin tüm bir ruhunu ve gidişatını belirlediği aktarıldı. Taleplerin oluşturulma sürecinde mevcut sendikal anlayışların ölçüleri anlatıldı. Tüm TİS stratejisini metal işçisini satış sözleşmesine boyun eğdirmek üzere MESS ile yapan Türk Metal'in işçilerin gözünü boyayan ama aynı zamanda da MESS'in dayatmaları karşısında uçurum yaratmamaya özen gösteren taslaklar oluşturduğu belirtildi. Birleşik Metal-İş'in ise yine mücadeleyi de bir parça işin içerisine katmakla birlikte ipleri koparmadan pazarlıkla alınabilecek anlayışla taslaklarını oluşturduğu ifade edildi. Bununla birlikte Birleşik Metal-İş'in taslaklarının yine de bir parça metal işçisinin taleplerine yanıt verdiği, ama asıl sorunun bu talepleri söküp alacak bir mücadele kararlılığında olduğu söylendi. Diğer taraftan taslak oluşturma süreçlerinde Türk Metal'in giderek

anket, bilgilendirme toplantısı gibi araçlar kullandığı görüldüğü, ancak bunların aşağıdan yükselen tepkinin önünü almak amacıyla oynanan bir göz boyama oyunu olduğu vurgulandı.

Birliğin taleplerin belirlenmesi ve taslak oluşturma sürecinde mevcut sendikal anlayışlardan farklı olarak, söz-yetki ve karar hakkının tümüyle işçilere bırakıldığı bir yöntemi savunduğu, öte yandan ise taslaklarda yer alacak taleplerin esasta patronların ne kadar vereceği değil iki temel ölçü olacağı belirtildi. Bunlardan ilki haklılık ve meşruluk, ikincisi ise mücadele dengeleri ve gücüdür. Bu temel ölçüler üzerinden talepler belirlenmeli ve Greif'te olduğu gibi işçilerin her bakımdan katılımcı olduğu, beraberinde ise dışı dış bir mücadele anlayışı ile eğitildiği bir

süreç işletilmelidir.

Sunumda bugünkü koşullarda taleplerin ne olması gerektiği belirtilirken aynı zamanda MİB olarak mevcut yöntemleri ve ölçüleri kırarak bir müdahale sürecinin örgütlenmesine dikkat çekildi. Ardından da taslaklarda yer alması gereken talepler şöyle sıralandı: İnsanca yaşamaya yeterli ücret (yoksulluk sınırı baz alınmalı), ücret makasını azaltacak önlemler alınmalı, ücretlere yedirilen ikramiyeler yeniden ayrı hesaplanmalı, çalışma süreleri azaltılmalı (35 saatlik çalışma haftası), kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili, işçi kıyımlarını engelleyecek önlemler alınmalı, telafi ve denkleştirme başta olmak üzere esnek çalışma ile ilgili uygulamalar kaldırılmalı, taşeronlaştırma kaldırılmalı, kıdem tazminatı ile ilgili yasaya atıflar kaldırılmalı, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmalı.

Yapılan tartışmalarla bu talepler üzerinde mutabakat sağlandı. Ardından da TİS sürecinde mevcut aşamanın taslakların hazırlanması süreci olduğuna dikkat çekilerek, bir çalışma ve müdahale planı üzerinde konuşuldu. Bu çerçevede, MİB bileşenlerinin hem yöntem hem de talepler bakımından bu ilkesel çerçeveyi hayata geçirmek üzere

bulundukları alanlarda aktif biçimde çalışması gerektiği söylendi.

Birliğin esas olarak mevcut ölçüleri yıkmak, taleplerin belirlenme sürecini sendika bürokratlarından bağımsız olarak tabandan bir tartışma sürecine dönüştürme görevine işaret edildi. Buna bağlı olarak mevcut durumda yapılacak işler ve kullanılacak araçlar somutlandı. Buna göre MİB, önümüzdeki günlerde konuyla ilgili TİS broşürünü güncelleyerek yayınlayacak, bülten yeniden işlevli hale getirilecek, fabrikalara yönelik özel sayılar çıkaracak, duvar gazeteleri, anket ve pul hazırlayacak. Sosyal medyanın daha etkin kullanımı için önlemler alınacak. Bu materyallerimiz fabrikalara, sanayi havzalarına taşınacak, kent merkezlerinde standlar kurulacak. Bu arada da konu çerçevesinde sendikaların yaptığı çalışma ve zeminlere müdahale etmek dışında, MİB kendi cephesinden çeşitli biçimlerde toplantılar örgütleyecek.

Nasıl mücadele etmeli, nasıl örgütlenmeli?

Toplantının bundan sonrasına örgütlenme ve mücadele konulu iki oturum birleştirilerek devam edildi.

Örgütlenme konusunda özellikle taban örgütlenmeleri üzerinde duruldu. Sürecin tüm bir seyrini tayin edecek olan gücün taban örgütlenmelerinde olduğu vurgulandı, Greif örneği verildi. Bu süreçte taban örgütlenmelerinin somut biçiminin TİS komiteleri olduğu, bunun için en başından itibaren mevcut tüm imkanlar ve ilişkiler değerlendirilerek bu tür komitelerin kurulmasının öncelikli bir görev olduğu vurgulandı. TİS komitelerinin sadece fabrika bazlı düşünülmemesi gerektiği, fabrika bazında olmasa bile farklı fabrikalardan işçilerin biraraya getirilerek komitelerin kurulabileceği anlatıldı. Konuşmalarda komitelerin biçimine ve işleyişine dair anlamlı vurgular yapıldı. Komitelerin sendika yönetimlerinden bağımsız olması, söz ve karar hakkının yine TİS komitelerine bırakılmasının bu örgütlerin işlevselliği bakımından olmazsa olmaz olduğu ifade edildi. Örgütlenme konusundaki ilkelerin işçilere anlatılması, bugünün en önemli görevlerinden biri olarak tanımlandı.

Mücadele yönteminin ne olması gerektiği konusunda ise, mevcut anlayışların icazetçiliği ve yasalılığı paylaştığı, eylemlerin göstermelik kaldığı, mücadelenin tali, masabaşı pazarlıkların her şey gibi görüldüğü anlatıldı. Bu anlayışların karşısında ise Greif'te somutlanan fiili-meşru mücadele çizgisinin hayata geçirilmesi gerektiği vurgulandı. En başından itibaren net bir stratejiyle işçilerin uğruna mücadele edecekleri taslaklarla, ama grev ve işgal konusunda net bir irade ile metal işçilerinin bu mücadeleye hazırlanması gerektiği anlatıldı.

Birliğin bu mücadele anlayışının etkin bir propagandasını yapması, mevcut mücadeleleri bu doğrultuda etkilemesi, ayrıca kendi cephesinden de bağımsız bir eylem çizgisi örgütlemesi gibi sonuçlar çıkarıldı. Özel olarak da bu süreç içerisinde sendikal ihanetle hesaplaşmanın önceki dönemde olduğu gibi öne çıkabileceği, bu sürece etkin bir biçimde yön verilmesi gerektiği, bu kapsamda birliğin ayrıca ihanetten hesap sormak ve çalışmalarını savunmak üzere hazırlanması gerektiği vurgulandı.

Oturuşların bitmesinin ardından, tartışmaların sonuçları özetlendikten sonra toplantı bitirildi.

Metal İşçileri Birliği

9 Haziran 2014

Bunalımlar, savaşlar ve

Komünist hareket, içine girdiğimiz tarihsel döneme ilişkin değerlendirmesini, 2009 yılında toplanan **TKİP III. Kongresi**'nde şöyle özetlemişti:

“İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır...”
(TKİP III. Kongresi Bildirisi...)

Bazı çevreler tarafından “ütopya” gibi algılanabilen bu temel önemdeki değerlendirme, günümüzde toplumsal gelişmeler ve sınıflar mücadelesi gerçekleri tarafından, özü itibarıyla doğrulanmış bulunmaktadır.

Sınıflı toplumlar tarihinin çatışmalı seyri, kapitalizmin gelişim ve egemenlik ilişkilerinin düz bir çizgide seyretmediğini gösterir. Ücretli emek sömürsünde ortaklaşan kapitalistler, iktidar ve rant paylaşımı için aralarında çatışırlar. Kapitalizmin “eşitsiz gelişim yasası”na bağlı olarak bazı güçlerin gelişmesi, bazılarının ise gerilemesi, emperyalist güç merkezleri arasındaki çatışmayı da kaçınılmaz kılar. Bu çatışmaların sonuçlarını, yoğun sermaye birikimine ve militarist savaş aygıtlarına hakim olanlar belirler. Farklı tarihsel dönemlerde, hegemonyanın emperyalist güçler arasında el değiştirmesi, bu kurallara göre işlemektedir. Hegemon olan güç emperyalist güç (1950’den sonra ABD), hem dengeleri koruyabilmek hem rakip devletlerin gelişimini önleyebilmek için, hiçbir kural tanımaksızın, halen tanıdığı olduğumuz barbarlık örnekleri olan emperyalist işgal savaşlarına başvururlar.

Kapitalizmin bunalımlar dönemi, hegemonya uğruna çatışmaları inanılmaz bir biçimde hızlandırdı. Milyonlarca insanın yaşamına, onlarca ülkenin harabeye çevrilmesine neden olan her iki emperyalist dünya paylaşım savaşı böylesi süreçlerin ürünleri olmuşlardır. Kapitalizm böyle dönemlerde, içeride ardı arkası kesilmeyen sosyal saldırıları yoğunlaştırır; saldırganlığa karşı gelişecek olan devrimci toplumsal tepkileri bastırabilmek için ise, “sivil” faşistleri sokaklara salar ve polis devleti uygulamalarını yoğunlaştırır. Dış politikada ise yoğun bir silahlanma, militarizm ve emperyalist saldırganlığı bayrak edinir ve buna uygun yasal düzenlemeler yapar. Tüm bu hazırlıkları ise, “düzeltici savaşlar” olarak da bilinen ve kriz dönemlerinin kaçınılmaz ürünleri olan emperyalist sömürge savaşları takip etmektedir.

Nitekim II. emperyalist paylaşım savaşı ile dünyanın emperyalistler tarafından tekrar paylaşılması ve egemenlik ilişkileri yeniden dizayn edilmiştir. ABD emperyalizmi bu savaştan tartışmasız egemen güç

olarak çıkmıştır. Alman emperyalizmi ise askeri olarak yenik çıkmasına rağmen, bu ülkenin kapitalist tekelleri (Krupp, Thyssen, Siemens, Mercedes, Volkswagen, vb.) savaştan büyük vurgunlar vurarak çıkmışlardır. Bu zenginliğe de dayanan Alman kapitalizmi savaşın yarattığı yıkımı hızla geride bırakarak dünya egemenlik sistemi içerisinde tekrar yerini aldı. Aynı tarihi dönemlerde ABD emperyalizminin tartışılmaz ekonomik ve askeri gücü karşısında, egemenlik pastasından daha büyük dilimler kapabilmek amacıyla, Avrupalı emperyalistler güçlerini birleştirdiler. Başını Almanya ile Fransa’nın çektiği Avrupa ekonomisi ve gümrük birliği 1957 yılında altı ülke tarafından böylesi bir ihtiyacın ürünü olarak kurulmuştur. Bu birlik kademeli olarak, bugün yirmi yedi ülkenin üyesi olduğu Avrupa Birliği’ne dönüşerek, ABD ve Japonya’nın yanısıra dünyanın üçüncü emperyalist egemen gücü haline gelmiştir.

Kapitalizmin “eşitsiz gelişme yasası” ve değişen dünya dengeleri

II. emperyalist paylaşım savaşını izleyen yıllarda ABD ve Avrupa’da yaşanan ekonomik büyüme, ‘70’li yıllarda yerini durgunluğa, buhranlara ve bölgesel krizlere bıraktı. Kapitalist sistemin yapısal sorunu olan bu krizler, sistem içerisindeki güç ve egemenlik dengelerinde de altüst oluşları beraberinde getirmektedir. 2008 yılında dünyayı saran ve 1929’daki yıkıcı bunalımla kıyaslanan kapitalizmin küresel krizinin öngünleri olan 2007’de, Almanya’nın

Heiligendamm şehrinde toplanan G7/G8 ülkelerinin yapmış oldukları toplantının kapanış deklarasyonunda bu durum şöyle itiraf edilmiştir: *“Gelişmekte olan ülkeler (bununla kastedilen BRİC ülkeleri olan Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin) dünya ekonomisi içerisinde daha büyük bir pay ve güç elde etmişlerdir...”*

BRİC ülkelerinin giderek büyüyen etkisi, krizden iki yıl sonra İMF tarafından yapılan bir değerlendirmede şöyle ifade ediliyor: *“1990 ile 2007 tarihleri arasında BRİC ülkeleri (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) genel dünya ekonomisi ve üretimi içerisindeki paylarını % 13’ten %21’e ve yine bu aynı ülkeler krizi izleyen üç yıl içerisinde ise % 7,1’lik yeni bir büyüme ile % 28,1 bir güç oranına ulaşmış bulunmaktadır...”* (İMF, WEO, sayfa 179)

2008 krizi, G7 olarak bilinen ABD, Kanada, İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya ve Japonya’da ağır bir yıkım olarak yaşanmış, akıtılan trilyonlarca dolara rağmen aşılamayan kriz devam etmektedir. Krizle birlikte hızlanan güç merkezlerinin yer değiştirmesi, İMF tarafından bugünün verilerine dayanılarak, dünya piyasalarının ve egemenlik ilişkilerinin gelecekte alacağı biçim üzerine yapılan bir açıklamada şunlar ifade edilmiştir:

“1990 ile 2030 tarihleri arasında dünya genelinde ekonomik gelişmeler şöyle bir seyir izleyecektir. Avrupa Birliği (EU-27) ülkelerinin dünya ekonomisi içerisindeki ve genel üretimindeki payı % 28,5’ten % 13,5’e, ABD’nin ise % 24,5’ten % 14,5’e düşeceği ve yine bu aynı tarihlerde Çin % 4’ten % 24,5’e, Hindistan ise % 3’den % 10,5’e yükselecektir. Bu gelişmelerin sonucu

ve devrimin olanakları

A. Eren

olarak dünün dominant güçleri olan ABD ve Avrupa Birliği ülkelerinin dünya üzerindeki egemenlik gücü % 53'ten, %28'e gerilerken Çin ve Hindistan'ın ise gelişme düzeylerine bağlı olarak % 7'den % 35'e yükselecek ve dünya pazarları üzerinde daha fazla hak talep edeceklerdir. Ekonomik dengelerinde yaşanan bu hızlı değişimin bir sonucu olarak Asya ve Afrika kıtası, dünya ekonomisi içerisinde merkezi bir ağırlığa sahip olacaktır." (İMF, WEO sayfa 180)

Kapitalistler arası eşitsiz gelişmelere bağlı olarak, egemenlik ilişkilerinde yaşanan bu keskin değişimler, emperyalistler arası çelişkileri de şiddetlendiriyor. Bu çelişkilerin dışa vurduğu alanlardan biri, kapitalist üretimin devamı için gerekli olan hammadde ve enerji kaynakları üzerinde egemenlik kurma kavgası; diğeri ise, üretilen metallerin dünya pazarlarına engelsiz bir biçimde sürülebilmesi ve yeni pazarların ele geçirilmesi uğruna yaşanan çatışmalarda...

Kapitalist/emperyalist sistemin temel özelliklerinden biri olan bu durum, daha geçen yüzyılın başında Lenin tarafından *Emperyalizm* kitabında şöyle özetlenmiştir:

"Bugünkü kapitalizmi belirleyen temel özellik, en büyük girişimcilerce kurulmuş tekel birliklerinin egemenliğidir. Bu tekeller, özellikle, bütün hammadde kaynaklarını ellerine geçirdikleri zaman daha sağlam bir manzara gösterirler. Uluslararası kapitalist birliklerin, rakiplerinin her türlü rekabet olanaklarını yok etmek, onları sözgelimi demir cevherinden, petrol kaynaklarından vb. yoksun bırakmak için nasıl bir çabayla çalıştıklarını daha önce görmüştük. Sadece sömürgelere sahip bulunmak durumu, tekellere

rakipleriyle giriştikleri mücadelede çıkabilecek her türlü rastlantıya karşı tam bir başarı garantisi vermektedir; hatta karşı taraf, bir devlet tekeline başvurarak, kendini savunmaya geçtiği zaman da durum aynıdır. Kapitalizm geliştikçe, hammadde eksikliği de kendini o kadar duyurmaktadır; rekabetin koşulları o kadar sertleşmekte, bütün yeryüzünde hammadde kaynakları arama çabaları o kadar alevlenmekte, sömürgelere sahip olma mücadelesi o kadar amansız olmaktadır. (Lenin, *Emperyalizm, Sol Yayınları*, sayfa 97)

Tükenen enerji kaynakları, silahlanma, emperyalist saldırganlık

Değişen dünya dengeleri ve buna bağlı olarak gelişmekte olan farklı emperyalist güçlerin enerji ve hammadde kaynaklarına duyduğu ihtiyaç düne kıyasla bugün çok daha yakıcı hale gelmiştir. Günümüz dünyasında üç kapitalist merkez (Amerika/Kanada, Avrupa Birliği ve Japonya) dünya nüfusunun sadece %13'üne tekabül etmektedir. Bu %13'lük nüfus, toplam enerji ve hammadde kaynaklarının %54'ünü kullanmaktadır. Bu kapitalist merkezler, tükettikleri enerjinin sadece %4'ünü kendi öz kaynaklarıyla karşılayabiliyorlar. Geriye kalan enerji ihtiyacı ise (ki, bu oran dünyadaki toplam enerji üretiminin %50'sine tekabül ediyor), hegemonya savaşları yoluyla sömürgeleştirdikleri ülkelerin enerji ve hammadde kaynakları yağmalanarak sağlanmaktadır.

II. emperyalist paylaşım savaşı sonrasında

kapitalist/emperyalist güçler tarafından paylaşılan dünya pazarları, sistem içerisinde güç ilişkilerinde meydana gelen değişikliklere bağlı olarak, bugün yeniden dizayn edilmek istenmektedir. Zayıflama sürecinde bulunan dünün egemen güçleri müthiş bir şekilde hırçınlaşmakta, akılalmaz boyutlara varan silahlanmaya yönelmektedirler. Dün, "Soğuk savaşların sonu geldi, dünya barışı, silahsızlanma sürecine girdik" safsatalarıyla dünya halklarını aldatmaya çalışan bu emperyalist savaş merkezleri, sadece 2009 yılında dünya çapında, silahlanmaya 1,6 trilyon Dolar harcamışlardır.

Bu harcamaların %64'ü (987 milyar Dolar) savaş aygıtı NATO'ya bağlı devletler tarafından yapılırken, bunların başını çeken ABD, o yıl silahlanmaya 661 milyar Dolar harcamıştır. NATO ile birlikte hareket eden ülkeler de hesaba katıldığında, silahlanmaya harcanan 1,6 trilyon Dolar'ın %77'sinin dünya halklarının, işçi ve emekçilerin baş düşmanı bir avuç emperyalist ülke tarafından yapıldığı anlaşılmaktadır. Sadece bu veriler üzerinden bakıldığında bile militarizmin, emperyalist saldırganlık ve sömürge savaşlarının günümüz dünyasının tartışılmaz gerçekleri olduğu görülecektir.

Madalyonun diğer yüzünde ise, bu barbarlığa dur demek için, dünyanın her tarafında işçi ve emekçilerin, mazlum halkların büyüyen öfkesi, durdurulamayan devrimci kabarışı bulunmaktadır.

Almanya, Avrupa Birliği emperyalist saldırgan bir güç ve karşı devrim merkezidir

Her iki emperyalist paylaşım savaşının mimarı olan Alman emperyalizmi, dünya halklarının özgürlük istemlerine, işçi sınıfı ve emekçilerin sosyalizm mücadelelerine karşı, ABD emperyalizmi ile tam bir ittifak halinde saldırgan emperyalist bir güç ve karşı devrim merkezi olarak çalışmaktadır.

Kapitalist Alman tekelleri ve onların hizmetindeki sermaye devletinin, özellikle iki Almanya'nın birleşmesinden sonra emperyalist saldırganlık ve sömürgeci eğilimleri güçlenmiştir. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra savaşın galip güçleri tarafından uluslararası bağlayıcı yaptırımlar yolu ile dizginlenmek istenen Alman tekelleri ve onların hizmetindeki Alman orduları kışlarına hapsedilmişti. '90'lı yılların başından beri, özellikle Rusya ve dünya halklarının özgürlük mücadelelerine karşı ABD emperyalizmi ve NATO ile kurulan gerici ittifakların bir sonucu olarak 1996 yılında uluslararası bağlayıcılığı olan kararlar ortadan kaldırıldı. Bunu takip eden yıllarda ise, özellikle SPD-Yeşiller iktidarı döneminde Alman ordularını kışlarına hapseden anayasada

bağlayıcı bazı maddeler değiştirdi; Alman orduları yeniden savaş arabalarına koşuldu. 1998 yılının Ekim ayında ise yine aynı iktidar tarafından parlamentoda kabul edilen bir karara dayanarak Alman orduları, Yugoslavya'ya karşı NATO tarafından başlatılan emperyalist yağma savaşının baş aktörü oldu.

1999 yılında Almanya'nın Münih kentinde yapılan "güvenlik" konferansında birliğe bağlı bütün ülkelerin onayıyla NATO'nun yeni askeri stratejik politikaları şöyle açıklanmıştır: *"Bugüne kadar krizlerin ortadan kaldırılmasını amaçlayan askeri politikamız, bu günden sonra, terörizme, örgütlü çetelere ve bizler gibi uygar elit ülkelerin sosyal refahı için çok önemli olan enerji kaynaklarına ulaşımın ve taşınmasının güvenceye alınması amacıyla askeri yaptırımlar ve gerekirse savaş ilan edilmesi de dahil olmak üzere genişletilmiştir; NATO'ya bağlı ülkeler bu konuda üzerlerine düşeni yapmakla yükümlüdür."* (**Güvenlik Konferansı 2009 Münih**)

Bu saldırgan politikanın gereği olarak bugün US.Centcom (Birleşik Devletler Kumanda Merkezi) tarafından, görevlendirilip finanse edilen 11 bine yakın Alman askeri, dünyanın enerji kaynakları bakımından stratejik önemdeki ülkelerde bulunmaktadır. Alman orduları *"Enerji güvenliği projesi"* kapsamında *"enerji kaynaklarına güvenli bir şekilde ulaşılması ve engelsiz bir şekilde taşınması amacıyla"* Afrika Burnu'ndan Somali'ye, Süveyş Kanalı'ndan Akdeniz'e uzanan alanda sömürgeci olarak görev yapmaktadır.

Alman ordusu barışçıl amaçlarla görev yapıyor söylemi ikiyüzlü bir aldatmacadan ibarettir. Çünkü bir yandan "hantallıktan arındırılmış, seri, atak işi ve mesleği askerlik olan" paralı katiller sürüsü demek olan, özel ordulara geçirirken, diğer yandan ise sadece silahlanmaya 74 milyar Euro harcama yapılarak Alman savaş aygıtı tepeden tırnağa modern silahlarla donatılmaktadır. Ayrıca bu devletin ve onun işgalci ordusunun yayınlanan birçok belgesinde, kapitalist tekellerin hizmetindeki devletin emperyalist saldırganlık ve sömürgeci niyetleri açıkça ifade edilmektedir. Bu belgelerin sadece birkaçına göz atmak bile bu gerçekleri ispatlamaya fazlasıyla yetecektir.

Alman ordularının yeni görev alanlarını tanımlayan bir belgeye göre "anavatanın" nasıl ve kimlerin ihtiyacına göre savunulacağı şöyle ifade edilmektedir: *"Ordumuzun günümüzdeki en önemli görevi dünya piyasalarında sınırsızca ticaret yapabilme hakkımızın korunması, ayrıca ihtiyacımız olan enerji ve ham madde kaynaklarına özgürce ulaşmamızın garantiye alınmasıdır."* (**Alman ordusunun savunma politikaları çizgileri 1992**)

Yine Alman Savunma Bakanlığı'na ait bir başka belgede, ordunun tekellerin çıkarları için nasıl bir fonksiyon üstlendiği açıkça ifade edilmektedir: *"Almanya ve Avrupa'nın stratejik geleceğinin biricik güvencesi, başta enerji kaynakları ve hammaddelere her şart altında ulaşabilmek olmak üzere, ayrıca onların güvenli bir şekilde taşınmasının garantiye alınmasına bağlıdır. Güvenli enerji kaynakları sorunu günümüz modern dünyasının evrensel güvenliği açısından asıl ve belirleyici olandır."* (**Alman Savunma Bakanlığı Beyaz Kitabı 2006 baskısı**) Tam da bu gerekçelerden dolayıdır ki Alman orduları yıllardır Afganistan'da (Alman Savunma Bakanı Guttenberg'in söylediği gibi *"Almanya'nın güvenliği bugün Hindikuş'ta savunulmak zorundadır"*) işgalci emperyalist bir güç olarak görev yapmaktadır.

Dünyanın mazlum halklarının topraklarındaki enerji ve hammadde kaynaklarının talan edilmesini,

"geleceğin güvencesi" sayan Alman emperyalizmi, bu kuralı yağma savaşlarının yarattığı ve yaratacağı sorunları da hesaba katıyor. Öyle ki, bu emperyalist talan savaşlarının yarattığı yıkımların, milyonlarca insanın barbarca yok edilmesinin, korkunç boyutlara ulaşan açlık ve yoksulluğun, bunlara bağlı olarak, dünya halklarının işçi ve emekçilerinin hızla büyüyen öfkesi, diğer yağmacı güçleri olduğu gibi Alman emperyalizmini de korkutmaktadır.

Bu korku, Alman askeri istihbarat örgütü yöneticisi ve **Riziko olasılıkları değerlendirme bölümü şefi Reinhard Herden** tarafından şöyle ifade edilmektedir: *"İnsanların var olan sosyal refah düzeyi, yaşadığımız son yıllarda iyiden iyiye kötüleşmektedir. Servet sefalet kutuplaşması uçurumu hızla büyümektedir. Bu durumun kendisi büyük bir yoksulluk içerisinde yaşayan proleterleri, ülkeler hatta kıtalar düzeyinde hızla çoğaltmaktadır. Bunların biriken öfkesi şimdilik dar sınırlar içerisinde kalmakta, en kötü durumlarda ise kendi zayıf iktidarlarını zorlamaktadır. Ama bunun gelecekte de bu sınırlar içinde kalacağını kimse garanti edemez. 20. yüzyıl savaşları refah düzeyleri yüksek gelişmiş ülkeler arasında yaşanmıştı. Ama çağımız savaşları, bugün barış ve refah içinde yaşayan bu gelişmiş ülkelerle, sahip oldukları bu refahlarını koruyabilmek için, yoksul ülkelerin halklarına karşı yürüteceği savaşlar biçiminde olacaktırlar."* (**Alman ordusu askeri eğitim pratiği- Broşür sayı 2+3 1996**)

Avrupa Birliği cephesinde son yıllarda yaşanan gelişmeler, temel hatlarıyla yukarıdaki saptamaya uygun şekillenmektedir. '90'ların başında duvarların yıkılması ve her biri revizyonist kastlara dönüşmüş bulunan Doğu Avrupa'daki "sosyalist ülkelerin" ardı ardına çöküşü ile birlikte kapitalist sistemin lehine değişimler yaşanmıştı. Dün Varşova Paketi'ne bağlı olan bu ülkeler, Avrupa Birliği çatısı altında, kapitalist sisteme entegre edildiler. Hızla Avrupa Birliği'ne dahil edilen bu ülkeler, aynı zamanda emperyalist savaş aygıtı NATO'ya eklemlendiler. Batılı emperyalistleri kısa süreliğine rahatlatan bu ülkelerin sisteme entegre edilmeleri, kapitalizmin derdine merhem olmadı. 20 yıldan az bir sürede kapitalizmin küresel krizi tüm haşmetiyle sistemi sarsmaya başladı.

Kapitalist sistem içinde yaşanan güç dengelerindeki değişimler özellikle BRİC ülkelerinde

hızla yaşanan ekonomik büyüme, batılı emperyalistleri rahatsız ediyor. Bundan dolayı yeni katılımlarla büyüyen Avrupa Birliği ve NATO, eski Doğu Bloku ülkelerine dayanarak Rusya ve Çin'in enerji ve hammadde kaynaklarına ulaşımını sınırlamak istiyor. Geçerken belirtelim ki, Ukrayna'yı savaşın eşiğine getiren bu yayılcı politika, Rusya'nın kararlı tutumundan dolayı hedefine ulaşmaya muvaffak olamadı.

2010 yılında Portekiz'in başkenti Lizbon'da toplanan savaş aygıtı NATO zirvesinde bir araya gelen üye devletler, özellikle Avrupa Birliği ülkelerini ilgilendiren şu kararları almışlardı:

"Avrupa Birliği ülkeleri, enerji ihtiyaçları bakımından büyük bir oranda başka ülkelere bağımlıdır. Bugünün şartlarında birlik üyesi ülkeler enerji ihtiyaçlarının %50'sini ithal ederek karşılamak durumundadırlar. Ama 2030 yılına kadar birliğe üye ülkeler enerji ihtiyaçlarının %70'ini ithal etmek zorunda kalacaklardır. Bu durumun kendisi birlik üyesi ülkelerin enerji ihtiyacı konusunda kendilerini garantilemek ihtiyacını bir zorunluluk olarak dayatmaktadır." (**NATO Zirvesi, Lizbon 2010**)

Bu somut durumun bir ürünü olarak, NATO'nun Lizbon toplantısında şu kararları almışlardı:

- Avrupa Birliği'nin askeri olarak güçlendirilmesi, bu amaçla 150 bin olan birliğin asker sayısının 200 bine çıkartılması ve birliğe üye ülkelerin askeri donanımlarının geliştirilmesini bir zorunluluk olarak belirler.

- Avrupa Birliği ile NATO arasında var olan işbirliğinin daha da geliştirilmesi.

- Dünyanın her tarafında olası sınır dışı askeri operasyonlar için hazırlık yapılması; bu amaçla birlik üyesi ülkelerin gerekli sorumluluklarını yerine getirmesini bir zorunluluk olarak belirler.

Bu temel belirlemelerin ışığında ABD, NATO, Almanya ve Avrupa Birliği ülkeleri, yeni askeri stratejilerini şöyle belirlemişlerdir: *"Güvenlik kelimesi günümüzde yeni bir anlam kazanmış bulunmaktadır. Kazandığı yeni anlamla güvenlik, kendi ülke ve bölgelerimizin savunulması ile sınırlı kalmaz. Tersine ekonomik çıkarlarımızın korunması, özellikle enerji ve hammadde kaynakları üzerinde egemenliğin güvenceye alınması için batının gelişmiş sanayi ülkeleri*

ordularını, her an kriz bölgelerine gönderilecek, özel biçimde eğitilmiş ve en ileri askeri teknoloji ile donatılmış saldırı birlikleri biçiminde yeniden biçimlendirilmeleri gerekmektedir.”

Bu hazırlıkların üzerinden Avrupa Birliği ordusu, geride kalan 10 yıl içerisinde 22 askeri operasyonda, dünyanın dört kıtasında on binlerce asker ve polisi ile sömürgeci işgal güçleri olarak görev yapmıştır. Afrika’da, Kongo’da, Çad’da, Somali’de Ruanda’da Irak’ta, Yugoslavya’da, Afganistan’da, Libya’da “demokrasi”, “insan hakları”, “barış” yalanları adına, ülkeler yerle bir edilmiş, milyonlarca insan katledilmiş, on milyonlarca insan yerinden yurdundan sürülmüş, geride kalanlar ise büyük bir açlık ve sefalet içerisinde yaşamaya mecbur edilmişlerdir.

Rüzgar ekenler, fırtına biçecekler!

İşçi ve emekçilerin ürettiği bütün bir zenginliği gasp ederek varlığını sürdüren asalak kapitalistler ve onların hizmetindeki emperyalist saldırgan devletler, yeryüzünü ve onun gerçek sahibi olan milyarlarca işçi ve emekçiye büyük felaketlerle yüzyüze bırakmışlardır. İşçi sınıfıyla emekçilerin alınteriyle yaratılmış bunca zenginliğe rağmen, insanlığa mübah görülen dünya orta yerde durmaktadır.

Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) tarafından yapılan bir çalışmanın, aşağıdaki sonuçları, insanlığın nasıl bir felakete sürüklenmiş bulunduğunu gözler önüne sermektedir.

- 67 ülkeden 37’sinde insanlar açlık içerisinde yaşamaktadır.
- 14 ülkede 5 yaş altı çocuk ölümleri inanılmaz boyutlara ulaşmış durumda ve her yıl 30 milyona yakın çocuk basit, önlenabilir hastalıklardan dolayı ölmektedir.
- 1,3 milyar insan (dünya nüfusunun beşte biri) içecek bir bardak temiz su bulamamaktadır.
- 2,4 milyar insan sağlık hizmetlerinden yararlanamamaktadırlar.
- 1,5 milyar insan günlük 2 Dolar karşılığında çalıştırılmaktadır.
- 2008 yılı krizi ile birlikte açlık içerisinde yaşamak zorunda kalan insan sayısı 848 milyondan 923 milyona çıkmış bulunmaktadır. (**İLO Globale İşsizlik Krizi**

Raporu Şubat 2009)

Bu araştırmanın yapılmasının üzerinden geçen beş yılda, tablonun çok daha vahim hale geldiğini belirtelim.

Burjuvazinin, kapitalizmin ebediliği ve tarihin sonunu ilan ederken, ikiyüzlüce insanlığa vadettiği “sosyal adalet ve refah toplumları”nın ne anlama geldiği orta yerde duran bu korkunç tablodan yansımaktadır. Başta işçi ve emekçiler olmak üzere insanlık bu gidişe hiçbir biçimde tahammül etmeyecektir. Tersini düşünmek her anlamıyla bilimi reddetmek anlamına gelir. Sınıflar mücadelesinin bugünkü düzeyi ve ortaya çıkarttığı somut verilere bakıldığında, özel mülkiyete dayalı bu sömürü ve kölelik sisteminin ömrünü tükettiği ve sosyal bir devrimle mutlaka tarihin çöplüğüne atılacağı, sınıf devrimcileri için bilimsel bir gerçektir.

Burjuvazi sınıf çıkarlarının bir gereği olarak var olan bu sosyal gerçekliği çok iyi bilmekte ve tüm hazırlıklarını buna göre yapmaktadır. 2008’te patlak veren kapitalizmin küresel krizinin hemen ardından Amerikan Haber Alma Örgütü’nün (CIA) şefi olan Dennis Blair tarafından yapılan şu açıklama, emperyalist devletlerin neye hazırlandığını gözler önüne sermektedir:

“Dünyanın ve Amerika’nın güvenliğini tehdit eden asıl tehlike terörizm değildir. Aksine evrensel ekonomik kriz ve onun ortaya çıkarttığı sonuçlardır. Çünkü bu kriz, özellikle ekonomisi zayıf ülkelerde yoksulluğu, açlığı ve gelecek korkusunu hızla büyütme ve buna bağlı olarak sosyal patlamalar kontrol edilemez boyutlara ulaşmaktadır. Amerika gözlerini bu gerçeklere dikmelidir.” (www.nytimes.com/2009/02/13/Washington)

Bu öngörünün boş bir iddia olmadığı, krizin hemen başında dünyanın farklı bölgelerinde bulunan Haiti, Kamerun, Tunus, Mısır, Etiyopya, Hindistan, Senegal gibi ülkelerde yaşanan ve yer yer halk isyanı noktasına varan eylemlerde milyonlarca işçi ve emekçinin büyük mücadelelerine tanık olduk. Bu isyanlar sonucu onlarca yıldan beri işbaşında bulunan diktatörler, alaşağı edildi.

Avrupa cephesinde ise, kapitalizmin küresel krizinin yarattığı sosyal yıkımlara karşı işçi sınıfının, emekçilerin ve gençlerin mücadelesi kitlesel ve militan bir hal aldı.

Kapitalist/emperyalist sistemin kabesi ABD başta olmak üzere İngiltere, Yunanistan, İtalya, İrlanda, Fransa, İspanya, Bulgaristan, İzlanda, Letonya, Litvanya gibi ülkelerde kitle gösterileri, grevler, genel grevler ve işgaller yaşandı.

Devasa boyutlara ulaşan militan kitle eylemleri, özellikle Avrupa Birliği ülkelerinin burjuva sınıflarında derin kaygı ve korkulara neden oldu. Bunun bir sonucu olarak Avrupa burjuvazisi kendi hizmetindeki **Avrupa Birliği Güvenlik Enstitüsü** uzmanlarına rapor hazırlattı.

- **Avrupa birliği güvenlik stratejisi 2020-** başlığıyla 2010 yılında yayınlanan raporda dünyadaki ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmeler kapsamlı şekilde değerlendirildikten sonra Avrupa Birliği’nin “güvenliği” konuları da ele alınıyor. Avrupa burjuvazisine, nasıl bir yönelim ve hazırlığa başlaması gerektiğini anlatan rapor, esas olarak askeri alanda kime karşı ve nasıl bir hazırlık yapılması gerektiği konusunda öneriler içeriyordu.

Raporun temel tespitlerinden birinde şöyle deniyor:

“21. yüzyılda gelişmiş Avrupa Birliği ülkeleri ve onların şampiyonu olan ABD arasında çatışma ihtimali yoktur. ABD ile AB’ye yönelik herhangi bir ülke tarafından başlatılabilecek bir savaş ihtimali de neredeyse imkansız. Zira bu kadar gelişmiş bir savaş teknolojisi karşısında böyle bir girişimde bulunanların intiharı ve sonu olacağı açıktır...” (-**Avrupa Birliği Güvenlik Stratejisi 2020, sayfa 14**)

Kendi içlerinde ve kendilerine yönelik bir savaş ihtimalinin neredeyse hiç mümkün olmadığı ifade ediliyor olmasına rağmen, Avrupa Birliği ortak ordusunun 150 binden 200 bine çıkartılması ve en gelişmiş askeri teçhizatla donatılması ihtiyacı nereden doğmaktadır. Bir tezat gibi görünmesine rağmen raporu kaleme alan uzmanlar tarafından bu ihtiyacın neden gerekli olduğu kendi mantık silsilesi içerisinde açıklık kazanmaktadır: *“Bu elit ülkeler içerisinde yaşanması muhtemel olan çatışmalar ve savaşlar asıl olarak, ülke sınırları içerisinde yaşayan farklı sosyal ve ekonomik sınıflar arasında politik ve sosyal nedenlerden dolayı yaşanacaktır.”* (**Avrupa Birliği Güvenlik Stratejisi 2020, sayfa 57**)

Burjuvazi, kurulu düzeninin geleceği açısından, yaşanan toplumsal olaylara işçi ve emekçi hareketinin gidebileceği sonuçlarına bilimsel veriler üzerinden bakmakta ve tüm hazırlığını buna göre yapmaktadır. Çünkü o, yüzyılların deneyimi üzerinden sınıf savaşımının ne anlama geldiğinin, örgütlü bir işçi hareketinin gücünün nelere muktedir olabileceğini, devrimci mücadele tarihimizden fazlasıyla öğrenmiş bulunmaktadır.

Tam da bu deneyimlerden dolayıdır ki, kendisini her anlamda burjuvaziye satmış olan bu aşağılık “bilim adamları” kılıklı uzmanlar takımı, son bir uyarı ile burjuvaziye asıl tehlike konusunda uyarma ihtiyacı duyuyorlar.

“Dünya global bir köye dönüşmüştür, ama çevresi büyük bir devrim tehlikesiyle sarılı olan bir köye” (**Avrupa Birliği Güvenlik Stratejisi 2020, sayfa 62**)

Günümüzde sınıflar mücadelesine teori ve politikada, olayların gelişim seyrine marksist ve bilimsel veriler üzerinden bakmak, buna uygun bir devrim programına sahip olmak ayırdedici bir önem taşır. Bunun pratik karşılığı ise, bilimsel sosyalizm düşüncesi ile işçi sınıfının devrimci birliği demek olan leninist ihtilalci bir partiyi var etmektir. Bu ayırdedici temel iki özellik, dönem değerlendirmesine bağlı olarak “Devrime hazırlanıyoruz!” şiarını yükselten devrimci sınıf partisi tarafından temsil edilmektedir.

Finans kapitalin militarizasyonu: NATO ve AMB kararları

Kapitalist dünyada işler iyi gitmiyor. Sistemin ekonomik krizi derinleşerek devam ediyor. Psikolojik savaş metotlarıyla, “krizi aştık” ve “göstergeler iyi çıktı” gibi yalan haberlerle sürdürülen çok yönlü propagandaya rağmen kapitalist ekonominin kuralları işlemeye devam ediyor. “Son mali rakamlar bazı ilerleme belirtileri gösteriyor” (23.04.14-BBC) haberini, çok geçmeden “Son ekonomik göstergeler, Euro bölgesindeki ekonomik toparlanma sürecinin durduğuna işaret ediyor” (05.06.14-BBC) türünden haberler izliyor. Sistem içi alınan ve büyük bir gürültüyle uygulamaya konan önlemler, kapitalist sistemin krizini derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor.

Ekonomik krizi aşmak için burjuvazinin alabileceği önlemler(!), propaganda edildiği gibi çok alternatifli değildir. Burjuvazinin elinde faizlerle oynama, enflasyonu kışkırtma veya düşürmenin dışında başka bir seçenek-enstrüman yoktur. Bunun dışında, daha doğrusu bu politikaların kaçınılmaz olarak varacağı sonuç; dünya pazarını meta bolluğundan arındıracak olan topyekûn bir savaştır. Kapitalist toplumun tarihi, bu acı gerçeği kanıtlayan olgularla doludur. Nereden bakarsak bakalım kapitalist üretimin ortaya çıkardığı genel ekonomik krizi kapitalist sistem içerisinde kalarak aşma çabaları, insanlığa ve doğaya karşı işlenen suçları katlayarak arttırmaktan başka bir sonuç yaratmıyor.

Burjuvazi kendi krizi karşısında çaresizdir

Kapitalist sistemin militarist gücü NATO ve finans merkezi Avrupa Merkez Bankası’nın (AMB) bu hafta yaptıkları toplantılardan çıkan sonuçlar, kendi krizlerine çözüm(!) bulma çabalarındaki umutsuzluklarını ve çaresizliklerini ortaya koydu. Üretici güçlerin üretim ilişkilerine başkaldırısı olarak da adlandırılacak olan kapitalist sistemin krizine, sistem içerisinde kalarak normal(!) yollardan çözüm bulamadıklarının itirafı olan NATO ve AMB kararları, dışta ve içte savaş ve terörü tek seçenek olarak gördüklerinin itirafı oldu.

NATO Genel Sekreteri Rasmussen Brüksel’deki savunma bakanları toplantısında, ‘güvenliğe yönelik tehditlerin arttığını ve öngörünün azaldığını’ belirtti. ‘NATO birliklerinin tepki yeteneği ve askeri donanımı artırılarak ittifakın daha hızlı, çevik ve esnek hale getirileceğini’ söyleyerek, silahlanma çılgınlığında yeni bir evreye geçildiğinin mesajını verdi. Militarist savaş örgütü NATO’nun başı bununla da yetinmeyerek, saldırgan önlemleri ‘Avrupa’daki sınırları kuvvet yoluyla değiştirmek niyetinde olan Rusya’ya karşı aldıklarını’ ileri sürdü ve Rusya’yı savaşın hedefi olarak ilan etti.

Üretici güçler üretim ilişkilerine başkaldırıyor

Pazarın üretilen metalleri eritemez olması, kapitalist üretimin tıkanarak durma aşamasına doğru tırmanması kapitalist tekelleri acilen ‘yeni’ pazar

sorununu çözmeye yöneltiyor. Ne var ki ‘yeni’ ve ‘boş’ olan bir pazarın olmadığı ve kalmadığı çoktandır bilinen bir gerçektir. Kapitalist tekellerin önünde tek seçenek kalıyor, rakip pazarlara el atarak bu pazarları haraca bağlamak. Afganistan’da başlayan, Ukrayna’da devam eden ‘insan hakları’, ‘sınır bekçiliği’ savaşlarının aslı astarı da budur.

ABD emperyalizmin başı Obama’nın Polonya’da, savaş makinası NATO’nun genel sekreteri Rasmussen’in Brüksel’de attıkları savaş naralarının arkasında kapitalist sistemin derinleşen krizinin yıkıcılığı karşısında içine düştükleri acınası çaresizlikleri gizlidir.

AMB’nin 5 Haziran günü açıkladığı kararları, militarist alanda, daha çok da ‘dışarıya’ karşı esen savaş rüzgarlarının ‘içeriye’ taşınmasının belgesi olmuştur. NATO sınırların zor yoluyla değiştirilmesine karşı, sınırların yılmaz savaşçısı olarak ortaya atılıp savaş tamamları çalarken, emperyalizmin finans merkezi AMB ise, yatırımların durmasının, ekonominin büyümemesinin, ticaretin tıkanarak işsizliğin artmasının sorumlusu olarak deflasyonu göstererek, çoktandır izledikleri enflasyonist politikalara hız vereceklerini ilan etti.

Ne kadar gizlenmeye çalışılsa da ekonominin kendi yasaları bu burjuva bayları boşa düşürerek, Avrupa ekonomisinin deflasyon sürecine girmiş olduğunu kabul ettirdi. Deflasyona karşı AMB, yürüttüğü enflasyonist politikalarını aldığı ek önlemlerle güçlendirmeyi amaçladığını açıkladı. AMB, aldığı bu kararla başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilere karşı sürdürdüğü saldırıyı, iç savaş metotlarıyla yoğunlaştıracağını da böylece ilan etmiş oldu.

AMB’nin kararları

Avrupa Merkez Bankası (AMB) gösterge faizini on baz puan daha düşürerek yüzde 0,25’ten 0,15’e indirdi. Ana faiz haddini bütün zamanların en düşük seviyesine çeken AMB, aynı zamanda ticari bankalar için ceza faizi uygulamasını da başlattı. Her gün merkez bankasına 156 milyar Euro yatıran özel bankalar ekonominin canlanması için şirketlere kredi açmak yerine merkez bankasında tuttıkları mevduat için bundan böyle yüzde 0,1 oranında faiz ödeyecekler.

AMB enflasyon silahıyla saldırıyor

AMB, piyasaya bedava para sürüp enflasyonu

kışkırtarak, fiyatların yükselmesinin cazibesine dayanamayan kapitalisti yatırımlara yönlendireceği, üretimin artışa geçmesiyle de işsizliği düşürecekleri hayalini yayıyor. Oysa, bedava para politikasını, AMB’nin uyguladığı yüzde 0,15’lik faizi de almayan Japonya Merkez Bankası 20 yıldır uyguluyor. Japonya ekonomisi, bedava para politikasına rağmen yirmi yıldır deflasyonun pençesinden kurtulamadı. Japon Merkez Bankası’ndan piyasalara sürülen faizsiz milyarlar, yatırımdan çok spekülasyon alanlarına yöneldi. Gayrimenkul piyasalarının şişerek 2008’de mali kriz olarak karşımıza çıkmasında Japonya Merkez Bankası yaptığı katkısıyla ne kadar övünse azdır. AMB’nin 5 Haziran günü aldığı piyasalara bedava para dağıtma kararını da en içten ve samimi duygularla borsalar selamladı. Almanya borsası DAX tarihi rekorunu kırarak, ilk defa on bin puanın üzerine çıktı.

Çatışma şiddetlenecek

Kapitalist üretimin içerisine girdiği krizin temelinde üretim eksikliği bulunmuyor. Tersinden bu krizin temelinde üretim fazlalığı vardır. Pazarlar metallerle dolup taşarken, diğer tarafta ise bir milyar aç insan bulunuyor. İroni de buradadır. Metallerin bolluğu, bir milyar insanın açlığının nedeni olmaktadır. Asıl sorun bu tarihsel ironiye son vererek, üretici güçlerin üretim ilişkilerine başkaldırısında, üretim aletlerinin özel mülkiyetine son vererek, toplumsal üretimi toplumsal mülkiyet biçimiyle tamamlayarak özgürleştirmektir.

Kapitalist istemin krizine toplumsal bir devrimle son vermenin dışında kalan bütün yollar, insanlık toplumu ve doğa için korkunç bir yıkıma yol açacaktır. AMB’nin derinleştirdiği enflasyonist politikalarla işçi sınıfı ve emekçilere karşı açtığı iç savaşı, NATO’dan yükselen ‘sınır-pazar bekçiliği’ savaş naraları tamamlıyor. Emperyalist metropollerin dış politikadaki silahlanma ve savaş politikalarına, içeride gerici, polis devletinin takviyesi ve faşizmin tırmandırılması eşlik edecektir.

İnsanlık yol ayrımına hızla yaklaşıyor. Ya toplumsal bir devrimle kapitalist barbarlığa son verilecek ya da insanlık ve doğa burjuvazinin kâr hırsı uğruna yıkıma uğratılacaktır.

Toplumsal devrimler hiçbir zaman bu kadar yakıcı olmamıştır.

ABD ile işbirlikçilerinin beslediği IŞİD Musul'da...

Üç gün süren çatışmaların ardından, Irak'ın ikinci büyük kenti Musul'un cihatçı IŞİD (Irak ve Şam İslam Devleti) çeteleri tarafından ele geçirildiği bildirildi. Başkent Bağdat'a 400 km uzaklıkta bulunan Musul kentinin havaalanı, cezaevi, valilik, emniyet müdürlüğü, askeri bölgeler gibi stratejik önemi olan noktalar cihatçı çeteler tarafından ele geçirildi.

Cihatçı çetelerin ele geçirdiği bölgelerde yaşayan halkın evlerini terk ettiği, yollara düşen on binlerce kişinin Güney Kürdistan'a veya diğer Irak kentlerine kaçtığı bildirildi. Yapılan açıklamaya göre evini terk edenlerin sayısı şimdiden on binleri aştı. Kent ve çevresinde çatışmaların devam ettiği ve insani dramın giderek ağırlaşacağı bildiriliyor.

Merkezi hükümet aciz, Barzani beklemede

Ülkenin ikinci büyük kenti ve petrol yatağı olan Musul'un önemli bölgelerinin üç günde cihatçı çeteler tarafından işgal edilmesi, Bağdat'taki merkezi hükümetin utanç verici bir aciz içinde olduğunu gözler önüne serdi. İlk açıklamada dışarıdan destek talep eden başbakan Nuri El Maliki, belli ki Irak ordusu ve polisine güvenmiyor. Musul kentinin bu kadar kısa sürede ve bu kadar kolay bir şekilde cihatçı çetelere teslim edilmesi, El Maliki'nin neden aciz duruma düştüğünü de anlatıyor.

Irak ordusu ve polisi içinde yer alan ancak IŞİD çeteleriyle işbirliği yapan bir kesim olduğu biliniyordu. Musul'un cihatçılara terk edilmesi, bu kesimin oldukça etkili olduğunu kanıtıyor. Yolları kontrol noktalarıyla dolu olmasına rağmen, Irak'ta intihar saldırılarının bir türlü önlenememesi, cihatçıların devlet içinde güçlü dayanaklara sahip olmalarıyla izah ediliyordu. Musul olayı, bu durumun sanıldan da vahim olduğunu gözler önüne serdi.

Irak ordusu ve polisinin yanı sıra, Barzani'ye bağlı Peşmergelerin de geri çekildiği bildirildi. Küçük çaplı bazı çatışmalar dışında, Peşmergelerin de cihatçı çetelerle karşı karşıya gelmekten kaçınmaları, Musul'un önemli noktalarının kolayca IŞİD tarafından işgal edilmesiyle sonuçlandı.

Bağdat olağanüstü hal ilan etti

Ülkenin ikinci büyük kentini cihatçı çetelere kaptıran Bağdat'taki El Maliki hükümeti, olağanüstü hal ilan ederek Musul'u işgal eden katil çetelerine karşı her araçla savaşaacağını ilan etti. Hükümetin askeri operasyon için yetki, silah, donanım, güç kaydırma vb. için yetkilendirildiğini belirten El Maliki, Musul'un cihatçı teröristlerin eline terk edilmeyeceğini söyledi.

Olağanüstü halin Musul'un yanı sıra Ninova, Selahaddin, Diyala, Ambar gibi kentleri de kapsayacağı belirtildi. Hükümetin bir aylık olağanüstü hal ilan etme yetkisi olduğunu belirten Iraklı gözlemciler, çatışmaların seyrine bağlı olarak bu sürenin yenilenebileceğini belirtiyorlar.

Olağanüstü hal ilan eden ve savaş yetkisi alan El Maliki yönetiminin cihatçı çetelerle nasıl baş edeceği

bilinmiyor. Felluce kentinin de bu çeteler tarafından haftalar önce işgal edildiği ve halen onların denetiminde olduğu dikkate alındığında, El Maliki yönetimin işinin pek kolay olmadığı anlaşılır.

Bir kez daha Suudi Arabistan-Türkiye-Katar "şer eksenini"

Siyonist İsrail'le birlikte bölgenin en Amerikancı rejimleri olan Suudi Arabistan, Türkiye, Katar üçlüsü, cihatçı çetelerin baş destekçileridir aynı zamanda. Suriye'de Beşar Esad yönetimini devirmek için histerik bir şekilde faaliyet yürüten bu şer eksenini, IŞİD'in gelişip güçlenmesinde uğursuz bir rol oynamıştır. Elbette ABD emperyalizmi ve batılı ortaklarının da onay ve desteği ile oynadılar uğursuz rollerini.

Katar-Suudi Arabistan ikilisi petro-dolar ve uydu kanallarından yaydıkları iğrenç propaganda ile cihatçı çeteleri tahkim ederken, Türk devleti ve AKP iktidarı ise yüzlerce kilometrelik sınırı açtı, eğitim kampları oluşturdu, silah sevkiyatını gerçekleştirdi, tetikçi cihatçıları taşıdı ve bu çetelerle daha pek çok suça ortak oldu.

Hem Suriye hem Irak'ta savaşıyor bu cihatçı çetenin Irak'taki kanlı faaliyetleri de "şer eksenini" tarafından desteklendi. Rezil çıkarları için aralarında çatışan "şer eksenini" üçlüsü, buna rağmen cihatçı katilleri finanse edip silahlandırmaya devam ediyorlar.

IŞİD'in petrol pazarı Türkiye

IŞİD çatısı altında toplanan cihatçı çeteler, Suriye'deki petrol bölgelerinin bir kısmının kontrolünü ele geçirmek için diğer cihatçı çete El Nusra Cephesi ile savaştı; Suriye'nin Irak sınırına yakın bölgelerinde bu çatışmalar devam ediyor. El Nusra'yı gerileyen IŞİD, Suriye petrolünün bir kısmını ele geçirdi. Petrolün denetimini ele geçiren bu cihatçı çetenin aylık gelirinin 700 milyon Dolar'a ulaştığı tahmin ediliyor.

Körfez şeyhlerinin petro-dolarlarına ek olarak

petrol yağmasından elde ettiği bu gelirle güçlenen IŞİD, azılı katillerden oluşan bir kirli çıkarlar şebekesi olarak küstahça saldırılar düzenleyebiliyor.

IŞİD çetelerine bu mali finans kaynağını sağlayan, AKP iktidarının açtığı petrol pazarıdır. Çaldığı Suriye petrolünü ucuz fiyata satan IŞİD çeteleri için Türkiye, tam bir "serbest pazar" durumundadır. Bu pazarı oluşturan AKP iktidarının yandaşları da, ucuza aldıkları çalıntı petrol sayesinde büyük rantlar elde ediyorlar. AKP iktidarı ve etrafındaki yiyici takımı, rant uğruna komşu halkların kanını döken IŞİD çeteleriyle yıllardan beri işbirliği içindedir.

Gericici planların bedelini halklar ödüyor

Ortadoğu halklarının başına bela edilen cihatçı katillerin bu kadar güçlenmesi ABD, Fransa, İngiltere emperyalistleri ile Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi gericici Amerikancı rejimlerin çok yönlü desteği sayesinde mümkün olmuştur. Askeri, mali, siyasi, medya, diplomasi ve diğer alanlarda sağlanan çok yönlü destek, cihatçı çeteleri güçlendirmiş, sınıra yakın olan Suriye ile Irak kentlerinde etkili olmalarını sağlamıştır.

Cihatçı tetikçilerin 70'i aşkın ülkeden devşirilip Suriye ve Irak'a taşınmaları, silahlanmaları, eğitilmeleri, finanse edilmeleri ve bu sayede halklara karşı ağır suçlar işlemeleri, adı geçen devletlerin çok yönlü desteğinin bir sonucudur.

Bu emperyalist ve gericici devletler, bölgesel çıkarları için cihatçıları tetikçi olarak kullanırken, devam eden çatışmaların ağır bedelini ise halklar ödüyor. Besleyip silahlandırdıkları çeteleri kullanan ABD ile işbirlikçileri, tetikçilerini "terör örgütleri listesi"ne ekliyorlar, ama öte yandan da destek ve işbirliği devam ediyor. Zira bu destekler olmadan IŞİD'in bu kadar pervasız bir saldırıya girişmesi söz konusu bile olamazdı.

Bu belayı savuşturmak, yazık ki, bölge halkları için kolay olmayacak. Buna karşın çıkış yolu da bellidir; emperyalizme ve bölgedeki işbirlikçilerine karşı halkların meşru, militan, birleşik direnişini örmek...

Brezilya kupaya grevle hazırlanıyor!

Brezilya'da metro işçileri tüm baskılara rağmen talepleri için greve çıkarak ulaşımı kilitledi.

Dünya Kupası turnuvası yaklaştıkça Brezilya'daki işçi ve emekçilerin eylemlilikleri de artıyor.

Stadyumlar ve kupa hazırlıkları için harcanan paranın sağlık, ulaşım, eğitim ve barınma sorunlarına aktarılması gerektiğini savunan işçi ve emekçiler son olarak Sao Paulo metrosunda grev ilan etti. Sao Paulo kenti Dünya Kupası açılışına ev sahipliği yapacak. Metro grevi, açılış stadına giden bütün yolların kapanmasına yol açtı. Günlük 4.5 milyon yolcu taşıyan Sao Paulo metrosunun durması nedeniyle 209 km'lik kuyruklar oluştu.

Sendikalar ile vali arasındaki taleplere ilişkin görüşmelerden bir sonuç alınamayınca vali grevi durdurmak için mahkemeye başvurmuştu. Sao Paulo yerel mahkemesi, davayı trafiğin yoğun olduğu saatlerde %100 diğer saatlerde %70 oranda metronun hizmet vermesi hükmüne bağlayarak sendikalara gözdağı vermeye çalışmıştı. Fakat karara uymayanların cezalandırılacağı açıklanmasına karşın işçiler grev kararına sahip çıktı. Mahkemenin kararı neredeyse hiç uygulanmayarak grev hayata geçirildi.

İşçiler, evsizler sokakta!

Binlerce evsiz Brezilyalı, turnuvanın ilk maçının yapılacağı Corinthians Stadyumu önünde eylem yaptı. "Evsiz İşçiler Hareketi" üyelerinin düzenlediği yürüyüşte, hükümetten sağlık ve eğitime daha çok yatırım yapması, ayrıca toplu taşımayı finansal olarak desteklemesi talep edildi. Ana caddeyi trafiğe kapatarak yürüyen eylemciler talepleri için mücadelenin süreceğini ifade ettiler.

Eylemlere karşı demagoji

Eylemler artarken Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff ise *"Halkın futbol sevgisine güveniyorum. Kupa başladığında gösteriler bıçak gibi kesilecektir"* diyerek hareketi kırmak için demagojiyi sürdürüyor.

FIFA Başkanı Sepp Blatter de Rousseff'e katılarak *"Ben de optimistim (iyimser) futbol başladığında her şey daha güzel olacak"* dedi. Korkularını gizlemeye çalışsalar da demagojinin yanında tehditler savrulurken *"Dünya Kupası sırasında şiddet içeren eylemlere izin vermeyiz"* dendi. Kupa için binlerce polis ve askerin görev alacağı açıklandı.

"Ronaldo, bizi iyi dinle!"

Devletin işçi ve emekçi eylemlerine yönelik anti-propaganda çalışmasına Brezilyalı futbolcu Ronaldo da destek verdi.

Ronaldo geçen hafta ülke çapında süren gösterilere yönelik *"Gösteri yapmak herkesin hakkı, ancak yüzleri maskeli vandallar ortaya çıkınca polis hemen harekete geçerek tekme tokat hepsini dışarı atmalı"* diyerek polis saldırılarını meşrulaştırmıştı.

Ronaldo'nun sözleri de protesto edilerek futbolcunun basın işlerini yürüten ajansın önünde eylem yapıldı. Juntos (Birlikte) Gençlik Hareketi üyeleri Ronaldo'nun açıklamalarını protesto ettiler.

"FIFA go home!" yazılı pankartı ajansın önüne bırakan gençler, "Ronaldo, bizi iyi dinle, halkımız stad değil sağlık ve eğitim istiyor" dediler.

Brezilya'da metro grevcilerine saldırı

Dünya Kupası turnuvasının açılış maçının yapılacağı Sao Paulo'da 3 bin metro işçisinin grevi kararlılıkla sürüyor. "Vandallık" ve "görevi kötüye kullanma" iddialarıyla 42 işçinin işten çıkarılması ve zam oranındaki fark üzerine başlayan grev birinci haftasını doldurdu. 9 Haziran'da metro işçilerini bulundukları Ana Rosa İstasyonu'ndan çıkarmak için polis saldırıya geçti. Polisin plastik mermi ve gaz bombası da kullandığı saldırıya direnişle karşılık veren metro işçileri binada kalmaya devam etti. Saldırıyı dışarda karşılayan işçilerden 13'ü gözaltına alındı. İşçileri çıkarmayı başaramayan polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Grevi mahkeme kararıyla engellemeye çalışan vali başarılı olamamış, işçiler ortak kararlarıyla greve başlamışlardı. 9 Haziran'da bir mahkeme kararı daha çıkarılarak grev üzerindeki baskı yoğunlaştırıldı. Sao Paulo Bölge İş Mahkemesi grevin sona erdirilmesine ilişkin karar aldığını açıkladı. Mahkeme heyetinin açıklamasında grevin "haksız" olduğu iddia edilirken grevci işçilere eylemin her günü için 400 bin Real (yaklaşık 178 Dolar) para cezası verildi. Cezayı Metro İşçileri Sendikası'nın ödeyeceği belirtildi.

Mahkemeden çıkan "haksız grev" kararı da polis saldırısı da işçilerin kararlı duruşunu kıramadı. Geniş bir forum toplayan metro işçileri greve devam kararı aldı.

Sao Paulo Metrosu Çalışanları Sendika Başkanı Prazeres Junior, grev kararına ilişkin şunları aktardı: *"Eğilim şu anda grevin devam etmesi yönünde çünkü Alckmin bu sabah işten çıkarılan 42 işçinin yeniden göreve başlamasını reddetti. Eğer işten çıkarılanlar yeniden göreve başlarsa bence sendika grevi bırakır."*

Grevdekiler toplu sözleşmedeki zam taleplerini yüzde 12.2'ye indirdi. Fakat eyalet hükümeti yüzde 8.7'lik artış teklifinden geri adım atmamakla beraber işçilerin yeniden işe alınmayacağını da söyleyerek pervasızlığını sürdürdü.

Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff ise "Sao Paulo'da yaşanan bu restleşmeye ve diğerlerine müdahil olmama" kararı aldığını açıkladı. İşçilerin zam talebini restleşme olarak tanımlayan Rousseff böylece taraf olduğunu da gösterdi.

Ekim Gençliği II. Yaz Kampı'nda buluşalım!

Ekim Gençliği, 7-13 Temmuz tarihleri arasında İzmir Seferihisar'da düzenleyeceği II. Yaz Kampı'na çağırıyor...

İşyan barikatlarından geliyoruz, gecenin kör karanlığında geleceğimiz ve özgürlüğümüz için dövüştük. Sabahın aydınlığını barikatta karşıladık.

Ethem'le omuz omuzaydık polisin "yasal mermisi" ile vurulduğunda, ancak Ali İsmail'in yanında olamadık gecenin kör karanlığındaki pusuda... Berkin bir çocuk değil yoldaşımızdı, elinde sapanı... Ahmet, Abdullah, Mehmet, Medeni, Hasan Ferit'le aynı barikatın başındaydık. Haziran'da yaktığımız işyan ateşi sönmedi. Kor bir ateş gibi avucumuzda işyan ateşi ve yakacağımız zulmün saraylarını elbet...

Ege'den, İTÜ'den, Soma'daki madenci katliamının hesabını sormak için gerçekleştirdiğimiz işgallerden geliyoruz.

ODTÜ'den, rantın yoluna karşı devrimin yolunu tutarak geliyoruz.

Greif işçilerinin işgal ettiği fabrikadan çıktık geliyoruz. İşçi sınıfıyla omuz omuza işgal, grev, direniş türküsünü söyleyerek geliyoruz.

Taşeron köleliğine, iş cinayetlerine, özelleştirmelere, işçi sınıfının haklarının gasp edilmesine karşı Greif, Soma, Yatağan, Feniş, Anteks, Süttaş işçileriyle geleceğimizi bir tutup geliyoruz.

1 Mayıslar'da dövüşerek Taksim, Kızılay iradesini kuşanıp geliyoruz.

Üniversitelerden geliyoruz; paralı eğitime, soruşturmalara, baskılara, yasaklamalara karşı mücadelenin içinden geliyoruz.

Kendi geleceğimizi kurmak için, gençliği devrime

kazanmak için geliyoruz. Ve biliyoruz ki, bunun tek yolu örgütlenmek ve mücadele etmekten geçiyor.

Karşımızda örgütlü bir sermaye sınıfı ve onun devleti varken, bizim de devrimi örgütlememiz gerekiyor.

İşte bunun için onlarca üniversite ve liseden, kendi geleceğimiz için tartışmaya, kararlar almaya, mücadeleyi büyütme ve kendi geleceğimizi ellerimize almaya geliyoruz.

Sokağa dökülen milyonların devrimci potansiyelini, dinamizmini kucaklamaya, örgütlemeye geliyoruz. Bu kokuşmuş düzeni yıkmak için devrimci politikayı etkin kılmaya geliyoruz. Gençliğin devrimci birliğini yaratmak için, mücadelenin ateşini sıkı yumruklarımızın içine alarak bir araya geliyoruz.

Gençliğin devrimci birliği için Ekim Gençliği II. Yaz Kampı'nda buluşuyoruz.

Sunumlarla, atölye çalışmalarıyla, söyleşilerle kendi geleceğimizi tartışmak, üretmek, paylaşmak, sınıfsız sömürsüz sosyalist bir dünyanın tohumlarını atmak için buluşuyoruz.

7-13 Temmuz'da İzmir Seferihisar'da, kavgamız üzerine tartışmak ve onu büyütme için buluşuyoruz.

Sen de kavgada yerini al, sen de gençliğin devrimci birliğini yaratmak için bize katıl ve elini taşın altına koy.

Ekim Gençliği II. Yaz Kampı'nda beraber örgütleyelim geleceğimizi!

Ekim Gençliği

Devrimci sanatçılar anıldı

Gebze

Gebze İşçilerin Birliği Derneği Haziran ayında yitirilen devrimci sanatçılar Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal ile Haziran Direnişi'nde katledilenleri ve Soma'da yitirilen 301 madenciyi andı.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği Kültür-Sanat Komisyonu tarafından 7 Haziran'da "Haziranda Ölmek Zor!" şiarıyla düzenlenen etkinlik saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunda Adnan Yücel'in "Biz Kazanacağız!" şiiri okundu. Sonrasında "Haziranda Ölmek Zor!" adlı sinevizyon izlendi. İki bölümden oluşan sinevizyon devrimci sanatçıları, Haziran Direnişi'ni ve Soma'da katledilen maden işçilerini konu alırken beğeniyle izlendi.

Etkinliğin devamında Kültür-Sanat Komisyonu adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada devrimci sanatçıların insanların insan gibi yaşayacağı bir dünya için mücadele ettikleri, mücadeleyi en ileri noktadan sahiplenerek, hiçbir baskıya, zorbalığa, işkenceye boyun eğmedikleri söylendi. Yıllar öncesinden işçi ve emekçileri mücadeleyi çağıranların Haziran'la birlikte sokaklarda yer aldığı söylenerek Haziran Direnişi anlatıldı. Haziran ruhunun sönmediği, tam tersine ODTÜ'de, İTÜ işgalinde, üniversite işgallerinde, Greif'te, Feniş'te mücadeleye devam edildiği vurgulandı. Hesap sorma çağrısı yükselterek konuşma sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Grubu tarafından devrimci sanatçılar tarafından yazılıp bestelenen ezgiler söylenirken, Soma maden işçileri için de türküler söylendi. Müzik dinletisi Çav Bella ile bitirildi. Etkinlik mücadeleyi büyütme çağrısı ile sonlandırıldı.

Küçükçekmece

6 Haziran Cuma günü Orhan Kemal'in büyük eseri "Bereketli Topraklar Üzerinde" romanının 1979'da Erden Kır tarafından çekilen ve sıkıyönetim tarafından yasaklanan filmi izlendi. Çukurova'ya çalışmak için gelen Köse Hasan, Pehlivan Ali ve Yusuf adlı üç işçinin yaşamları üzerinden işçilerin yaşadıkları sömürüyü anlatan film ilgi ile izlendi.

Anmada devrimci sanatçılar anısına müzik ve şiir dinletisi gerçekleştirildi.

Anma programından önce İşçilerin Birliği Derneği adına konuşma yapıldı.

İşçilerin Birliği Derneği adına yapılan konuşmanın ardından anma programı başladı. Devrimci Liseliler Birliği ve derneğin müzik topluluğunun ortak hazırladığı sunum başta Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Ahmed Arif ve Haziran Direnişi'nde katledilenler olmak üzere mücadelede yitirilenler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşunun ardından Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif'in hayatlarını, sanatlarını ve verdikleri mücadeleyi anlatan, onların şiirlerinden, yazılarından parçalara yer verilen sunum, müzik ve şiir dinletisi gerçekleştirildi. Anma programı baştan sona büyük bir ilgi ile izlendi ve "Haziranda Ölmek Zor" parçası ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze - Küçükçekmece

Gençlik hareketinin örgütlenme ihtiyacını karşılamak için

Gençliğin devrimci birliğini yaratalım!

Gençliğin tercihi seçim sandıklarına sığmaz dedik, gençliğin öfkesi bu düzene sığmaz dedik. Bunun böyle olduğunu Haziran'dan sonra tekrar gördük. 1 Mayıs'ta barikatlar kurup işçi sınıfının safında sınıf savaşına katıldık, Soma'da maden işçileri katledildi üniversitelerimizi işgal ettik, 31 Mayıs'ta sokaklara çıktık. Dost-düşman gençliğin taşıdığı potansiyeli, gençliğin öfkesini, gelecek özlemini, militanlığını gördü. Önlemler aldılar, tehditler savurdular, polis operasyonları yaptılar ancak gençliğin taşıdığı devrimci potansiyeli yok edemediler. Evet, yok edemediler; çünkü bu düzenden hiçbir beklentisi olmadığını haykıran gençliğin devrimci potansiyelini yok etme gücü ve olanağından yoksundur egemenler.

Haziran'dan bugüne, gençliğin devrimci potansiyelini yok edemezsiniz!

Haziran Direnişi'nde korku duvarlarını yıkıp sokaklara çıkan gençlik, bu düzenden bir beklentisi olmadığını defalarca gösterdi. Reformistler, Haziran Direnişi'nin tüm yıkıcı, değiştirici, dönüştürücü, yaratıcı gücünü seçim sandıklarına hapsetmeye çalıştı. Sermaye iktidarı ise sömürüye, baskılara ve yasaklamalara seçim sonrasında da pervasızca devam etti. Reformistlerin girişimi gençliğin ufkunu daraltıp düzen sınırlarının içine hapsetmeye hizmet ederken, AKP iktidarı ise, devletin sopasıyla gençliği terbiye etmeyi hedefliyor. Buna karşın mücadeleden geri durmayan gençlik, geleceğine sahip çıkmaya devam ediyor.

Kitlelerin öfkesinin dinmeyeceği, yer yer geri çekilse bile bu kokuşmuş düzen var oldukça, patlamalara yol açan öfkenin kaybolmayacağı açıktır. Bunun en somut göstergesi 1 Mayıslar'dır, fabrikaların işgal eden, direnişe geçen Greif işçileridir, Yatağan işçileridir, Anteks işçileridir. Soma'da yüzlerce işçinin katledilmesinin ardından sokağa çıkan yüz binlerdir, üniversitelerini işgal eden gençliktir, 31 Mayıs'tır, Haziran'dır...

Gençlik sınıf gündemlerine uzak değildir

İşçi sınıfı, mücadele sahnesine çıktığında tüm dengeleri değiştirebileceğini, emekçi kitleleri, gençliği ve diğer ezilenleri peşinden sürükleyebileceğini, sergilediği direniş örnekleriyle göstermiştir. Greif işgali, Yatağan işçilerinin direnişi, Soma'daki katliam, taşeron işçilik gibi örnekler, gençlik kitlesinde de yankısını bulmuştur. Bu etki, gerçekleştirilen işgal eylemlerinde de kendisini göstermektedir. Gençlik, son yıllarda ortaya koyduğu militan tavrını, toplumsal olaylara gösterdiği duyarlılıkla bir kez daha ortaya koymuştur.

Tüm bu gelişmelerin karşısında sermaye iktidarı baskılarını arttırmaktadır. Yeni Geziler'den, yeni Haziranlar'dan korkmaktadır. On binlerce polisi kitlelerin üzerine salmasının, onlarca TOMA'yla, akreplerle saldırmasının, günler öncesinden eylem alanlarında önlemler almasının, hedef gözeterek ölüm

saçmalarının arkasında bu korkuları vardır. Ancak korkuları ecellerine fayda etmeyecektir.

Soma'daki madenci katliamı sadece yüzlerce işçinin katledilmesi ile değil, kapitalizmin vahşi sömürü çarkına, işçileri kömür torbası gibi gören ilkel zihniyetine, sermayenin üniversitelerle kurduğu rezil ilişkiden düzenin işçi sınıfından nasıl da korktuğuna dek, birçok gerçeği gözler önüne sermiştir. Kitleler hümanist duygularla değil, düzene karşı başkaldırı ruhuyla sokaklara çıkmıştır. Ayağa kalkan kitleler düzenin yas ilan etmesinden şehitlik edebiyatına sarılmasına kadar tüm oyunlarını bozmuştur. Yas değil mücadele günü şiarı karşılık bulmuştur. Gençlik bu noktada da militan bir tutum almıştır. Kendi geleceğini işçi sınıfının geleceğiyle bir tutan, kendi geleceğine sahip çıkmayı işçi sınıfının kurtuluşunda gören bir bakış ortaya konmuştur.

Bu katliam, hiç bir güvenlik önlemi olmadan, taşeron köleliğine mahkum edilen işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını gözler önüne sermiştir. Taşeron köleliğinin boyutlarını ve sonuçlarını gözler önüne sermiştir. Düzen güçlerinin ve sözcülerinin, Soma Holding patron ve yöneticilerinin açıklamaları düzenin pervasızlığını ortaya koymuştur. Bu pervasızlık karşısında kitleler sadece katledilen madencileri anmak için değil, düzene karşı öfkelerini haykırmak için de alanlara çıkmıştır. Taşeron köleliğinin ne tür sonuçlar doğuracağını ortaya koyan bu katliam, kapitalist düzende işçilerin hayatlarının bile hiçe sayıldığını ortaya koymuştur.

Gençlik tüm bu yaşananlar karşısında sergilediği

tutumla sınıf gündemlerine uzak olmadığını göstermiştir.

Gençliğin dinamizminin, militanlığının eylemsel biçimi: İşgaller

Gençlik de üniversitelerinden ses verdi. Ayağa kalktı. Üniversitelerini işgal ederek devrimci, militan eylem biçimlerine sahip çıktı. Haziran'da meydanları, parkları özgürleştiren mücadele ruhu yeniden ortaya çıktı. Yakın dönem işçi eylemlerinden aldıkları güçle taleplerinin arkasında durdular. Soma katliamının hesabını sormak ve sermayenin üniversite ile ilişkisine son vermek için soruşturmalara, polis terörüne karşı taleplerini ortaya koydular. İTÜ'de taleplerini kabul ettirirken, Ege işgal eylemi ancak bir gece operasyonu ile son bulmuştur. İşgal eylemlerinin gençlik kitlelerinin sahiplenmesi gençliğin düzenin sınırlarına sığmadığını bir kez daha göstermiştir. Reformizmin etkisinin kırıldığı bu eylemler gençliğin taşıdığı devrimci potansiyelin kanıtı olmuştur.

Tüm bu süreçler ve eylemler gençliğin devrimci politikalara ve yöntemlere yakınlığını, taleplerinin arkasında militan bir tutum alabildiğini göstermiştir. Polisin tehditlerine karşı işgal eylemleri devam etmiş, binlerce öğrenci sahiplenmiştir.

Gençlik hareketinin örgütlenme ihtiyacı tüm yakıcılığını koruyor

Ancak gençliğin içinde bulunduğu örgütsüzlük,

gösterdiği militan tutumun sınırlarını da belirlemiştir. Gerçekleştirdiği eylemin iradesini güçlendirecek, militanlığını sürdürecektir, yarınlara örgütlü gücünü arttıracak olan örgütlülüklerden yoksun olması, gençliğin mücadelesinin sınırlarını belirlemiş, her adımda bu örgütlenmenin ihtiyacı hissedilmiştir.

Bizler bilmekteyiz ki, mücadelemizin gerçek kazanımları sadece o anki taleplerimizin karşılanması ile ölçülmemektedir. Bundan daha da önemlisi gerçekleştirmiş olduğumuz eylemlerin örgütlülüğümüzü ne kadar geliştirdiğidir. Gerçek kazanımımız örgütlülüğümüzün yaratılmasındadır, güçlendirilmesindedir.

Gençlik hareketinin mevcut tablosu bunu açık bir şekilde göstermektedir. Gençlik politikalarda ortaklaşmış, sözünü söyleyebileceği, karar alma mekanizmasında yer alabileceği örgütlülükler ihtiyacı duymaktadır. Bu arayışını forumlarla, topluluklarla, öğrenci çalışmalarıyla aşmaya çalışmaktadır. Ancak bunlar, bugünkü politik ve eylem düzeyini karşılamamaktadır. Eylemliliğini ve gücünü güvenceye alacak mekanizmalar yaratamamaktadır.

Gençlik hareketinin bu kendiliğindenliğinin ve üzerindeki reformizmin etkisinin kırılması gençlik hareketinin güncel ihtiyacıdır. Tekrar tekrar söylüyoruz. Devrimci politik bir odaklaşma yaratılması; gençliğin dinamizminin, militanlığının ve bugünkü eylem düzeyinin kucaklanması gerekmektedir. Bu politik odaklaşmanın örgütsel karşılığı devrimci politikalarda birleşmiş, politik kitle örgütünün yaratılmasıdır.

Gençlik kampımız örgütlenme sorununun aşılmasında bir imkandır

Genç komünistler olarak gençlik hareketini devrimcileştirme, ileriye taşıma; birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi yaratma hedefimizin güncel sorumluluğu böylesi bir örgütlülüğün yaratılmasıdır. Gençlik hareketinin ihtiyaçlarının karşılanmasıdır.

Ortaya koyduğumuz bu politika yakın dönem tartışmalarımıza ve önümüzdeki döneme de yön vermektedir. Bugün gençlik kitleleriyle, özellikle de ileri gençlik kitleleriyle örgütlenme tartışmalarını yürütmek, gençlik hareketinin güncel ihtiyaçlarını tartışmak ve onları harekete geçirmeyi, kapsamayı hedefleyen Devrimci Gençlik Birliği'ni somutlamak gerekmektedir. Devrimci Gençlik Birliği devrimci politik odaklaşmanın, gençliğin devrimci potansiyelinin, dinamizminin, militanlığının örgütlü zemine kavuşması, güvenceye alınmasıdır. Yoksa gençliğin taşıdığı potansiyel heba edilecektir. Dinamizmi, militanlığı devrimci kanallara taşınamayacaktır.

Önümüzdeki dönem, bu birliğin sağlanabilmesi için somut adımların atılması gerektiği bir dönemdir. Bu dönemi öncelikle en geniş kesimleri tartışmanın içine çekerek değerlendirebilmeliyiz. Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı gençlik hareketinin ihtiyaçlarının tartışılacağı, somut adımların atılacağı bir kamp olacaktır. En geniş kesimleri kampın parçası yapmak, kendi geleceklerini ve örgütlülüklerini tartışmalarını sağlamak gerekmektedir.

Ekim Gençliği

(Ekim Gençliği'nin Haziran 2014 tarihli 151. sayısından alınmıştır...)

Bu daha başlangıç...

Direnış, devrim, özgürlük!

“Bu daha başlangıç mücadeleye devam!”

Haziran Direniş'iyle sokaklara taşınan bu slogan tüm yıl boyunca direnişçilerin dilinden eksik olmadı. Sokakları, meydanları, kendimizi özgürleştirdiğimiz direnişin yıldönümü yaklaşıyor. 31 Mayıs'ın ardından “Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!” demiştik. Öyle de oldu. AKP ve sermaye her adımını sokağın tepkisini düşünerek atıyor. Çünkü 1 yıl boyunca hep sokaklardaydık... Gezi şehitleri ve Berkin Elvan için sıralarımızdan sokaklara döküldük. ODTÜ’de katledilen ağaçlar için “Her yer ODTÜ!” dedik, fidanlarımızı diktik. Yolsuzluk ve hırsızlık düzenine karşı meydanları doldurduk. Twitter yasaklarına karşı tweetlerimizi sokaklara yazdık. Tribünlerde Ali İsmail için yazılan marşı söyledik. Gezi şehitlerinin katillerinden hesap sormak için mahkeme kapılarına dayandık. 1 Mayıs’ı Haziran Direniş’inde zaptettiğimiz meydanlarımızda kutlamak için direniş Kızılay ve Taksim iradesiyle büyüttük, polis zorbalığının karşısında saatlerce direndik. Soma’da katledilen işçilerin hesabını sormak istedik. Sokaklar hiç boş kalmadı, gelecek ve özgürlük isteyenlerin sloganları yankılandı, yankılanıyor. Bu düzenin bekçilerine korku salıyor. Bunun için Erdoğan hala Berkin’in adını nefretle anıyor. Bunun için direnişin meydanları olan Taksim ve Kızılay’ı emekçilerle, gençlerle buluşturmamak için zorbalıkta sınır tanımıyorlar. 1 Mayıs’ta olduğu gibi çelik duvarlar örüyor, Taksim’e çıkan her sokağı bariyerlerle kapatıyorlar. Neredeyse her eylemimize bir savaştaymışız gibi saldırıyorlar. Bu korku değil de başka nedir?

Bu korku kendi servetlerini büyütürken yoksullaştırdıkları emekçilerden duyulan korku.

Bu korku sınavdan sınava bir yarış atı gibi koşturulan ama geleceksizlik labirenti için oyaladıkları bizlerden duydukları korku.

Gelecek sınav salonlarında değil direniş meydanlarında!

Çünkü onlar, onların çocukları bizim geleceğimizi çalıyor, ayakkabı kutularına, çelik kasalarına dolduruyor, genç yaşlarında büyük servetlerin üzerine kuruyorlar. Bizler “iyi bir gelecek” için borç harç yapıp dersanelere yatırıyoruz. Lise hayatımızın

özellikle son iki yılını ev-dershane-okul üçgeninde tüketiyoruz. Sınavdan sınava koşturuyor, gençliğimizi, ömrümüzü sınav salonlarında tüketiyoruz. Sosyal hayatımızı bir kenara atıyor, test kitaplarına gömülüyoruz.

Bizim arkadaşlarımız dersane parasını denkleştirmek, okul harçlığını çıkarabilmek için inşaatta çalışırken ölüyor. Sınav stresi yüzünden intihar ediyor. Bu sisteme kurban gidiyor.

Onların çocukları yolsuzluktan semiriyor, bizler dersane yolunda sınavdan sınava koşturuyoruz.

Onların yolu yolsuzluğa, bizim yolumuz sınav salonlarına çıkıyor.

Ama ne yaparsak yapalım, bizim geleceğimizi çalan bu haramiler varken, ‘paran kadar eğitim’ diyen bu düzen varken geleceğimize emin olamıyoruz.

O halde gelecek planımızı kendimiz çizmek için direniş alanlarının yolunu turalım. Tüm yolları Denizler’e çıkaralım!

Direnış, devrim, özgürlük!

Bu düzenden ne bizim için ne de insanlık için iyi bir şey çıkar. Bizlere geleceksizlikten başka bir şey sunamayan bu sistem, özgürlük isteğimizi de zorbalıkla bastırmaya çalışıyor. O halde Haziran Direniş’inin yıldönümünü isyan ruhunu kuşanarak karşılayalım. AKP’den ve bu kokuşmuş düzenden kurtulmak için direniş büyütelim. Çünkü faşist baskı ve zorbalık karşısında ayakta kalmanın, geleceğine ve yaşamına sahip çıkmanın tek yolu direniştir. Direniş, devrim yürüyüşümüzün bir adımı olsun. Çünkü devrim, baskı, zulüm, geleceksizlik ve sömürü karşısında direnmenin ötesine geçmek, haramilerin saltanatını yıkmak demektir. Bizim ihtiyacımız olan da budur. Zulmün kalelerini sarsmak değil yıkmak!

Herkesin güvenle çalışacağı, eşit yaşayacağı bir gelecek için direniş ve devrim!

Prangalarımızı çıkarıp atmak için, özgürlük için direniş ve devrim!

Bir kez daha söylüyoruz “artık hiçbir şey 31 Mayıs’tan önceki gibi değil!”

Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

(Liselerinin Sesi’nin Mayıs-Haziran 2014 tarihli 59. sayısından alınmıştır...)

İşçilerin cansız bedenleri üzerinde yükseliyorlar

İş cinayetlerinin yüzde 31'i, yaralanmalarla sonuçlanan iş 'kazalarının' yüzde 10'u inşaat iş kolunda yaşanıyor...

Son 10 yıllık raporlara göre iş cinayetlerinin yüzde 31'i ve yaralanmalarla sonuçlanan iş 'kazalarının' yüzde 10'u inşaat iş kolunda yaşanıyor. 2014 yılının ilk beş ayında sadece gökdelen inşaatlarında çalışırken düşerek yaşamını yitiren işçi sayısı 100 oldu. Son olarak geçen cumartesi günü İstanbul Kartal'da üç inşaat işçisi, iskelenin çökmesi sonucu 16. kattan düşerek hayatını kaybetti. Gökdelen yapımında çalışan işçilerin metrelerce yükseklikten düşmesine neden olan iş cinayetleri en sık da, 'prestijli' projelerin yer aldığı İstanbul'da yaşanıyor. Geçtiğimiz günlerde Ağaoğlu'nun Maslak'taki "1453 İstanbul" inşaatında çalışan bir işçi yaşamını yitirmiş, işçiler bu cinayete tepki göstermişlerdi.

İzmir Tabip Odası İşçi Sağlığı ve İşyeri Hekimliği Komisyonu, 'prestijli' konut projelerinde yaşanan iş cinayetleriyle ilgili araştırma yaptı. Hazırlanan rapor inşaatlarda yaşanan iş cinayetlerinin, bu yılın ilk beş ayında arttığını gösterdi. Bu araştırmaya göre, Türkiye genelindeki inşaatlarda 97 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. İnşaatlardaki ölümler en çok yüksekten düşme sonucu meydana geldi.

Komisyon Başkanı Dr. Hakan Toksöz, iş cinayetlerinin önüne geçeceği söylenen yeni İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nun yayınlanmasına ve birçok maddesinin yürürlüğe girmesine rağmen değişen bir şey olmadığını söyledi. Toksöz, inşaatlarda kazalar ve ölümlerin azalmadığının altını çizdi.

Toksöz, büyük inşaat projelerinde bile iş güvenliği önlemlerinin yetersiz olduğunu ifade ederek şunları söyledi: "Prestijli projelerle dikkat çeken inşaat sektörü, iş güvenliğinde sınıfta kaldı. Son yıllarda inşaat sektörü, büyümesiyle doğru orantılı bir şekilde işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda başarılı bir grafik çizemedi. İnşaat teknolojisinde önemli gelişmeler olmasına rağmen alınmayan basit önlemler nedeniyle ölümcül iş kazaları bu sektörde artarak devam etti. Yaşanan ölümler, büyük reklamlarla tanıtılan inşaat projelerinde her türlü lüks düşünülmesine rağmen işçi

sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin yetersiz olduğunu gösteriyor. Nitekim yapılan incelemelerde, ölümlerin önlenemez olduğu tespit ediliyor."

Toksöz, büyük projelerde işin çabuk bitirilmesi baskısının iş cinayetlerini artırdığını söyledi. İnşaatlarda gereken işçi güvenliği önlemlerinin alınmadığını, işçilerin çalışma kapasitelerinin zorlandığını, vardiyalı çalışma kurallarına uyulmadığını söyleyen Toksöz, her yerde olduğu gibi inşaat projelerini yapan şirketlerde de birçok işin taşeronla verildiğini söyledi. Taşeronlarında kazancını artırmak için işçi güvenliğini göz ardı ettiğini ifade etti.

"İnşaat işçilerinin örgütlenmesinin önü açılmalı"

İnşaat işkolu çalışma koşullarının zorluğunun yanı sıra, örgütsüzlük de işçileri savunmasız bırakıyor. Hatırlanırsa Esenyurt'taki AVM inşaatında 11 işçinin yanarak ölmesine ilişkin davaya sunulan ikinci bilirkişi raporunda, hayatını kaybeden 11 işçi, ikinci dereceden kusurlu sayılmıştı. İnşaat işçilerinin yaşamış olduğu tüm bu sorunlar üzerinden Toksöz çözüm önerilerini şöyle sıraladı:

"İş teftiş kurumu planlı denetimleri inşaat sektörüne daha çok yoğunlaşmalı. Yeni İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası ile ilgili yönetmelikler, sosyal tarafların da desteğini alarak yeniden düzenlenmeli. Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri'ne (OSGB) çekidüzen getirilmeli. İnşaatlarda taşeron şirketlerin çalıştırılması konusu, her açıdan tekrar incelenip düzenlenmeli. Taşeron veya sigortasız işçi çalıştıranlara karşı verilecek cezalar caydırıcı olmalı. İnşaat işçilerinin sosyal hakları verilmeli. Taşeron şirketlerde çalışan işçiler, sosyal haklarına kavuşmalı. İnşaat işçilerinin örgütlenmesi ve bu alanda sendika kurmasının önü açılmalı. Yasada olmasına rağmen yaygın olarak uygulanmayan iş durdurma, inşaatlarda da uygulanabilir mekanizmaya kavuşturulmalı."

İş cinayetleri sürüyor

İzmit'in Kartepe İlçesi Uzunçiftlik mevki Hasanoğlu Mahallesi'nde faaliyet gösteren Yıldız Cam firmasında çalışan İsa Temizel, iş cinayeti sonucu yaşamını yitirdi.

Temizel, 5 Haziran'da iş yerinde çalışırken üretilen camları monte etme işlemi sırasında birkaç dev camın aniden üstüne devrilmesi sonucunda hayatını kaybetti.

Arkadaşları Temizel'i Kocaeli Devlet Hastanesi'ne kaldırmak istedi. Ancak Temizel hastaneye gidemeden yaşamını yitirdi.

Cam fabrikasında iş cinayeti

İsparta Gül Petek Sanayi Sitesi'nde bir cam fabrikasında 11 Haziran'da "iş kazası" yaşandı.

3,5 tonluk cam tabakasının taşınması sırasında halat koptu. Halatın kopmasıyla cam tabakası üzerine devrilen İbrahim Zabin isimli işçi ağır yaralandı. Tabakanın altında kalan 27 yaşındaki Zabin, Süleyman Demirel Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı.

Ameliyata alınmasına karşın Zabin hayatını kaybetti.

Erkan Keleş davasında 3. duruşma

BEDAŞ'a bağlı ALKAMA taşeron şirketinde çalışan Erkan Keleş'in iş cinayetinde hayatını kaybetmesine ilişkin davanın 3. duruşması 10 Haziran'da görüldü.

Keleş, bayram günü elektrik arızasını gidermesi için gerekli hiçbir güvenlik önlemi alınmadan çıkarıldığı direkte akıma kapılarak hayatını kaybetmişti.

3 yıl sonra başlayan yargılama Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde sürüyor.

Duruşma öncesinde adliye önünde Adalet Arayan İşçi Aileleri basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasını Esenyurtlu Aileler'den Damla Kıyak okudu.

"Yaşananlar 'iş kazası' değil, iş cinayettir" denilen açıklamada bile bile önlem almamak, denetlemekten meydana gelen ölümlerin "kaza" olarak tanımlanamayacağı vurgulandı.

Kıyak açıklamada şunları söyledi: "Vicdan sahibi, adalet duygusunu yitirmemiş herkes 'bu vahşeti' anlayarak davranmalı diyoruz. 'İş cinayetlerine dur diyebilmek için vicdan ve adalet nöbetine' başladık, devam ediyoruz."

Ve biz en çok canı yananlar, geride kalanlar için başka canlar yanmasın diye, her ayın ilk Pazar günü, Taksim Galatasaray Meydanı'nda 13.00'te bir saatlik Vicdan ve Adalet Nöbetimizi tutmaya devam edeceğiz..."

Açıklamadan sonra Erkan Keleş'in kardeşi Haydar Keleş söz alarak adalet mücadelelerini sürdüreceklerini, geride kalan işçiler için işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin alınması için davalarını sonuna kadar sürdürmeyi önemli gördüklerini söyledi.

Zorla getirilme kararına rağmen sanıklar duruşmaya gelmedi. BEDAŞ ve ALKAMA şirketleriyle dava sürecini uzatmak için çalışanlarının adresleri hakkında bilgi talebine cevap vermedi. Bu durum üzerine mahkeme heyeti sanıkların zorla getirilmesi kararını yineledi. Duruşma 25 Aralık'a ertelendi.

Kadına yönelik şiddet raporu

İHD İstanbul Şubesi Kadın Hakları Komisyonu, son üç ay içerisinde kadına yönelik şiddetle ilgili rapor yayınladı.

Rapor, 7 Haziran'da Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla duyuruldu.

"Kadın cinayetleri politiktir, hesap sorulsun!" pankartı açan Kadın Hakları Komisyonu, "Jin jıyan azadî!", "Kadın cinayetleri politiktir!" ve "Kadın cinayetlerine indirim değil, ağır ceza!" sloganlarını attı.

Komisyon adına basın açıklamasını okuyan Mürvet Yılmaz, yaşam hakkının, kadının vazgeçilmez hakkı olduğunu dile getirerek, bu hakkın devletler tarafından korunması gerektiğini ifade etti. Rojava'dan Türkiye'ye geçerken askerler tarafından açılan ateş sonucu yaşamını yitiren Saada Darwich'e dikkat çeken Yılmaz, açıklamaya şöyle devam etti: "Sadece Saada Darwich değil, erkek egemen devletin el Nusra gibi örgütleri ve savaşı destekleyerek, özellikle Rojava bölgesini ve özellikle de kadınları hedef göstererek yaşam hakkı ihlali yapmakta ve yapanları desteklemektedir. Bu uygulamalar sonucunda metropol kentleri, güvenli denilen kamplar Rojava, Suriyeli kadınların her türlü şiddete maruz kaldığı alanlar olmuş, olmaktadır. Sınırları çizilen tel örgülerde ise kadınların gelecek umutları, cansız bedenleri asılı

kalmıştır."

Kadınların devlet haricinde en yakınındakilerin de saldırısına uğradığını belirten Yılmaz, "Bu durum ise kadın ölümlerini çığ gibi büyütmektedir. Nitekim son üç ay içinde 83 kadın en yakınındaki adamlar tarafından öldürülmüştür. Gerekçe çok sevmektir. Mersin'de E.F, F.F, Van'da N.D, İstanbul'da K.D erkeklerin sevgisi yüzünden öldürülen, dövülen tacize uğrayan kadınlardan sadece birkaçıdır. Sadece basına yansıyan, adamların çok sevgileri nedeniyle üç ay içinde 117 kadın yaralanmış, 26 kadın taciz ve tecavüze uğramıştır" şeklinde konuştu.

"Şiddet ve tecavüz cezasız kalacak"

Meclisten çıkarılması beklenen yasa tasarısı hakkında konuşan Yılmaz, "Bu hali ile kadına yönelik şiddet, tecavüz durumunda erkekler cezasız kalacak. On beş, on altı yaşındaki gençlerin flörtleri ise cezalandırılmaktadır. Yasa tasarısı bu hali ile küçük yaşta evlilikleri saklamaya, kadın ve çocuklara yönelik şiddetin artmasına neden olacaktır" ifadelerini kullandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Taciz ve tecavüze ceza indirimi

Çocuklara yönelik şiddet ve taciz olaylarına son vermek için çıkarıldığı söylenen 5. Yargı Paketi ile taciz ve tecavüzün önü açılıyor.

5. Yargı Paketi ile çocukların yetişkinlerce istismar edildiği durumlar için "taciz" ve "saldırı" ayrımı getirilerek, çocukların "taciz" edilmesi durumunda cezanın düşürülmesi gündeme gelecek.

TCK'nın birçok maddesi değişecek ancak içinde kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri konusunda tek bir düzenleme yok. Aksine kadınlara tecavüz sırasında uygulanacak şiddet için erkeklere yeni "ceza indirimleri" gelecek. Cinayet davalarında haksız tahrik indiriminin uygulanmasının önüne geçecek bir

düzenleme bulunmuyor. Keza cinsel taciz, cinsel saldırı ve cinsel istismar suçlarında çocuğun ve kadının beyanının esas alınması ve aksini ispat yükümlülüğünün erkekte olmasına dair de hiçbir hüküm yok.

Zamanaşımı korunurken, cinsel taciz ve kimi cinsel saldırı suçlarında şikayet süresi 6 ayla sınırlandırılıyor. 15-18 yaş arası gençlerin karşılıklı anlaşmaya dayalı birlikteliklerinde ceza arttırılıyor. Çocukların yetişkinlerce istismar edildiği durumlar için "taciz" ve "saldırı" ayrımı getirilerek, çocukların "taciz" edilmesi durumunda ceza düşürülecek.

Diğer taraftan cinsel saldırıyı gerçekleştirenin "tedavisinden" söz ediliyor olması, devletin algısının yapılan için hala daha suç olmadığını ortaya koyuyor. Meseleye cezai açıdan değil 'tıbbi' açıdan bakılarak, işlenen insanlık suçu hukuki zeminde değerlendirilmiyor.

Mamak EKK'dan Somalı kadınlar için etkinlik

Mamak Emekçi Kadın Komisyonu, Somalı kadınlara destek olmak için çektiği belgeselin ilk gösterimini 8 Haziran'da Mamak İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdiği etkinlikle yaptı.

Etkinlikte EKK adına yapılan açılış konuşmasında Soma'da yaşananlara, özel olarak da geride kalan kadınlara ilişkin hatırlatmalarda bulunuldu.

Konuşmanın ardından "Yarına Kalanlar" adlı belgeselin gösterimi yapıldı.

Beğeniyle izlenen belgeselin ardından Soma'da yaşananlara ilişkin duygular ve düşünceler ifade edildi. Yalnızca Soma'da değil Gever'de, Lice'de, Roboski'de yaşanan katliamlara da değinilen konuşmalar yapıldı. Ortak vurgu devletin, patronların çıkarları uğruna yaşamları hiçe sayması üzerineydi. Soma'da Haziran Direnişi'nde ve Kürdistan'ın dört bir yanında hala yaşamakta olan katliamların sorumlularından hesap sorulmasının örgütlenmeyle olabileceği üzerine tartışmalar yürütüldü. Soma'da yaşananlarla Şırnak'ta yaşanan maden göçüğünün farklı olmamasına rağmen hem devletin hem de medyanın görmezden gelen tavrı üzerine düşünceler belirtildi. Gündemin soğumadığı, yaşanan acıların hala sıcaklığını koruduğu belirtilerek dayanışmanın önemine vurgu yapıldı.

Tartışmaların ardından EKK, Somalı kadınlarla dayanışmak için yardım kampanyası başlattığını duyurdu. 15 Haziran Pazar gününe kadar kadın, bebek ve çocuklar için her türlü yardım malzemesinin toplanarak Soma'ya gönderileceği söylendi ve destek istendi.

Söyleşinin ardından etkinlik sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Bir anne bebeğiyle birlikte tutuklandı

Colemêrg'in (Hakkari), Gever (Yüksekova) İlçesi'nde 4 Haziran tarihinde polis tarafından Yeşildere Mahallesi'nde yapılan ev baskınları sonucunda gözaltına alınan 5 kadından 4'ü çıkarıldıkları Hakkari Adliyesi'nde savcılık tarafından serbest bırakıldı.

Altı çocuk annesi S.K. ise tutuklama talebi ile çıkarıldığı mahkemede "Örgüte yardım ettiği ve eleman kazandırdığı" suçlamalarıyla tutuklandı. S.K.'nın 6 aylık bebeği ile birlikte Hakkari Kapalı Hapishanesi'ne götürüldüğü belirtildi.

S.K. isimli kadının eşinin de kesinleşmiş bir cezadan dolayı hapishanede olduğu öğrenildi.

Gever'den bir Kızıl Bayrak okuru

Çocuk istismarı- 2...

Güncel olaylar ışığında çocuk, devlet ve hapishaneler

“Katı olan her şey buharlaşıyor, kutsal olan her şey dünyevileşiyor ve insanlar yaşamın gerçek koşullarıyla ve diğer insanlarla ilişkileriyle yüzleşmeye zorlanıyor.”

Karl Marks

Tarih elbette tekerrürden ibaret değildir. Tarihin, anın, zamanın bir işleyiş mantığı ve kanunu var. Bu çerçeve içerisinde bile var olan olayları, anları, zamanları bir biri ile karşılaştırmak, kıyaslamak güncel içerisinde tesadüfün yer alamayacağını bir kanıttır aynı zamanda. Sistem aslında tüm insanlara sistematik bir istismar süreci işletmektedir. Kendi orman kanunlarını işletebilmek için kan ile dönen çarklarına her geçen gün yenisini eklemektedir. Servet-sefalet kutuplaşmasının, özel mülkiyet düzeninin insanlık hallerine yansıyan durumları vardır. İnsanlık halinin de sorgulanmasını doğurur. İktidarın tutturduğu dil, zihniyetinin de temsilcisidir.

Devletin sistematik istismarı

Soma Katliamı'nın acısı ve öfkesi yepyeni iken, çözüm sürecinin çözümsüzlükleri artarken gündeme bir anda “çocukları” için eylem yapan aileler geldi. Ve sermaye devletin sözçüsü Tayyip Erdoğan bir konuşmada “kaçırılan çocukların” geri verilme çağrısını yaptı. Sistemin kendisinden kaynaklanan ve devlet eliyle gerçekleşen çocuk katliamları, çocuk sömürüsü ve çocuk mağduriyetleri orta yerde dururken; hiçbir şey olmamış gibi son dönemdeki “mağdur aileler” ve “çocuklar” meselesini gündeme getirilmesi devletin sistematik bir istismarıdır.

Bu “çocuk sevgisi”nin altında yatan nedenlere inmeden önce aklımıza ilk gelen açıklamalara bakalım. 2006 yılında Diyarbakır'da “kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yapacağız” diyen, hapishanelerdeki tecavüzlere, tacizlere, işkencelere karşı bir kelime etmeyen, çocuk işçiliğin ve çocuk yaşta evlendirilmenin önünü eğitim sistemi ile açan, çocuklarımızı katleden, Berkin'in ardından Gülsüm Ana'yı seçim mitinglerinde yuhalatan, Pamir'i arama çalışmalarına “Pamir'den Gezi çıkmaz” diye seslenen aynı zihniyet ve aynı figürandı.

Bu “çocuk sevgisi” dolu açıklamaların ardından yaşanan bayrak meselesi üzerine Lice için konuştu Tayyip Erdoğan. Lice'de katledilen çocukların bedenleri üzerine basarak konuştu. Zulme karşı başkaldırının yeridir Lice. Ceylan'ın ateşler içerisindeki gözlerinin, Medeni'nin kale kollara siper olan bedeninin resmidir Lice. Feryadın yeniden haykırışa ve öfkeye dönüştüğü günlerde kalekol ve karakol yapımına karşı olan gösterilerde devletin iki genci daha öldürmesi ile zulmün hüküm sürmesidir. Askerler tarafından öldürülen Ramazan Baran'ın cenazesi sonrasında Diyarbakır 2. Hava Kuvvet Komutanlığı'ndaki direktteki Türk bayrağının indirilmesine ilişkin Tayyip Erdoğan şunları söyledi: *“İçişleri Bakanım hemen teftişi*

başlatmıştır. Bunun çocuk olması bizi ilgilendirmez. Bir çocuk bizim kutsalımız olan bir bayrağı alma maharetini gösteriyorsa bunun bir karşılığı muhakkak ki olacaktır. Bedeli neyse bunun bedelini de onu oraya gönderenler, kendisi, onlar da ödeyecektir. Çocuktur diye bizim bayrağımıza kutsalımıza bu şekilde saldırmak suretiyle buna sessiz kalmamız mümkün değildir.”

Bu açıklamanın ardından Cizre İlçesi'nde Lice'deki katliamı protesto eden halka polis saldırdı. Polisin saldırı sırasında rastgele attıkları gaz bombaları bir evin camını kırarak içeride bulunan 6 yaşındaki Furkan Avşar'a isabet etmesi sonucu ağır yaralandı.

Hapishanelerdeki çocuk mahkumların, nice Ceylanlar'ın, Şerzanlar'ın, Uğurlar'ın, Roboskiler'in, Berkinler'in, Pamirler'in, Mertler'in, Gezi'de, Soma'da ve iş cinayetlerinde öldürülen çocukların, evlendirilen çocukların, YİBO'larda vahşete maruz bırakılan çocukların hesabını vermemiş bir devletin “çocuk sevgisi” olmaları tam bir riyakarlıktır.

Aslında tam da Marks'ın sözleri ile “kutsal olan her şey dünyevileşiyor.” Egemenlerin dün kutsal saydığı bir çok olgu bugün ayaklar altında ya da tarihin sayfaları içerisinde duruyor. Bugün bu kadar kutsanan bayrak, vatan, millet kavramlarının sermaye için sadece kâr getirdiği oranda kutsal olduğunu biliyoruz. Aynı egemenler arasındaki ilişki gibi, dün kolkola girilen, beraber yürünen kişi-kişiler bugün “paralel yapı” olması hayatta tesadüflerin olmadığını bir kanıtı.

Krizler, bunalımlar ve güçlendirilen militarizm

Sistem krizlerinin, bunalımlarının ve savaşlarının içerisinde debelenirken attığı her adımı işçi ve emekçilere fatura etmeyi amaçlıyor. Amaç sistemin kendi varlığını devam ettirmek olduğu kadar aracı olarak da bu faturaları kullanıyor. Bu faturaları ödemek

istemeyen işçi ve emekçiler açısından direnmenin dışında bir seçenek kalmıyor. Direnmeye karşı sistemin sistematik olarak kendisini korumasının gerisinde elbette bunalımları sırasında güçlendirdiği militarizm yatıyor. Militarizmin güçlendirilmesinin savaş sanayiine yatırılan milyonların dışında “yetiştirilen” milyonlarca çocuk ve genç için başka yansımaları oluyor.

Bu yansılardan bazılarını kısaca değinelim. Kapitalist sistemin kendini üretme alanlarının başında eğitim sistemi gelmektedir.

Okullarda müzik derslerinde ezberletilen marşlardan, tarih, Türkçe, edebiyat, coğrafya derslerinde “milli” olan her şeye onlarca övgü dizmelere, beden eğitimi derslerinde uygun adım yürüyüşlere, ilkokulda kanı ile bayrak resmini boyayan çocuklara verilen ödüllere kadar adım adım işlenen şovenizmi ve militarizmi gösteriyor. “Vatan- millet-bayrak” edebiyatından, “padişahın askerlerinden”, “Atatürk'ün askerlerine” kadar varan sürekli birinin, bir şeyin askeri olma hali çok küçük yaşlardan itibaren işleyen bir süreç. Bu tanıma “eğitim ordusu” kısmını da eklediğimizde dönem dönem çıkan “duyarlı vatandaşlarımızı” daha iyi tespit edebiliriz. Newrozlar'da başlarında takkeler, 1 Mayıslar'da sopalarla, Gezi'de palalarla saldıranlar... Bir çeşit askeri güç gibi bayrak, cami, ezan gibi “kutsal” olan ne varsa onu korumak pahasına devreye bu güç giriyor.

“120” filmi okullarda gösteriliyor. Bu film Sarıkamış'ta donarak ölen çocukların devlet için öldükleri ve kahraman oldukları anlatılıyor. Gençlik Spor Bakanlığı binlerin katıldığı “Sarıkamış Şüheda yürüyüşleri” düzenliyor. Mücadelenin içindekiler “aldatılmışlar”, “kaçırılmışlar” vs. Çocukların taş atmaları, eylemlere katılmaları, mücadelenin içinde olmaları, dağa çıkmaları malzeme yapılıyor. Filistin'de taş atan çocuklara, Suriye'ye cihad için gidenlere ses çıkarmayanlar mücadelenin içerisindeki çocukları

dışlıyorlar.

Genelkurmay Başkanlığı'nın internet sitesinde askerle poz verdirilen, operasyona giden askerlere el sallayan çocuklardan Emniyet'in reklamlarında kullanılan çocuklara kadar, devlet istismarın kendisidir.

Çocuk istismarı ve hapishaneler

Sistemin krizlerini örtülemek için kullanılan zorbalığın gizleyemediği gerçekler bugünlerde fazlasıyla açığa çıkmaktadır. Onca "dindar ve kindar" bir nesil yaratma çabasına rağmen bugün olan tüm toplumsal hareketliliklerde çocuklar ve gençler var. Bu sömürü sarmalı içerisinde Gezi'den Lice'ye varıncaya değin çocukların katılımının nedenlerine bakılmak durumundadır. Zulmünü arttıran sistem karşısında direniş dışında bir şey bulamamaktadır. Doğallığında egemenler sömürürken "çocuk-kadın demeden" sömürdüğü için direnişte de "kadın-çocuk" demeden topyekûn direniliyor.

Resmi rakamlar bu coğrafyada 25 bin çocuğun sokakta çalıştığını söylüyor. Aynı resmi rakamlarda son on yılda çocuklara yönelik şiddette de yüzde 20 artış yaşandığı ve çocuklara yönelik olumsuzlukların başında şiddetin geldiğini, şiddeti cinsel taciz ve ekonomik istismarın takip ettiğini görüyoruz. Çalışan çocuk sayısı 8 bin görülüyorken bunlara sokakta çalışıp gece eve gidenleri eklediğinizde sayı 25 bin oluyor. Yani bu coğrafyada her 4 çocuktan 1'i çalışıyor.

İşkence, taciz, tecavüz, yok sayma, psikolojik baskı, çaresiz hissettirme, kimliksizleştirme ve hiçleştirme... İstismar bu sistemin fitratında var. Hapishaneler kapitalist sistemin baskısının bir aracı ve aynı zamanda karanlıkta kalmış yüzü. Sistemin sahibi olan egemen sınıf, kendisine şu ya da bu biçimde karşı çıkanları "etkisiz hale getirmek" için zindanlara atıyor. Makineden çıkmışçasına "uyumsuz" yanlarını törpüleyerek, istedikleri gibi bir toplum yaratmaya girişen AKP hükümeti döneminde tutuklu sayısı 60 binden 130 bine çıktı. Çocuk tutsakların sayısı ise Adalet Bakanlığı verilerine göre Mayıs 2013 itibarıyla 1343'ü tutuklu olmak üzere 1763 oldu.

2006 -2010 yılları arasında TMK kapsamında özel yetkili ağır ceza mahkemelerinde yargılanan yaklaşık 6 bin çocuk, TMK kapsamındaki suçlardan gözaltına alınıp tutuklanmış, şiddet, kötü muamele, her türlü psikolojik ve cinsel istismar gibi çok ciddi durumlara maruz bırakılmıştır.

Gündem Çocuk Derneği'nin, Gezi Parkı raporuna göre, 25 Haziran itibarıyla en az 294 çocuk gözaltına alındı. 2013 yılında İzmir Şakran ve Antalya Çocuk Hapishanesi'nde çocuklara yönelik istismar, kötü muamele ve ağır işkenceler basına ve kamuoyuna yansıdı. 2011 yılında Adana Pozantı Çocuk Hapishanesi'nde kalan çocuklara yönelik cinsel şiddet, işkence ve kötü muamele ile birlikte yaşananların kamuoyunda gündem oluşturmasıyla çocuklar apar topar Ankara Sincan F tipi Hapishanesi içinde bulunan "Çocuk ve Gençlik Hapishanesi"ne nakledildi. 2012 yılı yaz aylarında, yine Sincan'da ve aynı çocuklara yönelik baskı ve işkencenin devam ettiği tespit edildi. Ankara

Barosu, Sincan'daki "yumuşak oda ve benzeri işkence ve kötü muameleler" sebebiyle suç duyurusunda bulundu.

Pozantı'dan sonra İzmir Şakran ve Antalya L Tipi hapishanesindeki çocukların yaşadığı cinsel istismara varıncaya kadar, dayak, taciz, hücre cezası gibi insanlık dışı muameleleri sıkça duymaktayız. Pozantı'da çocuklar deterjan içerek intihara teşebbüs ediyor ya da kendilerine zarar vererek nakil olmaya çalışıyorlar. İntihara teşebbüs eden çocuklar bir-iki gün revire kaldırıldıktan sonra tekrar hapishaneye gönderiliyor.

Çocukları kandıran bu sistemin kendisidir

Çocuk-çocukluk toplumsal bir kavramdır. Yaşadığımız toplumun altyapısı değiştiği taktirde, değer yargıları, aile biçimi ve sosyal ilişkileri göz önüne alındığında içeriği değişebilecek bir kavram. Kapitalizm bize bir çocukluk sınırı ve tanımı belirliyor. Biyolojik olarak bir evreler bütününden elbette söz etmek anlamlı. Ancak sistem için kendisine en uygun biçimde bunu formüle etmek yani sınıfsal ayrımlar altında, sınıfsal ayrıcalıklarla ve aşağılamalara maruz bırakmak "kontrol etmek" sınırlarında tutmak önemli noktalardır. Bu noktada da eğitim sistemi, din, aile,

hapishaneler yani topyekûn sistem örgütlü bir müdahale de bulunur. Boşluk bırakmadan bu süreci işletir.

"Çocukları korumak" adına atılan her adım aslında bu sistemin tehlikeli olduğunun altına imza atmak demektir. Sistemin çarklarının keskinleşmesi ile insana verilen değer para ve metaya endekslenmesi sonucu ezilen sınıfına mensup hiçbir yaş grubunun, cinsiyetin, ulusun tek başına kurtulma şansı bulunmamaktadır. Çocuk konu olduğunda sınıfsız, etnik kimliksiz, fikirsiz kalınması istenir. Sistemin nesneleştirdiği çocuk olgusu için yaşam koşullarının gerçekliği çok net kendisini dayatmaktadır.

Yaşanan koşullar bu olduğu takdirde çocukları kandıran bu toplumun gidişatıdır. Çocukların düşlerini gerçek kılamayan, düş kurmasına dahi tahammül edemeyen bu sistemdir. Ne bir gelecek, ne bir özgürlük, ne de yaşam alanı sunmayan devletin kendisidir, yalancı olan. Çocuklar biliyor ki mücadeleye katılmasalar da kendilerini bekleyen sadece yoksulluk, hapishane ve devlet şiddetidir. Pozantı'daki tecavüzler, Roboski, Gezi, Soma, Lice ve daha birçok olay gösteriyor ki devletin varolduğu yerler çocuklar için güvenli değil.

Güvenli ve güvenceli bir gelecek için gerçek çözüm çocuklarımızı düşünmek ve onların adına bizlerin örgütlenmesi değildir. Çocuklarımızla birlikte örgütlenmek gerekmektedir.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu

Yararlanılan kaynaklar:

- İ. Demirok, *Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği, çalıştay konuşması*
- A.Tanrıverdi, *İnsan Hakları Derneği Mersin Şube Başkanı, çalıştay konuşması.*
- Gündem Çocuk Derneği raporları
- H. Dağlı, *Militarizm ve eğitim makalesi*
- M. Foucault, *Hapishanenin Doğuşu*

Denetleme, gözetleme, uyarlama olarak hapishaneler

Hapishane sistemine geçilmeden önce bazı kurumlar "gözetleme" görevini üstlenmiştir. Kiliseler ailelere yardım ederken onlardan bilgi de toplamaktaydılar. Bekâr çocukların aynı evde kızılı-erkekli kalıp kalmadıklarını öğrenmekte; aileyi gözetim altında tutarak, toplumun ahlâkî yapısına uygun olan konusunda eğitmekteydi. Yatılı okullar vardı, öğrencileri devamlı gözetim altında tutmakta, onları eğitmekte ve sınavlarla denetlemekteydi. Hastaneler hastaları not almakta, kaydetmekte, devamlı olarak gözetim altında tutarak ve doktora itaat etmelerini sağlayarak iyileştirmekteydi.

Hapishanelerin bu toplumda neye hizmet ettiği aşîkardır. Egemen olan sistem kendi ekonomik alt yapısına uygun bir ceza işlemi uygulamaktadır. Kapitalizm öncesi süreçlerde "cezalandırma" işleyişi farklı evrelerde gerçekleşirdi. Eski süreçlerde suç kavramı egemene olan itaatsizlikle ölçülür ve ceza ise egemenin şölenine dönüştürülürdü. Bu sırada halka açık bir güç gösterisi şeklinde öldürürdü. Temel olarak gelişen süreçle birlikte sistemin işleyişinde köklü değişiklikler olmaya başladıkça ceza sistemi değiştirildi. "Suç"lunun çektiği azaplara dayanma gücü halkta bir hayranlık uyandırmaya başladığı için halk tarafından kurtarılmalara girişildi.

Kapitalizm özel mülkiyet üzerine kurulu bir sistem olduğu için suç olgusu özel mülke saldırı ile tanımlanmaktadır. İktidarın burjuva sınıfının eline geçmesiyle suçlar çoğunlukla mülk üzerinden tanımlanır olmuştur. Suç işlemenin sebebi ise tembellikti. Tembelliğin önüne geçmek için suçlunun "ıslah edilmesi" gerektiği düşüncesi ortaya koyuldu. Bu ıslah etmenin iyi bir gözetlemeyle birleşmesi hapishane sistemini doğurdu. Hapishane sistemi, suçluları devamlı çalıştırarak onları tembellikten kurtarmakta, toplumdan ayırarak toplumu korumakta, sürekli gözetim altında tutarak "iktidar" bilincini desteklemektedir.

Kapitalist üretim ilişkilerinde canlı bir işe yaramaktadır. Eskiden öldürülmek, parçalanmak üzerinden güç gösterilirken bedenler kapitalizmde son damlasına kadar verim alınması gereken canlılar olagelmıştır... Kapitalizm açısından verimli, üretken, sağlıklı bedenlere ve zihinlere ihtiyacı vardır. İlk iktidar aracı öldürmek iken, modern dönemde yapılan "yaşatmak"tır. Modern dönemde esas olan yaşatmak ve yaşamı kontrol altında tutmaktır. İşte bu ana stratejinin yani yaşamların üretilmesi ya da denetlenmesi, gözetlenmesi ve kapitalizme uyarlanması için en önemli uygulama alanlarından biri, hapishanelerdir.

Çocuk hapishanelerine ilişkin birçok tartışma yapılırken belki de hiç sorgulamadığımız çocukluk kavramıdır. Ve doğallığında çocuk hapishaneleri üzerine tartışmalar yürürken "suç" kavramının ön kabulü üzerinden şekillenmektedir. Kavramların altının doldurulma süreci sistemin dışına çıkmadığı sürece en fazla verilen cezaların fazlalığı veya yapılan istismar kapsamında tartışmalar yürütebileceğiz. Bu ise bir yanıla sistem algısı ile hareket etmek demektir. Çocuk hapishanelerine ilişkin üretilen tüm formülasyonların (sevgi evi, eğitim evleri, yurtlar) bir yanıla sistemin birey üzerinde hiçleştirme politikasını kabul etmek demektir.

“Hayatın olduğu her yerde savaşmak istiyorum!”*

İnsanlığın kurtuluş mücadelesinin Almanya topraklarındaki yılmayan savaşçılarından Clara Zetkin’in aramızdan ayrılışının 81. yılı. Zetkin, tüm yaşamını devrim ve sosyalizm mücadelesine adanmış komünist bir kadın olarak 76 yaşında hayata veda etti. Clara Zetkin’in fiziki olarak varlığı 81 yıl önce son bulmuş olsa da onun yarattığı birikim işçi ve emekçi kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinde yaşıyor. Zetkin, feminist akımların, “kadın hakları savunucusu” sığ tanımıyla sahiplenebileceği bir değer değil, aksine tüm kadınların kurtuluşunu sömür ve kölelik zincirlerinin parçalanması ön koşuluna bağlayan bir komünisttir. Onun ölümsüz davasını selamlıyor ve devrimci anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Yaşamını sosyalizmin zaferine adayan bir kadın: Clara Zetkin

Clara Eisner 1857’de Almanya’nın Saksonya Eyaleti’nde doğdu. Daha sonra ailesiyle birlikte Leipzig’e taşınan Eisner, öğretmenlik eğitimi aldı. Gençlik yıllarından itibaren burjuva toplumun çelişkileriyle yüzleşen ve sınıf hareketine ilgi duyan Eisner bu dönemlerde Karl Liebknecht ve Bebel’in broşürlerini okumaya ve Alman sosyal demokratların toplantılarına katılmaya başladı. Yine bu dönemlerde daha sonra evleneceği ve soyadını kullanacağı Ossipe Zetkin ile tanıştı ve mücadeleye aktif bir şekilde dâhil oldu. Alman Sosyal Demokrat Partisi’ne üye olan ve partisinin birçok politikasını eleştiren Zetkin I. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nı destekleyen SPD’ye tutum olarak emperyalist savaşa karşı bayrak açtı. Zetkin, daha sonraki yıllarda bu partiden ayrılarak Alman Komünist Partisi’ne üye oldu.

Kadın olmadan devrim olmaz!

Clara Zetkin mücadeleye katıldığı ilk yıllardan itibaren kadın sorununa özel bir ilgi duydu, yazıları ve örgütlenme çabalarıyla emekçi kadınları kendi sorunları etrafında bir araya getirmek için yoğun bir emek harcadı. Öyle ki II. Enternasyonal’in toplanmasına sunduğu katkıları bir yana bırakırsak Enternasyonal’in daha ilk kongresinde kadın işçilerin sınıf mücadelesine katılmalarının önemini vurguladı. Daha sonra 1907’de yapılan yedinci kongrede Sosyalist Kadınlar Konferansı’nın toplanmasına öncülük etti. Bu konferans uluslararası emekçi kadın hareketine büyük katkılar yapmış, 1910 yılında 8 Mart’ı yine Clara Zetkin’in önerisiyle ‘Newyork’lu tekstil işçisi kadınların anısına’ Dünya Emekçi Kadınlar Günü ilan etmiştir.

Clara Zetkin kadın sorununa sınıflar penceresinden bakarak onu Marksist bakış açısıyla tahlil etmiş ve çözüm yolunu materyalist tarih anlayışıyla ortaya koymuştur. “Kadınlar Karl Marx’a ne borçludur?” makalesinde ise Marks’ın kadın sorununu görmezden geldiği eleştirilerine yanıt vermiştir. “Elbette, Marks kadın sorunuyla ‘doğrudan’, ‘yalnız onun üzerinde durarak’ uğraşmadı. Bununla birlikte, kadının hak-eşitliği için eşsiz olanı, en önemli olanı yaptı.

Materyalist tarih kavramıyla bize kadın sorunu üzerine eksiksiz formüller vermediyse de, daha iyisini verdi; onları bulmak ve kavramak için doğru, güvenilir yöntemi. Kadın sorununu genel tarihsel gelişmesinin akışı içinde, tarihsel bağımlılığı ve haklılığı içinde, genel toplumsal bağlantıların ışığında açıkça anlamamızı, onun itici ve sürdürücü güçlerini tanımamızı, onların yöneldikleri amaçları, ortaya konan problemlerin ancak varlıklarıyla çözüme kavuşturduğu koşulları bulabilmemizi yalnız materyalist tarih anlayışı olanaklı kılar.”^[1]

Devrim olmadan kadın kurtulamaz!

“Kadın sorunu kendileri de sadece kapitalist üretim modunun bir ürünü olan sınıfların olduğu toplumlarda geçerlidir.”^[2] Bu sorun özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla birlikte oluşan sınıflı toplumların ekonomik ilişkileri çerçevesinde oluşmuş ve her toplumda farklı biçimler alarak ve her defasında kadın cinsinin yenilgisini perçinleyerek bugüne ulaşmıştır. Evet, “Ortada bir kadın sorunu vardır: Proletaryanın kadınları için, burjuva kadınları için, aydın kadınlar için ve ‘en üstteki on bin kadın için. Bu sorun, bu katların her biri için farklı bir form/anlam içerir.”^[3] Ancak tüm kadınların kurtuluşunu işçi ve köylü kadınların mücadelesi olanaklı kılabilir.

Clara Zetkin kadınların kurtuluşunun, insanlığın kurtuluşuna bağlı olduğunu özel olarak vurguluyordu. Kadın sorununun, kadının sınıfsal konumuna paralel olarak farklı biçimler aldığını söylüyor, ancak bu sorunun tamamen ortadan kaldırılmasının tek ve kalıcı yolunun komünizm olduğunu savunurken, bir yandan da bu sorunun ancak milyonlarca kadın ve erkeğin gönüllü ve azimli mücadelesiyle yok edilebileceğinin altını özel olarak çiziyordu. “Komünizm, ancak milyonlarca kadının gönülden istemini ve en azimli etkinliğini milyonlarca erkek kardeşinin istemi ve etkinliğiyle, kendi kurtuluşu için kesinlikle ‘Olsun!’ demeyi gerektiren zorlayıcı titan gücü halinde birleştirirse, kadınları boyunduruktan kurtarabilir.”^[4]

Clara Zetkin devrim programı ile kadın

mücadelesini kesiştiren sınıf ve parti bilinçli bir devrimci olarak aynı zamanda kadın sorununda uğruna savaştığı ideolojiyi teorik olarak zenginleştiren bir teorisyendi. Zetkin, Marksist teoriyi yıpratmaya çalışan reformistlere karşı durarak, kurumların revize edilmesinin bir şeyi değiştirmeyeceğini, tek yolun kapitalizmin yıkılıp yerine sosyalizmin inşası olduğunu savunmuştur. O sosyalizmin zaferi için verilen büyük savaşta kavganın hep önünde olmuş ve özellikle işçi-emekçi kadınların devrim mücadelesine kazanılmasında önemli katkılar yapmıştır.

Emekçi kadınlar ona çok şey borçludur!

Hitler faşizminin Almanya’daki devrimci hareketi baskı ve zulümle boğduğu yıllarda SSCB’de yaşamak zorunda kalan Clara Zetkin, burada da mücadeleden geri durmamış ve 1933 yılında geçirdiği kalp krizi sonucu aramızdan ayrılmıştır.

Kadınlar ona çok şey borçludur. On yıllar sonra bile, kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinde resminin en önde taşınması boşuna değildir. O Marks’ın tarihsel materyalist yöntemini, toplumsal bir sorun olan kadın sorununun anlaşılması için ustaca kullanmış, bununla yetinmeyerek bizlere çok değerli bir miras bırakmıştır. O miras komünist kadınların ellerinde güvendedir.

Z. Eylül

Dipnot ve Kaynaklar

* Farklı dönemlerde Almanya başta olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde ve SSCB’de mücadele yürüten Clara Zetkin “Hayatın olduğu her yerde savaşmak istiyorum.” demiş ve tıpkı söylediği gibi yaşamıştır.

Hülya Bartan, Sosyalizme ve Kadın Hareketine Adanmış İki Ömür, Ç.Ü. İİBF, Adana

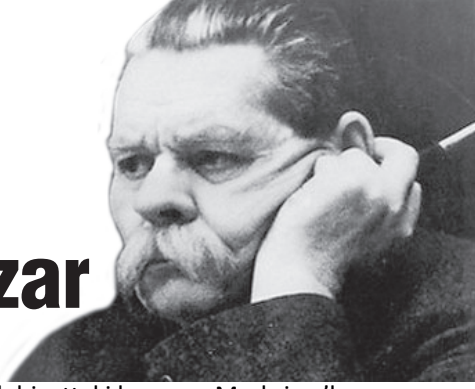
1. Clara Zetkin, *Ausgewählte Reden und Schriften, Band I*, Berlin 1957, s. 129

2-3.Clara Zetkin, “Sadece Proleter Kadınları Kapsayarak Sosyalizm Zaferine Ulaşacaktır”, *Sosyal Demokrat Parti Kongresi Konuşması*, Almanya, Ekim 1896. İngilizceden Çev. K.Ehram. İnternet, 3 Mart 2014

<https://www.marxists.org/archive/zetkin/1896/10/women.htm>

4. Clara Zetkin, *Ausgewählte Reden und Schriften, Band III*, Berlin 1960, s. 170

Eserleriyle ışık saçmaya devam eden büyük yazar

“Zor bir hayat yaşayanlar, sefaletten ezilenler, haklarından yoksun bulunanlar, zenginlerin ve onların uşaklarının kölesi olanlar, hepsi, kendileri için hapislerde çürüyenleri, işkenceye, ölüme gidenleri takip etmelidirler. Onlar hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin herkes için mutluluk yolunun nerede olduğunu açıkça söylüyorlar. Onlar hiç kimseyi zorla sürüklemeyiz, ama bir kere onların saflarında yer aldınız mı, artık ayrılmazsınız. Çünkü haklı olduklarını, bu yolun en iyi yol olduğunu, başka yol olmadığını görürsünüz.”

Gorki'nin “Ana”sı, bu sözcüklerle, işçilere, yoksul köylülere ve toplumun ezilen katmanlarına seslenir. “Ana”, onlara mutluluğun ve özgürlüğün yolunun, kendileri için savaşı, bedel ödeyenlerin yanı olduğunu belirtir. Büyük bir edebiyat insanı olacak Gorki de, konumunu kendi bilincinde estetize ettiği “Ana” gibi belirler ve devrimin kanatları altına girer. Toplumcu gerçekliğin öncüsü olan Gorki, ortaya koyduğu eserlerle dünya üzerinde milyonlarca işçi, emekçi ve gencin devrimin yolunu seçmesinde ya da kendisini eğitmesinde ders niteliğinde katkılar sunmuştur, sunmaya da devam etmektedir. “Ana” yazıldığı tarihten bu yana üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmesine rağmen işçilerin ve emekçilerin elinde, onlara yol gösteren bir şaheser olmayı sürdürüyor.

Gorki'nin safını belirlemesi de tıpkı eserlerindeki emekçiler gibi kendiliğinden gerçekleşmedi. Maksim Gorki, yani asıl ismi ile Aleksey Maksimoviç Peşkov, 1868 yılında Nijni Novgorod'da, marangoz bir baba ve köy kökenli bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Küçük yaşlarda hem annesini hem de babasını kaybeden Gorki, 8 yaşından itibaren çalışma hayatının içerisine girdi. Zorlu yaşam koşullarına karşın büyükannesinin edebiyata düşkünlüğü, Gorki'nin birçok klasik eserle tanışmasına vesile oldu. Küçük yaşlardan itibaren farklı işlerde çalışarak, birçok toplumsal katmana ait karakteri gözlemleyen Gorki, ileride ortaya koyacağı eserlerinde bu karakterlere tekrardan yaşam verecekti. Çalışma yaşamı ile birlikte çocukluk döneminde Rusya'nın çeşitli bölgelerini gezen Gorki, yolculuklarında toplumun dışına itilmiş kesimlerle tanıştı. Sistemin dışına itilmiş, özgür ruhlu serseriler ve çingeneler, Gorki için adeta birer kahramana dönüştü. Gorki, ilk dönem eserlerinde bu kesimleri yansıtarak, bir bakıma toplum dışına itilmişlerin yaşamına da ışık tutar.

Gorki, gençlik yıllarında seyahatlerine son vererek, kendisini daha çok okumaya verir. Üniversiteye gitmek istemesine rağmen bunu gerçekleştiremez ve kendi kendini eğitmeye koyulur. İlerleyen yıllarda ise ilk eserlerini ortaya koymaya başlar. Gençlik döneminde kaleme aldığı öykülerinde, çalışma yaşamı ve seyahatlerinde tanıdığı karakterleri başarılı bir şekilde kaleme döken Gorki'nin ismi, Rusya'nın en önemli edebiyat insanları Tolstoy ve Çehov ile birlikte anılmaya başlar. “Ayaktakımı Arasında” ve “Küçük Burjuvalar” adlı öyküleri ile ismini dünya çapında

duyurur. Edebiyattaki başarısı, Marksizm’le tanışmasıyla aynı döneme rastlar.

Safını belirleyen yazar, bu seçiminden dolayı Çarlık despotizminin hışmından kurtulamadı. “Yaşam” adlı dergide yer alan bir şiirinden dolayı tutuklanan Gorki'nin 1902’de Petersburg Bilim ve Sanat Akademisi’ne üyeliği de engellendi. Bunun üzerine Çarlık baskısını protesto eden Çehov ve Korolenko da akademiden istifa ettiler.

Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi’nin (RSDİP) kuruluşundan itibaren partiyi destekleyen Gorki, parti içerisindeki ayrışma sırasında da Lenin’in önderliği altındaki Bolşevikler’den yana tavır aldı. Bazı konularda Lenin’le anlaşmazlıklar yaşamasına rağmen devrimci politika ve devrimci sanatın iki büyük ustası arasındaki dostluk, Lenin’in ölümüne dek sürdü. Gorki, RSDİP’te yaşanan ayrışma sürecinde her ne kadar Bolşevikler’in yanında yer alsada da, Ekim öncesinde Lenin’in ihtilal kararınının karşısında yer aldı. Bolşevizmi tam anlamıyla özümleyemese de Gorki’nin pek çok politik refleksi Menşevikler’den ileride durur. Örneğin 1914’te başlayan savaşta, Menşevikler sosyal şovenizme kaymıştır ancak, Gorki, emperyalist savaşın karşısında yer almıştır. Şubat devriminden sonra ise Menşevikler’in de içerisinde yer aldığı hükümet içerisinde yer almış ve kültür alanında hizmet vermiştir. Ancak Lenin’in “Tüm iktidar Sovyetlere!” şiarı onun için, fazlasıyla yanıltır ve o da Lenin’in bu kararına sert bir biçimde karşı çıkar. Bu karşı çıkış onun tam anlamıyla bir “Bolşevik” olmadığını gösterdiği gibi, bazı bakımlardan normaldir de. Hatırlanacağı gibi Lenin’in ihtilal üzerine tezleri Bolşevik Parti tarafından da anlaşılamamış, hatta bazı önde gelen Bolşevikler, Gorki ile birlikte ihtilalin öngünlerinde yeni kurulan burjuva hükümete siper olmuşlardı.

Lenin ile yaşanan anlaşmazlık ilerki yıllarda aşılacaktır ve yazar, iktidarı ele almış işçi sınıfı için, çeşitli görevlerde yer alarak, yeni bir dünyanın yeni kültürü için hizmet etmeye devam eder. 1919’da tekrar Bolşeviklerle hareket etmeye başlayan Gorki, “Dünya Edebiyatı” bir kurum ile birlikte çeşitli dillerdeki birçok önemli eserin Rusça’ya kazandırılması için çalışmıştır. Ancak kuruluş aşamasındaki proleterya iktidarı ile bir kez daha ters düşen yazar, İtalya’ya yerleşti ve 1928’e kadar orada kaldı. Sovyet hükümetinin çağrısı ile SSCB’ye dönen Gorki bu tarihten itibaren kendini işçi sınıfı iktidarının gelişip, güçlenmesine adadı. Bu dönemde öncüsü olduğu toplumcu gerçekçilik ve Sovyet Edebiyatı’nın gelişimine katkı sundu. Birçok genç edebiyatçının da yetişmesine yardımcı oldu. Tüm bunlarla birlikte toplumcu gerçekçilik SSCB’de ‘resmi’ sanat akımı haline geldi.

Gorki’nin devrime olan inancı, Lenin’le yaşadığı gerilimler yahut politik iniş çıkışlarından da okunabilir. Zaman zaman politikada yaşadığı tüm gerilimlere rağmen, bunları edebiyat eserlerinde yansıtmamıştır. Halbuki yaşamında büyük bir yer kaplayan politikada yaşadığı gerilimler, çok da güzel edebiyat malzemesi olabileceken, o tartışmalarını eserlerine

yansıtmamayı tercih etmiştir.

Gorki, gerek eserleriyle gerekse de SSCB’de aldığı kültürel sorumlulukları ile nice toplumcu edebiyatçının yetişmesine önayak oldu. Toplumcu gerçekçiliğin öncüsü olan Gorki, ortaya koyduğu eserler ile de işçi sınıfının edebiyatı olabileceğini kanıtladı. Başta SSCB olmak üzere onun öncülüğünü yaptığı akım, tüm dünyaya yayıldı ve her ulustan işçilerin emekçilerin, yoksulların yaşamı kaleme döküldü. Birçok kuşak geçmişin devrimci deneyimlerini, yaşantısını, emekçilerin sıkıntılarını ve bilincinin gelişimini bu eserler ile öğrendi.

Gorki, tüm eserleri ele alındığında saf bir toplumcu gerçekçilik ortaya koymaz. Ancak gerçekçilik, eserlerinin ana unsurudur. Kaleme aldığı karakterler, ait oldukları sınıflara ait davranışları gösterirler. Nasıl işçi sınıfının “Ana”sı kendi sınıfının yaşadığı bilinç gelişimini yaşayarak, devrimci mücadeleye atılıyorsa, Klim Samyagin küçük burjuva konumunun reflekslerini gösterir, iki ana sınıf arasında gider ve gelir. Burjuvalar ise çürüyen sistemleri gibi çürük ve bozuk bir yaşam sürer.

Onun edebiyatı da yokluktan var olmamıştır. Rus Edebiyatı’nda Puşkin ile başlayan gerçekçilik akımı ve daha sonrasında Tolstoy ve Turgenyev gibi yazarların eserleri, Gorki’yi ve onunla birlikte toplumcu gerçekçiliğin ön aşamasını oluşturmuştur. Daha çok Çernişevski ile özdeşleşen “yeni insan” karakteri, Gorki’den önceki kuşakta yer alan yazarların eserlerinde ana karakter olmaya başlar. Çernişevski ağır sansür koşulları sebebiyle daha soyut bir biçimde tanımlamak zorunda kaldığı “yeni insan”ı ele almak sonraki kuşağa, Gorki’ye kalır. Rusya’da kapitalizmin ve onunla birlikte işçi sınıfının gelişmesi, ayrıca Marksizm’in nüfuzunu giderek arttırması edebiyat alanında ütopyik diyebileceğimiz “yeni insan”ı sosyalist temele oturtur. “Yeni insan” yeni bir toplum yaratmak için başkaldıran, örgütlenen ve sürekli gelişen işçi sınıfı ve onun öncüsü olan marksist devrimciler olur. Bu süreç önce Gorki ve “Ana”yı, kuşaktan kuşağa da taşıyarak Ostrovski, Şolohov, Gladkov ve diğer ülkelerle birlikte ismini sayamayacağımız kadar toplumcu gerçekçi sanatçıya önayak oldu.

Yazınında ve yaşamında işçi sınıfı için büyük hizmetler veren Gorki, yaşamı boyunca yakasını bırakmayan kronik hastalıklarına 1936’da yenik düşer. Ancak romanları dünya çapında büyük yankılar uyandıran ve hala bilinçleri aydınlatmaya devam eden Gorki’nin adı ve yapıtları nice uzun yıllar daha yaşamaya devam edecek...

M. Ak

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/24 * 13 Haziran 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Greif direnişinin deneyim ve dersleri tartışılıyor...

İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

Greif işçilerinin 60 gün süren fabrika işgali ve ardından DİSK binasında devam eden nöbet deneyimi önümüzdeki günlerde İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Adana, Mersin, Kayseri, Manisa ve Gebze'de panel ve konferanslar biçiminde işlenecek.

Greif deneyimi işçi kentlerinde yapılacak panellerle-konferanslarla yeni işçi bölüklerine aktarılacak. Gerçekleştirilecek etkinliklerin hazırlıkları devam ederken bir dizi kentin programı da netleşti.

Greif direniş deneyimi üzerine gerçekleştirilecek etkinliklerden program ve tarihi belli olan iller şöyle:

Adana

Adana Greif Dayanışması'nın "Taşeron Soma'dır! Çözüm yeni Greif'lerdir" şiarıyla örgütlediği etkinlik programı şöyle:

- * Açılış konuşması
- * Sinevizyon gösterimi
- * Greif ve Feniş direnişçilerinin konuşmaları
- * Şiir dinletisi
- * Fotoğraf sergisi

Tarih: 14 Haziran Cumartesi
Saat: 13.00
Yer: Seyhan Kültür Merkezi

Mersin

Mersin Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun örgütlediği panelin programı şöyle:

- * Sinevizyon
- * Greif ve Feniş direnişçilerinin konuşmaları

Tarih: 14 Haziran Cumartesi
Saat: 17.00
Yer: Eğitim-Sen Binası

Ankara

Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu "15-16 Haziran Direnişi'nin 44. yılında, direnişçi işçilerin katılımı ile, işçinin taşeronla isyanı, Greif direnişi dersleri" başlıklı panel-forum düzenleyecek.

Tarih: 14 Haziran Cumartesi
Saat: 17.00
Yer: Yılmaz Güney Sahnesi
(Şehit Gönenç Cad. Maltepe Cami karşısı - MALTEPE)

Gebze

Tarih: 22 Haziran Pazar

Bursa

"İşgal, grev direniş!

Taşeronla, sömürüye karşı fabrikalarını işgal eden Greif işçileri Bursa'da!"

Tarih: 22 Haziran

Saat: 17.00

Yer: Ördekli Kültür Merkezi

İletişim: 0553 409 16 18

Facebook: Metal İşçileri Birliği - MİB

Aydın

Tarih: 26 Haziran Perşembe

İzmir

"Greif direnişinde 106 gün: Taban örgütlenmeleri ve işçi demokrasisi"

Tarih: 28 Haziran Cumartesi

Saat: 18.00

Yer: Tepekule Kongre Merkezi Ege Salonu

İrtibat: 0535 024 12 88

Manisa

"Greif direnişinde 106 gün"

Tarih: 29 Haziran Pazar

Saat: 13.00

Yer: İşçi Kültür Sanat Derneği

Adres: 1. Anafartalar Mah. G. Osman Paşa Cad.

No: 35/4

İrtibat: 0533 054 90 67

Kayseri

"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam..."

Tarih: 29 Haziran Pazar

Saat: 14.00

Yer: Hacıbektas Kültür Derneği Toplantı salonu

Adres: Cumhuriyet Mah. Sultan Hamam Cad.

Turan İşhanı Kat 5

(NOT: İstanbul programı daha sonra açıklanacaktır...)

